

Xuyên Qua Thành Tiểu Ca Nhi Chứng Điền Ký

Contents

Xuyên Qua Thành Tiểu Ca Nhi Chứng Điền Ký	2
1. Chương 1: Diệp Thanh Tri	2
2. Chương 2: Cuộc Sống Mới	5
3. Chương 3: Ra Phủ	9
4. Chương 4: Ở Lại	14
5. Chương 5: Chính Thức An Gia	18
6. Chương 6: Hàng Xóm	21
7. Chương 7: Kinh Ngạc	25
8. Chương 8: Xem Mắt	29
9. Chương 9: Có Người Cầu Hôn	34
10. Chương 10: Thành Hôn	37
11. Chương 11: Ngày Hôm Sau	41
12. Chương 12: Chuyển Nhà	46
13. Chương 13: Nhân Tâm	50
14. Chương 14: Bắt Đầu Mùa Đông	54
15. Chương 15: Thái Độ	58
16. Chương 16: Gặp Qua	61
17. Chương 17: Ăn Lẩu	65
18. Chương 18: Người Một Nhà	68
19. Chương 19: Gặp Cổ Nhân	72
20. Chương 20: Sinh Bệnh	76
21. Chương 21: Có Hỉ	79
22. Chương 22: Thăm Người Thân	83
23. Chương 23: Diệp Nhị Bá	88
24. Chương 24: Bán Phòng	92
25. Chương 25: Săn Thú	96
26. Chương 26: Kế A Ma	99
27. Chương 27: Làm Như Không Quen Biết	103
28. Chương 28: Bị Thương	109
29. Chương 29: Một Cái Tát	113
30. Chương 30: Làm Buôn Bán	117
31. Chương 31: Cái Gọi Là Thư Sinh	120
32. Chương 32: Hợp Tác	125
33. Chương 33: Sinh Con	129
34. Chương 34: Mua Người	135
35. Chương 35: Vào Thành	140
36. Chương 36: Làm Mai Mối	144
37. Chương 37: Thanh Uyển	147
38. Chương 38: Xảy Ra Chuyện	152
39. Chương 39: Mười Năm	158
40. Chương 40: Gả Cưới	162
41. Chương 41: Cuối Cùng	168

Xuyên Qua Thành Tiểu Ca Nhi Chứng Điền Ký

Giới thiệu

Thể loại: Nguyên sang, Đam mỹ, Cổ đại, HE, Tình cảm, Dị thể, Xuyên việt, Làm ruộng, Sinh con, C

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuyen-qua-thanh-tieu-ca-nhi-chung-dien-ky>

1. Chương 1: Diệp Thanh Tri

“Thực xin lỗi, tôi lúc nãy không nghe rõ, ngài có thể lặp lại lần nữa sao?” Diệp Thanh Tri gượng cười hỏi lại một lần nữa.

Một nữ bác sĩ trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi, mặc áo blouse trắng, bắt đầu hạ mắt kính xuống, đồng tình nói: “Anh bị ung thư dạ dày, giai đoạn cuối.”

Gắng gượng giữ nụ cười đã cương cứng trên mặt, Diệp Thanh Tri có chút không dám tin tưởng chớp chớp mắt, đôi mắt khô khốc, trước mắt bịt kín một tầng sương mù, dùng sức nhắm mắt, cố gắng trấn định hỏi: “Tôi còn có thể sống bao lâu nữa?”

Trong mắt nữ bác sĩ trung niên hiện lên sự thương hại, chậm rãi nói: “Anh tốt nhất bây giờ liền đi làm thủ tục nhập viện, sau đó chúng tôi sẽ an bài bác sĩ cho anh để tiến hành giải phẫu. Phải biết rằng, ung thư dạ dày là ung thư có khả năng cứu trị thành công. Nếu giải phẫu thành công, sau đó lại tiếp tục trị liệu thêm một bước, là có khả năng khôi phục.”

Diệp Thanh Tri cúi đầu xuống, khóe miệng mang ý cười châm chọc.

Không nói đến ung thư giai đoạn cuối tỷ lệ cứu sống có bao nhiêu, tiền nằm viện còn tiền giải phẫu trị liệu là con số thiên văn. Loại như hắn, cha không thương mẹ không yêu, ai có thể giúp hắn.

Cầm lên kết quả xét nghiệm, đứng dậy gạt đầu với nữ bác sĩ trung niên, “Tôi đã biết, tôi sẽ mau chóng sắp xếp thời gian lại đây nằm viện trị liệu. Như vậy, tôi liền đi trước. Cảm ơn ngài, bác sĩ Bạch.” Cúi đầu khom người, Diệp Thanh Tri xoay người rời đi.

Thất hồn lạc phách trở lại nhà mình, Diệp Thanh Tri nhìn khung ảnh ở mép giường, đôi tay che mặt lại, nước mắt rồi cuộc không cầm được chảy ra.

Đó là một bức hình gồm ba người, ở giữa là một bé trai đầu năm bảy tám tuổi, cười thật tươi. Hai tay được một nam một nữ ôm, thực rõ ràng, đây là một bức ảnh gia đình.

Ôm ảnh chụp, Diệp Thanh Tri thực thương tâm. Hắn đã bao lâu không thấy được cha mẹ? Giờ phút này, Diệp Thanh Tri cảm thấy hắn thật sự rất muốn nhìn thấy bọn họ. Sau đó mẹ sẽ giống như trước kia ôm hắn, ba ba sẽ giống như trước kia làm trò khiến hắn vui vẻ, sẽ khen hắn.

Run rẩy lấy ra di động, ấn xuống một dãy số vô cùng quen thuộc lại rất lâu không gọi.

“Đô..... Đô.....” Qua thật lâu bên kia đều vẫn luôn không ai tiếp, chờ đến khi Diệp Thanh Tri ấn lại lần thứ hai, truyền đến chính là âm thanh đã tắt máy.

Hắn giật mình, ấn dãy số thứ hai, đều truyền đến âm thanh đô đô. Lúc hắn cảm thấy sẽ không có người nghe, bên tai vang lên giọng nam hồn hậu.

“Uy, ai vậy?”

“Ba, là con, Thanh Tri.”

Người đàn ông nghe được tiếng khàn khàn từ bên kia, trầm mặc một chút, hỏi: “Ta hiện tại đang đi làm, có chuyện gì sao?”

“Con.....” Diệp Thanh Tri vừa muốn nói, đột nhiên mơ hồ nghe được đối diện truyền đến một tiếng khóc non nớt, còn có tiếng quát mắng của nữ nhân. Ngay sau đó, hắn lại nghe được người đàn ông quát: “Được rồi, con không phải là muốn mua bộ quần áo mới sao, cô mua cho nó là không phải xong rồi sao.”

“Uy, Thanh Tri à! Ta hiện tại có việc gấp, con nếu không có việc gì, ta cúp trước.” Nói xong, chờ vài giây, không nghe thấy Diệp Thanh nói chuyện, người đàn ông ” chắc ” một tiếng liền cúp điện thoại.

“Ha hã.....” Đột nhiên cúp di động, Diệp Thanh Tri nằm lên trên giường, trừng mắt, ánh mắt rất là mê mang.

Ngày hôm sau, Diệp Thanh Tri bán căn phòng nhỏ mà bà nội để lại cho hắn cho hàng xóm với giá thấp. Một mình mang theo chút quần áo đi bệnh viện, hắn còn trẻ, hắn còn chưa gặp được người yêu, còn chưa xem đủ trời xanh mây trắng, hắn thật sự không nghĩ sẽ chết sớm.

Cho nên hắn không thể nhẹ nhàng và dễ dàng giống trong TV, giống như một số người trong tiểu thuyết, còn có tâm trạng để xem phong cảnh.

Sau ba cuộc phẫu thuật, Diệp Thanh Tri lẳng lặng nằm trên giường bệnh. Nhìn thấy Bạch bác sĩ đến kiểm tra phòng, Diệp Thanh Tri hỏi: “bác sĩ Bạch, tế bào ung thư có không chế được không?”

“Xin lỗi.” bác sĩ Bạch nhìn người trên giường bệnh đã gầy thành da bọc xương, nói xin lỗi.

“Không có gì.” Khi hắn vào phòng phẫu thuật lần thứ ba, hắn biết kết quả sẽ như thế này, lại nói trong thế hắn cũng không còn tiền nữa.

Diệp Thanh Tri nói xong câu đó, bệnh tình đột nhiên xấu đi, mà lần này, hắn sẽ không thể ra khỏi phòng phẫu thuật.

Mở hai mắt, Diệp Thanh Tri khòe miệng nhếch lên, “Tôi còn sống? Thật tốt.” Hắn còn nghĩ rằng mình sẽ không thể ra được phòng giải phẫu đâu!

“Diệp công tử tỉnh? Tiểu Hà, công tử tỉnh rồi, mau đi mời đại phu tới.” Diệp Thanh Tri bị âm thanh đột nhiên phát ra làm giật mình, ngẩng đầu nhìn lại, là một thiếu niên ước chừng mười lăm sáu tuổi, diện mạo bình thường. Đây không có gì, nhưng vấn đề là thiếu niên này mặc cổ trang, là vậy.

Sau đó trong đầu choáng váng, Diệp Thanh Tri lại hôn mê bất tỉnh.

Thì ra hắn cũng không phải là không chết, mà là sau khi chết xuyên qua.

Thân thể này cũng kêu Diệp Thanh Tri, là một ca nhi nông thôn Tấn Triều, bởi vì lớn lên rất đẹp, liền bị mẹ kế bán.

Nói là nhà giàu mua người, kỳ thật là có người chuyên chọn mua một ít ca nhi diện mạo tốt, bồi dưỡng thành người chuyên môn hầu hạ nam nhân, Tuy nhiên, bởi vì đưa đến quan lớn, cho nên cũng không sẽ giống làm người tiếp khách ở thanh lâu, kỳ thật giống như là Trung Quốc cổ đại ngựa gầy Dương Châu*.

** ngựa gầy Dương Châu: là một nghề ở thời Minh, ở đó khí hậu tốt nên nữ nhi ở đó xinh đẹp, dịu dàng. Mà người Dương Châu quen lấy đó là món hàng lạ, mua bán các đồng nữ rồi trang điểm đẹp, dạy dỗ các môn thư họa cầm kỳ, để chờ bán với giá cao nên được gọi là Ngựa Gầy(Sấu mã).(thật ra cũng không biết mình viết cái gì nữa, nếu có gì sai mong mọi người sửa)*

Nguyên thân được một thương gia mua tới đưa cho một quan chức địa phương, thật ra được sủng ái một thời gian, đáng tiếc hiện tại chủ nhân thăng chức nên rời đi, người giống như hắn không thể mang đi, cho nên bị đuổi đi, nguyên thân thật ra thực sự có chút thích lão quan gia, cho nên tuyệt thực muốn đi theo, cho nên, thật sự tuyệt thực đi rồi, đi báo danh với Diêm Vương, vì vậy để cho Diệp Thanh Tri hiện đại xuyên không, chiếm lấy cơ thể.

Lúc này, Tiểu Hà kéo một lão nhân râu hoa râm vội vàng tiến vào.

“Lý đại phu, người mau xem công tử chúng ta, mới này còn mở mắt, như thế nào lại ngất xỉu.” Một cái khác gã sai vặt nói.

Vuốt râu hoa râm, tay bắt mạch cho Diệp Thanh Tri, lại giơ tay lật xem mắt Diệp Thanh Tri, mới gật đầu đứng dậy, nói với hai vị bên cạnh đang lo lắng: “Thân mình đã không còn gì đáng ngại, chính là lâu không ăn cơm thoát lực mà thôi, các người nhanh đi nấu cháo cho hắn ăn, nghỉ ngơi mấy ngày thì tốt rồi.”

“Vậy là tốt rồi, đa tạ Lý đại phu.”

“Diệp công tử tội gì phải như thế, lão gia cũng nói, nếu ngài nguyên ý, liền tại đây đặt mua một tòa nhà nuôi ngài, nếu lão gia có trở về sẽ tới thăm ngài.” Một gã sai vặt một bên đút cháo cho Diệp Thanh Tri, một bên nói.

Diệp Thanh Tri nâng mí mắt, “Ta sẽ không hồ đồ nữa, lát nữa người đi thỉnh lão gia tới, nói rằng ta muốn gặp hắn một lần cuối cùng, nói riêng.”

Kỳ thật hắn hiện tại rất muốn chết, bởi vì từ trong trí nhớ biết được, thế giới này căn bản là không có nữ nhân, chỉ có hai loại là tiểu tử và ca nhi, ngoại hình nhìn đều là nam nhân, chỉ là ca nhi nhỏ nhắn xinh đẹp, gánh vác sinh hài tử nhiệm vụ, mà hắn thân thể hiện tại, chính là ca nhi.

Diệp Thanh Tri vốn dĩ thích nam nhân, nhưng mà, hắn không thích sinh hài tử a!

Tuy nhiên, thật khó khăn sống lại một lần, Diệp Thanh Tri biết sinh mệnh đáng quý, biết được cuộc sống thật sự khó khăn.

Cũng may hiện tại hắn đi theo lão gia rất có tiền, sẽ cho hắn một khoản phí, như thế, hắn liền lấy tiền tìm địa phương không ai biết hắn, an an tĩnh tĩnh sống.

2. Chương 2: Cuộc Sống Mới

Ăn cháo, sau đó nghỉ ngơi một lúc, Diệp Thanh Tri ngồi dậy.

Nhìn xung quanh căn phòng mình đang ở, sắp xếp cũng lịch sự tao nhã, xốc chăn lên bước xuống giường, thân mình còn hơi bủn rủn thiếu chút nữa té ngã trên đất, nhưng tốt hơn nhiều so với cơ thể không thể đi được nữa của hắn.

Tập tễn đi đến trước một cái bàn có điểm giống bàn trang điểm, trên mặt bàn là một mặt gương, không phải gương đồng thời cổ đại, mà là chiếc gương thủy ngân, có thể hiển thị rõ ràng chiều bóng người.

Cẩn thận đi đến, “A!” Nhỏ giọng kinh hô một tiếng, diện mạo người này, lớn lên có vài phần giống kiếp trước của hắn, hoặc là nói, xinh đẹp hơn rất nhiều so với hắn ở kiếp trước, giữa hàng lông mày có nét mong manh mềm mại, nếu ở trên người nữ nhân, thực có thể kích thích ý muốn bảo hộ của nam nhân, nhưng mà ở trên người nam nhân có ích gì?

Diệp Thanh Tri cảm thấy biệt nữ, tuy nhiên thân phận hiện tại của hắn là tiểu ca nhi, kỳ thật cùng nữ nhân cũng không khác lắm, Diệp Thanh Tri lại lần nữa buồn bực.

Sờ sờ hồng liên ở giữa hàng lông mày, đây là dấu hiệu của ca nhi, màu sắc càng đậm, chứng tỏ tỷ lệ thụ thai của ca nhi càng cao, của hắn màu đỏ tươi, cũng là một nguyên nhân lúc trước bị người chọn.

Bàn trang điểm để không ít trang sức, đều là đồ của nữ nhi, hắn là của nguyên thân, dù sao Diệp Thanh Tri không định đeo thứ gì.

Tuy nhiên, hắn cũng không ngại đem mấy thứ này đi, bất cứ nơi nào ở bên ngoài không cần tiêu tiền đâu, đem mấy thứ này bán phỏng chừng có không ít tiền.

Diệp Thanh Tri từ khi còn nhỏ đã sống một mình đã hiểu rất rõ sự quan trọng của tiền, cho nên khi nhìn trang sức trên bàn trang điểm, hắn quyết định mang đi toàn bộ.

Đúng lúc này, có người đi vào phòng, Diệp Thanh Tri nhìn người đến qua gương, biết đây là vị lão quan gia, tuy rằng có ký ức của nguyên thân, nhưng hắn cũng không kế thừa tình cảm của nguyên thân.

Mím môi, Diệp Thanh Tri cười chua xót, nói: “Người đã đến rồi.”

“Nghe Tiểu Hà nói, người đã nghĩ thông suốt.” Người tới phe phẩy cây quạt, nhướn mày nói.

Kêu là lão gia, nhưng là kỳ thật cũng không lớn, năm nay chỉ mới hai mươi lăm tuổi, vì là quan, cho nên được tôn xưng là lão gia, dáng vẻ phong lưu phóng khoáng, nếu không thì sao nguyên thân sẽ thích lão gia này.

“Vâng, nô đã nghĩ thông suốt, cho nên..... Nghĩ muốn gặp lão gia lần cuối, ngày mai liền rời đi.” Diệp Thanh Tri cúi đầu, học cách nói nguyên thân.

Thấy dáng vẻ này của Diệp Thanh Tri, trong lòng lão gia mềm nhũn, người này vì mình mà muốn chết muốn sống như vậy, trong lòng gã tất nhiên là đặc ý, nhưng trong nhà có cộc mẹ, mà gã còn muốn dựa vào gia thế nhà cộc mẹ kia, bằng không đã sớm hưu, làm sao để tiểu nhân nhi này thương tâm.

“Ai! Ta cũng muốn mang người đến kinh thành, đáng tiếc là đường xá xa xôi, thật sự không tiện mang quá nhiều người, còn nữa thân mình người không tốt, vạn nhất trên đường đi sinh bệnh thì sao?” Đến gần Diệp Thanh Tri, sờ sờ khuôn mặt nhỏ của hắn, quả nhiên sờ đến nước mắt, trong lòng càng thêm đặc ý.

Diệp Thanh Tri nghiêng rắng, đau má, đau đầu quá, khẳng định bầm rồi, sau đó nhấp môi ngẩng đầu, mặt giãn ra cười nói: “Ta biết lão gia tốt với ta, biết ta ngày mai ra phủ, chỉ là rời khỏi lão gia, ta thật sự không chỗ để đi.” Nói tới đây, Diệp Thanh Tri là thật sự có chút mê mang, nhớ lại kiếp trước, thế nhưng nước mắt thật sự rơi xuống.

Lão gia nghĩ nghĩ, ôm Diệp Thanh Tri, khiến hắn nổi lên một thân nổi da gà, xú chút đã quên khóc.

“Ta nhớ quê quán ngươi là Thanh Hà trấn ở nông thôn, có muốn ta thay ngươi tìm người nhà hay không, ta lại cho ngươi một chút bạc, như thế, sinh hoạt sau này của ngươi cũng sẽ không khổ sở.” Rốt cuộc cũng theo gã một thời gian, hầu hạ gã cũng tận tâm, gã tự nhiên sẽ không bạc đãi hắn.

Diệp Thanh Tri nghe xong, vội vàng lắc đầu, “Lão gia không phải không biết, ta bị a ma bán, trở về không chừng lại bị bán một lần nữa.”

“Vậy ngươi.....” Gã cũng không biết nói thế nào cho tốt.

Kỳ thật đem Diệp Thanh Tri gả cho người khác là tốt nhất, nhưng nam nhân đều có thói hư tật xấu, cảm thấy đã hầu hạ mình thì là vật sở hữu của mình, ngay cả khi mình từ bỏ, cũng không muốn cho người khác, biện pháp này gã không thể nào làm được.

“Lão gia làm quan tại đây ba năm, tại đây đặt mua chút sản nghiệp.” Thấy đáy mắt lão gia hiện lên tinh quang, Diệp Thanh Tri vội nói: “Xin lão gia cho ta vài mẫu điền, đến lúc đó ta ở quanh đó mua một gian nhà hoặc là tự mình xây một tòa, cho thuê đất, mỗi năm thu địa tô đủ ta ăn, như thế, sống cũng thanh thanh tỉnh tỉnh.”

Sau khi nghe hết, mặt lão gia tươi cười, xác thật là biện pháp không tồi.

“Cũng tốt, tuy nhiên sản nghiệp địa phương ta đã xử lý gần xong, chỉ còn lại có Thanh Hà trấn.” Tuy rằng nguyện ý cho hắn chút chỗ tốt, nhưng khiến gã phải đi mua riêng, không nói thời gian không kịp, chính là gã cũng sẽ không tốn nhiều tâm tư như vậy.

Nói đến cùng, ở trong lòng gã, Diệp Thanh Tri cũng chỉ là một thứ để gã vui đùa.

Điểm này trong lòng Diệp Thanh Tri cũng hiểu rõ, nghĩ Thanh Hà trấn cũng không nhỏ, hắn sẽ không gặp được a ma, cắn chặt răng, khước mắt hồng hồng nói: “Vậy Thanh Hà trấn đi, ta là ca nhi, ngày thường cũng không ra khỏi cửa, nên sẽ không có việc gì.”

Diệp Thanh Tri có thể hiểu chuyện như vậy, trong lòng lão gia thoải mái không ít, trong tâm thương tiếc cũng nhiều.

“Sản nghiệp Thanh Hà trấn cũng không phải ta tự mình đặt mua, vẫn là lần trước Lâm gia tặng, chờ ta trở về xem xem, sẽ không bạc đãi ngươi.” Gã là tri phủ tại đây, xem như quan lớn nhất nơi này, ngày thường đưa gã nhiều thứ, sản nghiệp trên trấn, gã cũng sẽ không đi quan tâm, nhưng là nếu có thể đưa đến trên tay gã, cũng sẽ không quá kém, đợi lát nữa trở về xem.

Lâm gia? Diệp Thanh Tri đầu óc giật giật, còn không phải là Lâm gia mua hắn đưa cho lão gia sao? Nghe nói Lâm gia là nhà giàu số một ở phủ Thanh Châu, thứ đưa cho lão gia nhất định sẽ không kém.

Lại hàn huyền vài câu, lão gia liền đứng dậy rồi đi, gã phải xử lý nơi này nhanh một chút xong để quay lại kinh thành, chính là rất vội.

Giữa trưa, Diệp Thanh Tri nhận được một cái tráp nhỏ, người đưa tráp là gã sai vặt bên người lão gia.

“Khế đất này, thế nhưng lại chuyển tới danh nghĩa của ta?” Đây là việc lớn, bằng không nếu vẫn là tên lão gia, ngày sau ra sao không nói rõ được.

Gã sai vặt cẩn thận hạ miệng, rốt cuộc cũng chỉ là thiếp, tầm nhìn thiển cận, nhưng trên mặt lại cung kính nói: “Ta đã đem khế đất lẫn cả khế nhà đều chuyển tới danh nghĩa ngài, công tử còn có phân phó khác?” Lão gia cũng thật hào phóng, ca nhi như vậy, tùy tiện cấp cho chút bạc rồi đuổi đi, thế nhưng lại cho nhiều chỗ tốt như vậy.

“Không có, đa tạ vị tiểu gia này.” Diệp Thanh Tri cười gật đầu, đợi đám người đi rồi, mới mở ra tráp nhìn qua.

Tê! Thế nhưng có trăm mẫu ruộng tốt, đều là ruộng tốt thượng đẳng, trên trấn còn có một tòa nhà, nếu là đưa cho tri phủ lão gia, tất nhiên là sẽ không kém.

Có một trăm mẫu ruộng tốt cùng nhà, tương lai hẳn sẽ không chịu khổ.

Khổ hết một đời, hẳn muốn hưởng thụ nhân sinh thoải mái dễ chịu, không muốn giống kiếp trước, cực cực khổ khổ công tác tích góp tiền, kết quả đều đưa đến bệnh viện.

Nếu đáp ứng ngày mai ra phủ, Diệp Thanh Tri cũng bắt đầu thu thập đồ vật.

Nguyên thân trước khi vào phủ, Lâm gia lão gia khẳng định sai người trang điểm cho hắn, lúc ấy vật phẩm trang sức mang trên đầu đều xem như tinh phẩm, còn cho thêm hai thỏi vàng.

Về sau ở trong phủ, nguyên thân còn được lão gia sủng, cho hắn không ít, Diệp Thanh Tri đem tất cả mấy thứ này đều đổ ra trên giường, nhìn nhìn, thật đúng là không ít.

Thương hộ lão gia mang hắn vào phủ cho một bộ trang sức bằng vàng, ba chiếc lược hoa sen, một đôi trâm, một đôi bông tai, và một đôi vòng tay, tuy không có được khảm trân châu đá quý, nhưng đây đều là vàng ròng, tay nghề cũng tốt, chỉ là vàng thôi có thể bán được bốn năm mươi lượng, hơn nữa còn có tay nghề, bán được sáu mươi lượng tuyệt đối không khó.

Còn có lão gia thưởng cho nguyên thân, trong đó có một bộ trang sức bằng ngọc, một bộ trâm phượng hoàng ngậm châu, một vòng tay tử ngọc đáng giá, còn lại chính là trang sức vụn vặt linh tinh, hoặc là bông tai, hoặc là trâm, hoặc là vòng, hoặc là trang sức khác, chừng ba bốn mươi kiện.

Trừ bỏ hai bộ đồ trang sức bỏ riêng trong hộp, tất cả trang sức còn lại đều để vào một hộp, mấy thứ này tạm thời không động, chờ về sau thật sự không có tiền rồi bán cũng không muộn.

Lại đến xem tiền bạc, hần tuy rằng là người khác đưa vào, nhưng trong phủ vẫn dựa theo tiền tiêu vật cấp bậc thấp, một tháng hai lượng bạc, nguyên thân vào phủ gần một năm, cộng lại hai mươi lượng bạc, nguyên thân dùng mười lượng, còn lại mười lượng bạc vụn.

Lão gia tùy tay cho mấy cái ngân phiếu, còn có sáu mươi lượng, tổng là bảy mươi lượng, hơn nữa thưởng gia cho hai thỏi vàng khoảng mười lượng, một lượng vàng đổi được mười lượng bạc, đó chính là hai trăm lượng, tóm lại, hần hiện tại có hai trăm bảy mươi lượng bạc.

Nghĩ nghĩ, hần lấy ra bốn mươi lượng bạc, đưa cho Tiểu Hà và gã sai vặt, “Ngày mai ta phải rời đi, các người hầu hạ ta một thời gian, cũng không có gì có thể cho của các người, chỗ này là ngân lượng, các người hai người chia ra, mỗi người hai mươi lượng, cũng dùng chê ít.”

Nếu không phải là hai người bọn họ, nói không chừng không chờ hần xuyên qua, thân xác nguyên thân chưa chắc còn, cho nên khi hần phải rời khỏi, cho bọn họ một chút bạc, tỏ lòng biết ơn.

“Chúng ta sao lại có thể lấy bạc của công tử.” Hai người lắc đầu, cũng không chịu nhận lấy.

“Nếu không chê, liền cầm đi, nếu ghét bỏ, đành thôi vậy.” Lời này vừa ra, Tiểu Hà và gã sai vặt liếc nhau một cái, liền đều nhận.

3. Chương 3: Ra Phủ

Sáng sớm hôm sau, Diệp Thanh Tri mang theo trang sức, quần áo, mấy cái rương lớn đi đến cửa sau, ở đó sớm có xe ngựa đang chờ.

Đứng cạnh xe ngựa một lúc lâu, cũng không thấy lão gia xuất hiện, Diệp Thanh Tri cắn môi dưới, vốn đang nghĩ gấp mặt để cảm tạ, nếu không thấy được liền thôi.

Vừa định bước lên xe ngựa, liền thấy gã sai vặt gấp hôm qua ôm một rương nhỏ tới, ước chừng bằng một hộp đựng giày, thở hổn hển nói: “Diệp công tử đợi đã, đây là lão gia phân phó tiểu nhân cho ngài, lão gia hiện nay có việc, không tới tiễn được, Diệp công tử đi đường bình an.”

Tiếp nhận rương nhỏ, cảm giác trên tay trĩu xuống, Diệp Thanh Tri gật gật đầu, “Tất nhiên là việc của lão gia quan trọng, thay ta cảm tạ lão gia, cáo từ.”

Xoay người lên xe ngựa, Diệp Thanh Tri nhìn không được mở ra cái rương, nặng như vậy, chẳng lẽ là vàng bạc? Bằng không sẽ không nặng như vậy, phỏng chừng là phỉ chia tay.

Kết quả thật đúng vậy, bên trong có năm thỏi vàng mười lượng, mười thỏi bạc mười lượng, mặt khác còn có một tráp bạc nén, một tráp trân châu đá quý.

Nhìn nhìn tráp bạc nén kia, phát hiện phía trên hai phần ba là bạc, phía dưới còn có một tầng là lá vàng, phỏng chừng là lão gia ngày thường hay thưởng cho hạ nhân.

Còn tráp trân châu đá quý kia, trân châu không lớn không nhỏ, tuy không tính là tinh phẩm, nhưng là ở phủ Thanh Châu cũng coi như thượng đẳng, trân châu bên trong làm một bộ trang sức còn dư, đá quý không tính rất nhiều, đếm đếm, tổng cộng bảy cái, có lớn có bé, lớn nhất chính là một khối đại hồng bảo thạch lớn bằng ngón cái, phỏng chừng không ít tiền.

Dù sao Diệp Thanh Tri là sẽ không đem mấy thứ này làm thành trang sức mang trên người, nhưng là đây đều là tiền a, tỷ như khối ngọc bích nhỏ kia, tìm lão thợ thủ công dùng vàng đánh thành một đôi bông tai, tuyệt đối có thể đến mấy chục lượng bạc, càng miễn bàn kia khối đại hồng bảo thạch bằng ngón cái kia, bán không cũng đến trăm lượng bạc.

Mấy thứ này ở tri phủ lão gia không đáng là bao, nhưng là có thể cho thiếp ở phủ, xem như có tâm.

Dem mấy thứ này thả lại hộp nhỏ, rồi đặt vào hộp trang sức để trong rương lớn, đây chính là thứ giúp hấn sau này an cư lạc nghiệp.

Ước chừng đi hai ngày, bọn họ mới đến huyện Thanh Giang, tại đây nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm hôm sau liền đi đến Thanh Hà trấn.

Từ huyện Thanh Giang đến trấn Thanh Hà cũng không xa, trưa hôm đó liền tới, tìm được địa chỉ khế nhà, nơi đó gần trung tâm thị trấn, bất quá cũng là biệt viện, tất nhiên sẽ thanh tịnh, phong cảnh thiên nhiên xung quanh cũng tốt.

Sân bên ngoài nhìn rất là không tồi, kết quả bên trong rất là tiêu điều, qua cửa thủy hoa, sương phòng phía đông, sương phòng phía tây còn có chính viện, nhìn qua đều có chút rách nát, căn bản không thể để người ở.

Chắc hẳn biệt viện này đưa cho lão gia đã lâu, bằng không cũng sẽ không thành dáng vẻ này, nơi này người không thể ở, chỉ đành bảo xa phu quay đầu trở lại trấn trên.

Tìm khách điểm tốt nhất ở lại, xa phu phải rời khỏi, Diệp Thanh Tri đưa cho hai lượng bạc, cũng coi như là báo đáp cho xa phu này một đường đưa tiễn.

Khách điểm tốt nhất trên trấn không bằng trong thành, tất nhiên sẽ không có sân, chỉ đành muốn một gian thượng phòng.

Thở dài, vốn tưởng rằng tới địa phương rồi liền có thể ở lại liền, kết quả sân thành như vậy, hấn liền phải

đến địa phương tìm lần nữa.

Thân phận hần hiện tại dù sao cũng là tiểu ca nhi, xuất ngoại không tiện, chỉ đành tìm tiểu nhị khách điếm hỏi thăm tình huống, Thanh Hà trấn tuy không tới mức đêm ngủ không cần đóng cửa, nhưng là trị an cũng coi như không tồi, một tiểu ca nhi độc thân như hần, tốt nhất tìm nhà ở bên cạnh phú hộ, đóng cửa lại để sinh hoạt.

Vấn đề là ở chỗ mua phòng yêu cầu hộ tịch, mà khi hần ra phủ mọi thứ đều nghĩ tới, chính là không nghĩ tới việc cần hộ tịch này.

Nô tịch của hần tự nhiên đã bị lão gia xóa bỏ, nhưng cũng không thể ở lại, muốn ở lại, cần phải có quan địa phương đảm bảo, bằng không nha môn rất khó phê duyệt.

Cái này, làm Diệp Thanh Tri có chút buồn rầu.

Tiểu nhị kia cũng lanh trí, thấy Diệp Thanh Tri ra tay hào phóng, liền ra chủ ý nói: “Ca nhi nếu muốn ở lại Thanh Hà trấn, cùng mua vài mẫu đất ở đây, như vậy ở mua đất thôn, tìm kia chỗ lí chính làm đảm bảo, không phải khó.”

Diệp Thanh Tri thông suốt, hần sao lại quên cái này, cho tiểu nhị một đồng bạc, bảo rời đi, hần không phải tại đây còn có một trăm mẫu mà sao? Tốt xấu có thể ở lại.

Nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm hôm sau liền mượn xa phu đi thôn Lĩnh Nam, lại nói tiếp, nguyên thân quê quán liền ở thôn Lĩnh Tây, cách thôn Lĩnh Nam hai ngọn núi, nhưng thôn Lĩnh Nam ở chỗ bình nguyên, so Lĩnh Tây giàu có và đông đúc hơn nhiều, hai cái thôn đều họ Diệp, cho nên người thôn Lĩnh Nam ngày thường vẫn thấy người thôn Lĩnh Tây, ít nhiều sẽ mang chút khinh thường, điều đó đều là Diệp Thanh Tri từ trong trí nhớ nguyên thân biết được.

Tới thôn Lĩnh Nam, vừa đến lúc ăn cơm trưa, Diệp Thanh Tri đưa cho xa phu một nửa tiền bảo ở thôn ngoại chờ hần, nói chờ trở về trấn thượng sẽ trả gấp đôi, bằng không xa phu đi rồi, hần làm sao trở về trấn trên.

Tìm người hỏi thăm nhà lí chính, Diệp Thanh Tri đi bộ đến đó, dọc theo đường đi đưa tới không ít chú ý.

Trong thôn ít có người ngoài tới, hướng chỉ là một tiểu ca nhi, Diệp Thanh Tri khí chất bên ngoài rất tốt, hơn nữa hần hóa hồng liên màu đỏ tươi giữa ấn đường kia, khiến người trong thôn xem rất đáng giá.

“Xin hỏi là nhà lí chính sao?” Diệp Thanh Tri gõ gõ cửa gỗ bên ngoài, hỏi.

“Đúng rồi, ngài vị nào?” Mở cửa chính là một vị ca nhi tuổi già, phỏng chừng là a ma lí chính hoặc là phu lang.

“Ta từ trên trần tới, tìm lí chính có một số việc.” Diệp Thanh Tri mang nụ cười như tắm mình trong gió xuân, ôn nhu nói.

Phu lang Lí Chính thấy người tới khí chất cùng bộ dáng như thế, lại cầm quà tặng, vội mở cửa cho hắn vào, gọi lí chính ra, nhỏ giọng nói thầm bên tai, “Là một vị ca nhi lớn lên cực xinh đẹp cực cao quý tìm người.”

“Gặp qua lí chính.” Diệp Thanh Tri gật đầu, lễ phép thăm hỏi.

“Đó là người tìm ta hả? Mau vào phòng nói.” Lí chính giơ tay lên mời mấy người vào phòng.

Diệp Thanh Tri kiếp trước cũng là ở xã hội lẩn lộn qua, biết rõ nhân tình lễ nghi, tóm lại lễ nhiều thì người không trách, người nhà lí chính cũng như vậy, hắn cũng hỏi qua tiểu nhị, liền mua một cây vải bông, một miếng thịt, ở nông thôn tới nói, là rất nặng lễ.

Lí chính cũng không thèm nhìn tới vải vóc cùng thịt Diệp Thanh Tri mang tới, tùy tay đặt lên bàn, hỏi: “Không biết vị này ca nhi tìm ta có chuyện gì?”

Phu lang Lí chính ở một bên lại là thực nóng vội, đây chính là chính vải bông, vài lượng bạc đó!

“Lí chính trước nhìn cái này đã, không vội.” Diệp Thanh Tri lấy ra khế đất, đưa cho lí chính.

Lí chính tiếp nhận vừa thấy, là ruộng tốt trong thôn bọn họ, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Diệp Thanh Tri, ngay sau đó như là nghĩ đến cái gì.

Ruộng tốt trong thôn bị Lâm lão gia đưa cho tri phủ, chuyện này ông biết đến, mỗi năm ông đều sẽ đi thu lương thực đổi thành bạc đưa đến cửa hàng nhà Lâm gia trong thành, sau đó được đưa đến trong phủ tri phủ, hiện giờ lại tới trong tay vị này tiểu ca nhi, khiến ông kinh ngạc.

“Tới là khách quý, mau đi pha trà tới.” Lí chính nghiêng đầu nói với phu lang của mình.

Phu lang cùng ông sinh hoạt nhiều năm như vậy, tất nhiên là biết cái gì có thể nghe cái gì không thể nghe, thấy ông như vậy, liền biết sẽ không cho mình nghe, vội đến phòng bếp tránh đi.

Diệp Thanh Tri cười cười, tức khắc như trăm hoa đua nở, khiến người khác hoa mắt, “Ta vốn hầu hạ lão gia, lão gia hiện giờ thăng chức hồi kinh, ta lại không nghĩ đi theo đi, cho nên cầu lão gia thả ta ra, lão gia nhân từ, biết ta là người Thanh Hà trấn, cho nên đem nơi này thưởng cho ta.”

Một ca nhi hầu hạ lão gia, có thể là cái gì lí chính lập tức biết, nhìn bộ dáng người trước mắt, xác thật không giống như là bị đuổi ra, huống chi ca nhi bị đuổi ra sao có thể có được trăm mẫu thượng đẳng ruộng tốt, như thế, Diệp Thanh Tri nói lí chính tin hơn phân nửa.

“Vậy không biết ca nhi có ý gì?” Lí chính đột nhiên có chút khẩn trương, tuy nói tri phủ lão gia hồi kinh, nhưng người này hầu hạ lão gia lại khiến lão gia có vài phần hương khói tình, ông cũng không thể đắc tội.

Chính là đồng ruộng trong thôn ông đều đã cho thuê, nếu tiểu ca nhi này muốn cho thuê lần nữa hoặc chính mình tự làm, có điểm phiền toái.

Tâm tư Lí chính Diệp Thanh Tri ít nhiều cũng hiểu, cười nói: “Ta là tiểu ca nhi, tất nhiên là sẽ không làm ruộng, lại nói hiện giờ ta muốn ở lại nơi này, cũng không nghĩ quá phận, cho nên hôm nay tới tìm lí chính, chính là thông báo lí chính chuyện đồng ruộng đổi chủ này, mỗi năm vẫn là đổi thành bạc cho ta.”

Lời này làm trong lòng lí chính buông lỏng, lập tức gật đầu đáp ứng.

“Còn có một chuyện, ta ban đầu hộ tịch ở phủ Thanh Châu, hiện giờ trở về Thanh Hà trấn, tự nhiên có ý muốn dời trở về, cái mệnh khổ ta khổ, cha và a ma chết sớm, cũng không nghĩ đi trở về thôn nhà, nếu đồng ruộng đều tại đây, liền tính toán ở lại tại đây, còn thỉnh lí chính hỗ trợ đảm bảo một phen, ta tự sẽ không quên ân tình lí chính.”

Lí chính gật gật đầu, “Cũng tốt, vừa lúc buổi chiều không có việc gì, ta cùng người đến trấn trên giúp người ở lại, cầm hộ tịch sớm để ổn định sớm.”

Diệp Thanh Tri đứng dậy hành lễ, “Đa tạ lí chính.” Nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Không biết trong thôn có người muốn bán phòng không? Tốt nhất là nhà đã xây xong.”

Hiện tại trên tay hắn tiền bạc tuy rằng đủ để mua một tòa nhà trên trấn, nhưng sau khi nhìn thôn Lĩnh Nam, cảm thấy nơi này dựa núi gần sông, cũng là nơi tốt để ở lại.

“Nga, ca nhi muốn chuyển đến trong thôn ở? Đây người ngoài ở lại trong thôn không dễ dàng.” Ở cổ đại coi trọng lượng gia tộc, cho nên người khác họ ở lại trong thôn, nói chung sẽ bị người khi dễ.

Diệp Thanh Tri cười một tiếng, “Ý tốt của lí chính ta hiểu được, ta họ Diệp, lại nói tiếp, tổ tiên cùng thôn Lĩnh Nam còn có chút sâu xa, nếu muốn tính, ta còn là người thôn Lĩnh Nam.”

Lời này của hắn không giả, ông nội nguyên thân chính là người thôn Lĩnh Nam, sau lại không biết vì sao lại đến thôn Lĩnh Tây, tính lên hắn thì còn không phải là người thôn Lĩnh Nam sao.

Lí chính ngẩn ra, cười nói: “Hóa ra là cùng thôn người, như thế, ta biết một hộ muốn bán phòng ở, tòa nhà mới vừa xây không được hai năm, còn mới lắm, bởi vì nhi tử đã phát tài muốn đưa nhị lão đến trong thành, cho nên muốn bán tòa nhà trong thôn, chính là có chút đất.”

Lúc này sẽ không có người lấy tổ tiên ra nói giỡn, huống chi sinh ra ở nơi nào, nơi nào chính là nhà hắn, cho nên lí chính hoàn toàn không cho rằng Diệp Thanh Tri sẽ nói dối, huống chi hắn họ Diệp, đây cũng là mấu chốt rất quan trọng.

Diệp Thanh Tri nghe vậy liền vui vẻ, tưởng gì chứ, nhà trong thôn có thể đắt đến mức nào, cười cười, “Còn thỉnh lí chính mang ta đi nhìn một cái, nếu là hợp ý, ta liền mua định cư tại đây.”

Lí chính cơm cũng không ăn, liền mang theo Diệp Thanh Tri đi nhìn tòa nhà của hộ gia đình kia, là nhà ngói gạch xanh, ở trong thôn cũng coi như là độc nhất, trong viện có giàn nho, bên cạnh liền có giếng, như thể dùng nước cũng tiện, chính viện trừ bỏ phòng khách phòng bếp còn có ba gian phòng ở, hậu viện có một phòng đơn làm nhà kho, bên cạnh là chuồng nuôi, lại có một khối đất trồng rau, bên cạnh còn không ít cây ăn quả.

Diệp Thanh Tri sau khi xem xong, cảm thấy rất hợp ý hần, liền quyết định muốn mua.

Tiếp được hai người lên trên trấn, có đồng ruộng cùng lí chính đảm bảo, hộ tịch nhanh chóng làm xong, sau đó lí chính và Diệp Thanh Tri tìm được chủ bán tòa nhà kia, nhà của Diệp Đại Căn.

4. Chương 4: Ở Lại

“Vị này là Diệp ca nhi muốn mua phòng, các người nói chuyện đi.” Lí chính đưa Diệp Thanh Tri tới nhà Diệp Đại Căn, nói thẳng.

Diệp Đại Căn là một hán tử gần 60, ở cổ đại mà nói, cũng tính là trường thọ, lại nói tiếp, lão cùng ca phu cũng không muốn rời đi khỏi thôn, chỉ là nhi tử hiếu thuận, bọn họ cũng không chống đỡ được.

“Mau mời ngồi, ca nhi lại nhìn nhà của chúng ta?” Diệp Đại Căn cả đời là nông dân, động không tới những thứ giả tạo, nên trực tiếp hỏi.

Diệp Thanh Tri đời trước thấy qua nhiều người, bây giờ thấy Diệp Đại Căn như thế, cười cười thiện ý, “Nhìn qua nhà ta thực vừa ý, không biết giá cả ra sao?” Hần cũng dứt khoát không quanh co lòng vòng.

Diệp Đại Căn xoa xoa tay, nói: “Tòa nhà này mới xây xong không đến hai năm, chúng ta cũng không lừa người, năm mươi lượng bạc cùng một ít gia cụ trong phòng đều lấy đi.”

Giá cả này cũng thật ra hợp lý, Diệp Thanh Tri nghe xong, gật gật đầu, cũng không trả giá, liền quyết định mua, sau đó ba người một đường đi đến nha môn sang tên.

Sang tên nhà xong, Diệp Đại Căn hỏi: “Không biết Diệp tiểu ca còn muốn mua đất không?”

Lí chính nhú mày, lúc đang muốn giúp Diệp Thanh Tri từ chối, Diệp Thanh Tri rất có hứng thú hỏi: “Là ở thôn Lĩnh Nam sao?”

Lĩnh Nam thôn xem như một thôn lớn, có mấy trăm nhân khẩu, cho nên đất đai cũng nhiều, phiên ruộng

thượng đẳng tốt nhất kia nông dân không dám nghĩ, nhưng là còn lại khối ruộng tốt nhỏ cũng có không ít, giống phú nông Diệp Đại Căn vậy, muốn nói đồng ruộng không tốt, khẳng định là không có khả năng.

Giữ tiền cũng là cất trữ, sao không mua vài mẫu đất rồi cho thuê, mỗi năm thu đi lương thực cũng không bán, giữ lại chính mình ăn, chẳng phải là càng tốt sao.

“Đúng, nhà ta có năm mẫu ruộng tốt thượng đẳng, mười mẫu ruộng tốt trung đẳng, mặt khác còn có hai mươi mẫu vùng núi, nếu người muốn, ta tính cho người tiện nghi chút.” Phòng ở đã bán, tự nhiên là không quay về, vừa vặn con của lão muốn ở thị trấn bên cạnh mua vài mẫu ruộng, còn thiếu chút bạc, vừa lúc đem ruộng đất thôn Linh Nam luôn.

Diệp Thanh Tri nghĩ nghĩ, ngay sau đó gật đầu, “Tuy nhiên, đất vùng núi kia ta không lấy.” Hắn đều là mua rồi cho thuê, đất vùng núi sản lượng không cao, nếu muốn mua, còn không bằng mua luôn ngọn núi, hai mươi mẫu vùng núi liền tính vào luôn.

Diệp Đại Căn gật gù, tỏ vẻ hiểu rõ, đất vùng núi hắn chờ người trong thôn tới hỏi, sẽ có người mua, thật ra ruộng tốt bởi vì quá quý, rất nhiều người mua không nổi.

Năm mẫu ruộng tốt thượng đẳng mười tám lượng một mẫu, mười mẫu ruộng tốt trung đẳng tám lượng bạc một mẫu, tổng cộng đất là một trăm bảy mươi lượng bạc, hơn nữa tòa nhà năm mươi lượng, tổng cộng lại là hai trăm hai mươi lượng bạc.

Diệp Thanh Tri trong lòng âm thầm lú lẫm, không nghĩ tới lần này tốn nhiều bạc như vậy, kia lão gia đưa cho hắn kia trăm mẫu ruộng tốt, chẳng phải là mấy ngàn lượng bạc, hắn còn tưởng rằng chỉ cần mấy trăm lượng là có thể mua được.

Hắn còn không biết, phiên ruộng tốt thượng đẳng lão gia cho hắn như vậy, thương hộ có tiền cũng là không mua được, cho nên lí chính mới có thể nghĩ rằng Diệp Thanh Tri nắm được tâm lão gia tri phủ, bằng không vô luận thế nào đều không thể có được nhiều ruộng tốt thế này.

Thanh toán hai trăm hai mươi lượng bạc, hắn mang ra phủ hai trăm ba mươi lượng bạc liền một phen không còn, xem ra hắn kiểm chế lại mới được, bằng không cứ theo cái đà này, không mấy ngày liền phá sản, Diệp Thanh Tri sờ sờ khe nhà cùng khe đất trong lòng ngực, bất quá đây là nguyên nhân đặc thù, sau này hiếm khi chi nhiều như vậy.

Trở lại khách điểm, trước hết Diệp Thanh Tri trước gọi một bàn đồ ăn mời lí chính, tổng không thể để nhân gia đi theo hắn một buổi trưa, lại để cho người ta đói bụng trở về, muốn tiết kiệm tiền, cũng không phải tiết kiệm lúc này đâu.

Một bữa cơm, lại dùng một hai lượng bạc, lí chính thấy hắn tiêu tiền như vậy, trong lòng có chút run sợ, lén ló kéo nói hắn tiết kiệm chút.

Biết ông vì muốn tốt cho mình, Diệp Thanh Tri cười cười gật đầu, liền mượn xe ngựa đưa ông trở về, chỉ

nói hần còn cần mua vài thứ, sáng sớm ngày mai quay lại thôn.

Đồ vật trong phủ mang đến đều được sắp xếp trong rương, có điều muốn làm tân gia cũng cần phải mua không ít, như nồi chén gáo bồn, đệm chăn linh tinh, tất cả đều là đồ dùng cần thiết.

Hần kiếp trước sau sơ trung liền sống một mình, trong nhà cần cái gì đều biết, việc mua này đó là quen cửa quen ngõ, rất thuận buồm xuôi gió.

Hôm sau, hần tìm ba chiếc xe bò và một chiếc xe ngựa, đương nhiên là hần ngồi ở trên xe ngựa, tất cả đồ vật đều để trên xe bò.

Vốn dĩ hần sợ một tiểu ca nhi mang nhiều đồ quá rêu rao, ngay sau đó lại nghĩ mình mua một tòa nhà, lại mua đồng ruộng, sao lại không rêu rao chút, cũng không sợ có người dám xằng bậy.

Nghĩ như thế, hần liền mang theo đồ vật mệnh mông cuồn cuộn vào thôn.

Ở nông thôn tin đồn truyền nhanh, nhà ai cãi nhau vài câu, người trong thôn đều có thể biết, huống chi Diệp Thanh Tri hôm qua lại báỉ phỏng lí chính, còn đi xem tòa nhà, chuyện lớn như vậy.

Hôm nay như vậy mấy xe bò mang nhiều đồ ật như vậy, người thông minh chút lập tức đoán được vị tiểu ca nhi này mua trạch tử của Diệp Đại Căn, ngốc chút thì hỏi người thông minh sau đó đều bưng tỉnh đại ngộ.

Trên xe ngựa tất nhiên là vật phẩm đáng giá, đều do Diệp Thanh Tri tự mình dọn vào phòng, phía sau trên ba xe bò, chừng bảy tám chỉ có rương to nhất hần tự mình mua đệm chăn cùng nồi chén gáo bồn linh tinh đồ vật.

Diệp Thanh Tri lớn lên đẹp, y phục càng tốt, nếu không cười, khiến cho người ta cảm giác thanh cao không chấp nhận được nửa hạt cát, nếu là hơi hơi cong môi, lại cho người ta một cảm giác loại ôn hòa thân thiết.

Hiện tại, Diệp Thanh Tri đứng ở cửa, mặt vô biểu tình, như một quý công tử thế gia, làm người khác không thể chạm tới, liếc nhìn thôn dân đang xem náo nhiệt, quay đầu lấy ra không ít kẹo cùng điểm tâm phân cho mọi người, đặc biệt những tiểu hài tử, hần cho mỗi người một đồng kẹo trên tay bọn họ còn cho họ mang về ăn, như vậy, khiến cho người ta một loại cảm giác không phải là người xấu.

Diệp Thanh Tri cố ý như vậy, quá mức ôn hòa, sẽ làm người khác cho rằng người dễ bắt nạt, gặp được những người tiện nghi, rất phiền phức, quá lạnh lùng, lại sẽ bị mọi người cô lập, cũng không tốt, giống biểu hiện ra ngoài của hần hiện tại vừa ổn.

Dọn xong đồ vật, Diệp Thanh Tri đem mấy cái rương mở ra chuẩn bị bày biện, thấy đồ vật mang từ Thanh Châu, Diệp Thanh Tri không khỏi có chút đỏ mặt, hần chỉ nghĩ phải rời khỏi trong phủ, đến lúc đó sinh kế gian nan liền nhiều mang vài thứ, nhưng hần không nghĩ tới sẽ mang theo nhiều như vậy.

Bởi vì quần áo lúc trước quá mức âm nhu, nên hấn chọn kiểu dáng thiên trung tính mang đi, tuy là như vậy, cũng đầy một rương, còn có vài vóc, hấn thân là sủng thiếp, lằng la tơ lụa lại sao lại thiếu.

Trừ mỗi quý hai cuộn vải, lão gia thưởng thêm cho hấn không ít, đều là chính ca phu từ kinh thành đưa tới, trừ đi phần đã làm xiêm y, còn có bốn cuộn, mỗi cuộn đều là bạc sẽ mua không ít thứ tốt, càng miễn bàn nói là tơ lụa thượng đẳng, mỗi cuộn không có mấy chục lượng không thể mua được.

Sau đó chính là hai cái rương sách, bởi vì nguyên thân chịu huấn luyện, cho nên từ nhỏ cũng học cầm kỳ thư họa, trong đó cờ cùng thư xem như tương đối tốt, về sau hấn tiến vào trong phủ, này đó tự nhiên cũng đều đặt mua.

Một cái rương là sách bình thường, từ Tam Tự Kinh đến cao học*, tất cả đều đầy đủ, dù sao hấn biết sách ở cổ đại thực quý, cho nên hấn liền mang đi, một khác cái rương là thoại bản du ký, trong đó còn có một ít là bên ngoài không có, đều là lão gia đưa cho nguyên thân giải buồn dùng.

*nguyên gốc là nghĩa là đại học, tui cũng không biết để sao cho đúng nữa

Còn có một rương đựng một cây đàn, hấn cũng không biết tốt hay xấu liền mang đi luôn, còn có một cái đựng bộ cờ dùng ngọc hắc bạch làm quân cờ, gỗ tử đàn làm bàn cờ, nhìn qua rất đáng giá, đương nhiên không thể buông tha.

Những thứ khác cũng thế, Diệp Thanh Tri đem trà cụ, vật trang trí, giấy và bút mực trong phòng hấn đi, chỉ cần hấn cảm thấy đáng giá, tất cả đều mang theo.

Lúc ấy không cảm thấy gì, giờ nhìn đồ vật trong rương, Diệp Thanh Tri nhìn không được xấu hổ, cũng không biết tâm tình của lão gia khi biết hấn dọn sạch phòng ra sao.

Đơn giản đem đồ vật sắp xếp một chút, Diệp Thanh Tri bỏ nhào vào trên giường nằm bất động, mấy ngày nay đi đường, tiếp đó mưa nhà, không đơn thuần người mệt, mà tâm cũng mệt.

Bất tri bất giác thiếp đi, khi ngủ dậy, đã là nửa đêm, Diệp Thanh Tri mơ mơ màng màng giơ tay muốn nhìn đồng hồ, mới phát hiện mình xuyên tới cổ đại, nào còn có đồng hồ.

Cọ cọ gối đầu, lưu luyện một hồi liền rời khỏi giường, ngủ không được, dứt khoát quét tước vệ sinh.

Ngày hôm qua quá mệt mỏi, chỉ lau dọn phòng ngủ chính, những nơi còn lại cũng chưa động, muốn trước lúc hừng đông đem phòng khách, phòng bếp đều quét dọn xong.

5. Chương 5: Chính Thức An Gia

Edit: tiểu kê

Sắp xếp đồ đạc xong, mới phát hiện trong phòng hẵn đến cả hạt gạo cũng không có, Diệp Thanh Tri nhìn nhìn sắc trời, mặt trời đã lên.

Về phòng lấy ra rương nhỏ lão gia cho hẵn, lấy ra một khối bạc nén đi ra ngoài, mang đi hai trăm ba mươi lượng bạc tất cả đều dùng hết rồi, chỉ có thể bắt đầu dùng cái này, bắt quá chờ vụ thu hoạch xong hẵn sẽ có bạc, nên cũng không lo chi tiêu.

Trong thôn ngoại trừ lí chính, hẵn không quen một ai, mua sống không bằng mua chín, dứt khoát đi nhà lí chính.

“Xuân a sao*, vừa rồi là ca nhi mới chuyển đến đi? Lớn lên cũng thật xinh đẹp.” Một ca nhi trung niên da ngăm đen hồi lão thái thái bên cạnh.

“Là hẵn, nhìn hướng đi, là đi chỗ kia đi.” Xuân a sao còn chưa trả lời, một người khác tên là Khê ca nhi, là ca nhi trung niên giành trước trả lời.

“Chắc vậy, ta nghe nói hẵn chẳng những mua tòa nhà, còn mua mười lăm mẫu ruộng tốt nhà bọn họ đâu!” Xuân a sao buông giày, thần sắc hâm mộ, “Đào ca nhi, A Sơn nhà ngươi không phải đến tuổi làm mai sao? Ta thấy tiểu ca nhi kia không tồi, không bằng đi hỏi thử.”

Đào ca nhi cũng chính là ca nhi trung niên da ngăm đen, nghe xong cười, “Đừng nói giỡn, người vừa mua tòa nhà, vừa mua đất, sao lại coi trọng A Sơn nhà ta.” Đào ca nhi tự mình hiểu lấy, vừa nhìn liền biết giá trị con người ca nhi giàu có như vậy, phẩm đáng người nọ như vậy, người bình thường sao có thể xứng đôi.

Xuân a sao tự nhiên cũng biết, bắt quá là hai câu vui đùa thôi, nhân vật như vậy, xứng với lão quan gia, sao lại coi trọng tiểu tử nông thôn.

Chỉ là Khê ca nhi bên cạnh lại đem lời nói của Xuân a sao để trong tai, A Sơn nhà Đào ca nhi không xứng, tiểu tử nhà hẵn thì sao, tiểu tử nhà hẵn đọc qua sách, trúng đồng sinh, năm sau thi đậu tú tài, kia chính là làm quan, không được, hẵn muốn tìm phu lang Lí Chính hỏi thăm.

Diệp Thanh Tri bên này còn không biết bị người nhớ thương, lúc này hẵn đang cùng phu lang Lí Chính đẩy qua lại tiền bạc, “Thấm a sao, bạc này vô luận thế nào ngài cũng phải nhận lấy, bằng không này gạo cùng đồ ăn ta cũng không cần.”

“Ai nha! Ngươi này, sao liền như vậy ngoan cố như vậy, bắt quá là một chút gạo và đồ ăn, có thể đáng giá bao nhiêu bạc.” Trên tay ông là khối bạc nén hình hạt đậu phộng nửa lượng, tay nghề lại còn rất tinh xảo.

Diệp Thanh Tri chỉ cười cười, khẳng khái đem tiền cho hắn, cuối cùng phu lang Lí Chính thật sự từ chối không được, cầm lấy, “Mười cân gạo cùng mấy loại đồ ăn này thật sự không đáng giá được như vậy, ta trả lại bạc thừa cho người.”

Mất thấy Lí Chính phu lang đi vào trong phòng, Diệp Thanh Tri cũng chỉ gật gật đầu, mua bán là mua bán, nhân tình là nhân tình, cho nên hắn sẽ không quá mức khách khí với phu lang Lí Chính.

Mười cân gạo còn có một rổ lớn đồ ăn, phu lang Lí Chính cũng chỉ thu hắn hai trăm văn, trả về ba trăm văn, Diệp Thanh Tri cũng không biết gạo bao nhiêu bạc một cân, tóm lại Lí Chính phu lang khẳng định là có chút thiệt.

Đến cũng đến rồi, Diệp Thanh Tri dứt khoát cùng phu lang Lí Chính tìm hiểu một chút tri thức đồng ruộng, cuối cùng biết một mẫu ruộng thượng đẳng một quý sản xuất bốn năm thạch thóc, một năm hai mùa, ruộng tốt trung đẳng một quý chỉ ra hai, ba thạch thóc, cũng là một năm hai mùa.

Một thạch = mười đấu = một trăm cân, nói cách khác một trăm mẫu thượng đẳng ruộng tốt kia, một quý sản xuất bốn trăm thạch, một năm là tám trăm thạch hoặc là nói là tám vạn cân hạt thóc.

“Thẩm a sao, một thạch thóc bán được bao nhiêu bạc?” hắn nghĩ muốn ủy thác lí chính bán, sau lại sợ phu lang Lí Chính nghĩ ngợi, vội giải thích nói: “Ta cũng không có ý gì khác, chỉ là tò mò.”

“Không có việc gì, vốn dĩ là người vừa đi hỏi thăm sẽ biết, hiện nay quốc thái dân an, giá gạo không như trước, năm trước là một ngàn bảy trăm hai mươi văn một thạch, năm nay còn phải xem xem.” phu lang Lí Chính sang sảng xua xua tay, cười nói.

Ông đã nhìn ra, Thanh ca nhi cũng không như mặt khó ở chung như vậy, chỉ là có chút không biết sẽ nói lời kết giao với người trong thôn ra sao thôi.

Diệp Thanh Tri cười gật đầu, năm trước một thạch một ngàn bảy trăm hai mươi văn, hắn ước tính phỏng chừng 1500 văn, hiện nay triều đình văn bản rõ ràng quy định, một ngàn văn đổi một lượng bạc, mười lượng bạc đổi một lượng vàng, 1500 văn cũng chính là một lượng rưỡi, hắn có tám trăm thạch, đó chính là một ngàn hai trăm lượng.

“Tê! Vậy một trăm mẫu một năm không phải hơn một ngàn lượng bạc?” Diệp Thanh Tri hít vào một hơi, chỉ là như vậy một năm hắn thu vào hơn một ngàn hai.

Phu lang Lí Chính vừa thấy thần sắc Diệp Thanh Tri, liền biết hắn suy nghĩ gì, cười nói: “Nào có giống người tính, còn không phải là có địa tô và thuế lương (thực)?”

Không nhắc tới, hắn đem hai vấn đề này quên mất, Diệp Thanh Tri cười ngượng ngùng.

“Thật ra lão gia nhân hậu, chỉ thu năm phần địa tô.” Nói đến cái này, phu lang Lí Chính nhìn nhìn Diệp

Thanh Tri, thấy hấn chỉ gặt đầu, không có thần sắc khác, lại nói: “Thuế lương ba phần, các nhà như nhau.”

Diệp Thanh Tri nhú mày, “Thuế lương ba phần?” Cũng chính là thu được một trăm cân phải nộp ba mươi cân, này cũng quá nhiều đi.

“Thanh ca nhi không biết, ba phần này còn ít, nhớ lúc còn nhỏ, năm đó gặp nạn, phía trên thu năm phần sáu phần đều có, nghe nói có vài địa phương, còn thu bảy phần tám phần đâu!” phu lang Lí Chính trong lòng hơi lo lắng, ban đầu Đại lão gia tất nhiên sẽ không để ý một chút thuế tiền kia, nhưng thanh ca nhi lại dựa vào này trăm mẫu ruộng tốt ăn cơm, sẽ nguyện ý nộp thuế lương sao?

Kỳ thật thuế lương bản thân tá điền nên giao, nhà Lâm tài chủ thôn cách vách, chẳng những tá điền phải lương thuế, còn thu sáu phần địa tô, những người ở đó dù không muốn cũng phải nộp.

Hầu hết nhà giàu trong thôn đều như vậy, trừ bỏ đồng ruộng ở ngoài, chính là gặp địa chủ tốt, ba phần năm lương thực, ruộng thượng đẳng mười mẫu hai mươi mẫu, có thể khiến cả nhà ăn no còn có lợi nhuận.

Vốn dĩ tính chờ năm nay thu luôn, Thanh ca nhi ở trong thôn cũng không quen thuộc, đến lúc đó nói lời hay, có thể làm Thanh ca nhi lấy giá cũ cho người thuê, nhưng hôm nay Thanh ca nhi đã hỏi, cũng không thể giấu, nếu hấn trực tiếp thu hồi, thì mất nhiều hơn được.

Diệp Thanh Tri nghĩ nghĩ, phân người thuê, lại có giao thuế, hấn còn lại hơn ba trăm lượng bạc, tuy rằng chênh lệch lớn so với một ngàn lượng bạc, nhưng là hấn ca nhi, một năm như vậy, cũng vẫn đủ dùng.

“Như vậy cùng ta nghĩ cũng không sai biệt lắm, đúng rồi, thậm a sao, hôm nay ta tới là còn có một việc xin ngài hỗ trợ?” Diệp Thanh Tri cũng không có phát hiện phu lang Lí Chính đang ảo não, nói thẳng.

Phu lang Lí Chính ngăn người, cái gì kêu cùng suy nghĩ của hấn không sai biệt lắm, là địa tô không sai biệt lắm hay là tiền bạc không sai biệt lắm? Ngay sau đó nghe được hấn hỏi chuyện, vội trả lời: “Thanh ca nhi khách khí như vậy làm gì, có chuyện gì yêu cầu hỗ trợ cứ việc nói.”

“Ta ở Đại Cấn thúc kia mua mười lăm mẫu đất, mong thăm a sao hỗ trợ tìm người mướn đất? Địa tô giống với trăm mẫu đất là được.” Như vậy trừ bỏ thượng vàng hạ cám, hấn ít nhất có thể lưu lại hơn một ngàn cân thóc gạo, cho dù ít nhất, cũng có hơn năm trăm cân, nhiều như vậy, một mình hấn khi nào ăn xong.

“Thanh ca nhi ý tứ là, kia địa tô trăm mẫu đất cũng không đổi?” Lí Chính phu lang hỏi.

“Liên theo như cũ, mặt khác mười lăm mẫu đất này, làm phiền thăm a sao.” Diệp Thanh Tri cười cười, hơi cong khóe mắt, phảng phất một tia mỉa mai, khiến mặt già phu lang Lí Chính đỏ lên.

“Được được, như vậy rất tiện nghi, ta chỉ cần vừa nói ra bên ngoài, có rất nhiều người tới thuê.” Phu lang Lí Chính lời này nói cũng không sai, trong thôn người mỗi năm vì thuê kia trăm mẫu ruộng tốt kia, đều chạy tới nhà ông tặng lễ xin giúp đỡ, tuy là như vậy, cũng là không đủ cho người trong thôn.

Thanh ca nhi mua mười lăm mẫu đất của nhà Diệp Đại Căn, hai vợ chồng già Diệp Đại Căn là có tiếng trồng trọt, đất được dưỡng rất tốt, chỉ cần vừa nói ra ngoài, không sợ không có ai tới.

()*: Trong bản gốc là (Xuân thắm sao), tui thấy dễ thắm nghe nữ quá, mạn phép được sửa thành a sao. Nếu mọi người thấy không đúng thì nói với tui để tui sửa lại

6. Chương 6: Hàng Xóm

Edit: tiểu kê

Về đến nhà mới phát hiện, nguyên thân căn bản sẽ không nhóm lửa, còn bản thân Diệp Thanh Tri, đừng quên hần là từ đâu tới, từ khi hần hiểu chuyện biết nấu cơm, đều dùng khí ga.

Đứng sững sờ bên cạnh bếp, nghĩ hay là mua hạ nhân về, sau đó liền gạt bỏ suy nghĩ này ngay, hần từ mười ba tuổi bắt đầu tự lập, vẫn luôn sống một mình, khiến hần về sau cũng không thích sống cùng người khác.

Tóm lại, hiện tại phải giải quyết vấn đề nấu cơm trước.

Diệp Thanh Tri đứng trước sân cách vách do dự không thôi, mím môi, liền tính gõ cửa, không nghĩ bên trong có người thấy hần trước.

“Ngài tìm ai? Có chuyện gì không?” Người này chừng hơn hai mươi tuổi, ăn mặc giống với người đã thành phu lang, chắc là a sao của gia đình này.

Thấy người tới hiền lành, Diệp Thanh Tri tức khắc thả lỏng rất nhiều, cười cười nói: “Hôm qua ta mới chuyển đến, ở cách vách nhà người, cái kia, ta muốn thỉnh giáo chút, làm sao nhóm lửa?”

Người nọ ngăn người, rồi sau đó cười nói: “Là không nhóm lửa được hả, đi, ta đi nhà người chỉ người.”

“Kia, thật vô cùng cảm kích, không biết vị ca sao xưng hô thế nào?” Diệp Thanh Tri dẫn người vào trong nhà mình, vừa đi vừa hỏi.

“Ta họ Trần, người kêu ta Trần phu lang hoặc là Trần ca sao đều được.” Trần phu lang tính cách sang sảng, liền nói chuyện không câu nệ với Diệp Thanh Tri.

Tiến vào phòng bếp, Trần phu lang tay chân lạnh lẽo nhóm lửa, một bên nhóm lửa một bên dạy Diệp Thanh Tri dùng củi, củi khô nhóm lửa.

Sau bốn năm lần thử, Diệp Thanh Tri đưa nhúm củi khô tới gần củi, chính là củi cũng chỉ cháy được một

chút liên tắt, buồn bực nhìn cái lỗ bếp(nơi nhóm lửa), nhìn đơn giản như thế, sao lại khó học vậy chứ.

Trần phu lang ở một bên liều mạng nhin cười, thật sự là hiện tại mặt Diệp Thanh Tri nhem nhuốc quá buồn cười, “Người thử lại, luyện nhiều là được.”

Rốt cuộc, khi củ khô sắp hết, Diệp Thanh Tri cũng nhóm được lửa, này vẫn là vận khí tốt, hần dám khẳng định, chờ lần tới nhóm lửa, khẳng định vẫn là không thể làm một lần liền được.

Nhóm lửa dùng hơn nửa giờ, chậm trễ người ta lâu như vậy, Diệp Thanh Tri có chút ngượng ngùng, liền vào nhà mang khối vải bông ra, đây là hần làm chăn bông còn dư lại, dư sức làm hai bộ quần.

Không phải hần keo kiệt, ở nông thôn này vải bông được tính là không tệ, đặc biệt Diệp Thanh Tri mua vải bông thượng đẳng, rất là mềm mại.

“Đa tạ Trần ca sao, bằng không ta thật không biết làm sao, một chút tâm ý, ngàn vạn đừng ghét bỏ.” Diệp Thanh Tri dùng giấy bao vải bông lại đưa cho Trần phu lang.

Ai ngờ Trần phu lang lông mày nhíu lại, cả giận: “Chỉ là dạy người nhóm lửa thôi, đưa cái gì, người kêu ta một tiếng ca sao, thật sự nếu không thu hồi, là không nể mặt ta rồi.”

Vào lúc đang không biết phải nói ra sao, bên ngoài có tiểu nam đồng nhảy vào, thấy Trần phu lang liền hô: “A ma, a sao* bảo về nhà ăn cơm!”

() nguyên gốc là (bà), tui cũng không biết để sao nữa, để bà giống nữ quá, tác giả dùng từ khó quá @, bạn nào giúp mình với.*

Diệp Thanh Tri nhìn kỹ một chút, thấy trên trán đứa trẻ có một đóa hoa hồng nhạt, liền biết là ca nhi, cười đem đồ vật trong tay để vào trong lồng ngực khiến nó phải ôm lấy.

“Trần ca sao, này là lễ gặp mặt ta đưa cho tiểu ca nhi, người cũng không thể lại đẩy ra.” Diệp Thanh Tri sờ sờ tiểu ca nhi trắng trẻo mập mạp, trong lòng thực thích.

Kỳ thật hần rất thích trẻ con, ở kiếp trước, nghĩ chờ khi tuổi lớn, liền đi thu dưỡng một đứa trẻ, mặc kệ là nam hay là nữ đều tốt, không nghĩ tới chưa tìm được đã chết vì ung thư.

Có lẽ, nếu có thể tìm được một người đối xử tốt với hần, cũng không phải không thể có hài tử, Diệp Thanh Tri đột nhiên run lên, hần thế nhưng lại có ý niệm đáng sợ như vậy, nhanh nhanh biến mất.

Thấy Trần phu lang nhìn hần bằng ánh mắt kỳ quái, cười cười, xoay người vào trong bếp lấy ra một bao điểm tâm, cho tiểu ca nhi.

“Này cho ca nhi ăn, ngàn vạn đừng ghét bỏ.”

“Thanh ca nhi, người này.....” Dừng một chút, thấy nhi tử ngây thơ vô tri ôm đồ vật, cười nói: “Ta đây liền mặt dày nhận lấy, Viên ca nhi, còn không mau cảm ơn Thanh a ma**.”

(**) chỗ này tui rối quá @, không biết a ma là “dì”, hay là “mẹ” nữa, trong bản gốc đều là

Bị xưng hô Thanh a ma làm cho run lên, tuy là có ký ức nguyên thân, hắn vẫn là không thể nào quen được với xưng hô thế giới này.

Trần phu lang còn muốn mời Diệp Thanh Tri đến nhà đi ăn cơm, hắn thoái thác hồi lâu, mới có thể khiến Trần phu lang mang theo Viên ca nhi rời đi.

“Giữa trưa người đi đâu vậy?” hán tử Trần phu lang để vai trần, hỏi.

“Là tiểu ca nhi cách vách kia mới tới, không nhóm lửa được muốn ta đi dạy hắn một chút.” Cởi xuống tạp dề phủi phủi bụi bặm trên người, qua ôm tiểu tử nhà mình trong lòng ngực hán tử, “Ta coi tiểu ca nhi kia tay nộn, sợ là trước nay chưa làm qua việc gì, nhóm lửa không được, cũng không biết có thể nấu cơm hay không.”

Lúc này, a sao Viên ca nhi vừa tới, vừa lúc nghe được Trần phu lang nói, chính là Xuân a sao buổi sáng bát quái, “Người ta có phòng có ruộng, còn cần người lo lắng? Trong tay Viên ca nhi cầm chính cái gì vậy?”

“Là thanh ca nhi cho ta tạ lễ, ta nói không cần, vừa lúc hắn thấy Viên ca nhi, liền nói là cho Viên ca nhi lễ gặp mặt, ta thật sự chối không được, liền nhận lấy.” Trần phu lang nói.

Xuân a sao vừa nghe, liền cầm bao điểm tâm trong lòng ngực Viên ca nhi ra, điểm tâm trực tiếp mở ra cho Viên ca nhi ăn, lại mở ra cái bao to, là một khối vải bông to tốt nhất, vải bông này lần trước ông mang thêu hoa lên trên trán bán có nhìn qua, hai lượng bạc một khối, một cây vải là một trăm thước, nơi ít nhất có ba mươi thước, này giá trị một lượng bạc, thật sự là quá quý.

Một bên Trần phu lang thấy, trong lòng cũng nghĩ vậy, liền muốn đem trả lại cho Thanh ca nhi.

“Đừng vội trả, nếu nói là cho Viên ca nhi lễ gặp mặt, vậy cầm đi.” Xuân a sao ngăn lại nhi sao***, cầm lấy khối vải trong tay Trần phu lang.

(***): nguyên gốc là , tui đoán là con dâu, không biết có đúng không

“Nhưng này cũng quá quý rồi.” Tuy rằng trong lòng cũng rất muốn, có khối vải bông này, là có thể làm cho cha hài tử một bộ quần áo, còn có thể làm cho hai hài tử một ít.

“Thanh ca nhi mới vừa dọn đến trong thôn, đối với sinh hoạt ở nông thôn không biết nhiều, về sau chiều có nhiều chút, là được.” Kỳ thật Xuân a sao trong lòng còn nghĩ, thu khối vải này thì bọn họ mới có thể liên hệ với nhau, có lẽ còn có thể hỏi nhà hấn có cho thuê ruộng không.

Không chờ Xuân a sao hỏi, nhà lí chính liền truyền ra Thanh ca nhi mua ruộng của Diệp Đại Căn muốn cho thuê, lập tức, nhà trong thôn không có ruộng hoặc là trong nhà nhiều người, tất cả đều mang theo đồ vật đến lí chính gia.

Trong đó Xuân a sao, Đào ca nhi còn có Khê ca nhi cũng đều đến.

Xuân a sao cùng Đào ca nhi hai người gặp được ở trên đường, liền kết bạn cùng đi nhà lí chính, tìm hiểu lẫn nhau nguyên do đi nhà lí chính.

Muốn thuê ruộng chừng hơn hai mươi hộ, cái này lí chính cũng khó xử, nghĩ Diệp Thanh Tri làm người không tồi, lại là ca nhi, liền tuyển chọn mấy hộ thành thật, bảo phu lang nhà mình đi nói cho Diệp Thanh Tri, bảo hấn chọn một hộ.

Lúc phu lang Lí Chính tới, Diệp Thanh Tri đang làm cơm chiều, chính bản thân hấn biết nấu ăn, nguyên thân cũng được huấn luyện qua nấu ăn, cho nên hương vị tự nhiên không kém, vài cái liền làm ra ba đĩa đồ ăn.

Đang muốn ăn cơm, liền nghe được tiếng đập cửa, mở ra nhìn lên, người tới là phu lang Lí Chính, Diệp Thanh Tri vội mời ông vào, “A sao sao lại tới đây? Ta vừa mới làm xong cơm, nếu không chê, cùng nhau dùng bữa.” Nói, liền xoay người cầm chén đĩa ra.

“Thanh ca nhi không vội, ta tới để nói với người một tiếng.” phu lang Lí Chính quét mắt nhìn thức ăn trên bàn, một đĩa rau xanh, một đĩa thịt còn có một đĩa rau dưa xào thịt, tính trong thôn Linh Nam cũng là giàu có, ngày thường cũng ít có người ăn như vậy, Thanh ca nhi này thật đúng là có tiền.

“Lần trước không phải nói muốn cho thuê ruộng sao? Lúc nãy mới thả ra tin tức, liền có hơn hai mươi hộ nhân gia muốn thuê mười lăm mẫu ruộng kia, đương gia nhà ta để cho ta tới nói với người một chút, xem người chọn hộ nào?”

Diệp Thanh Tri rót trà mời phu lang Lí Chính, sau đó cười nói: “A sao không phải không biết ta mới đến trong thôn, chỉ quen biết với mỗi nhà của a sao, cũng không biết nhà ai thành thật?”

Tiếp nhận chén trà trắng ngà kia, phu lang Lí Chính thật sự không biết ăn nói làm sao, trà cụ tinh xảo như vậy, bên Lâm địa chủ cũng không tìm ra, này Thanh ca nhi thể nhưng cứ như vậy lấy ra tùy tiện tiện tiện chiêu đãi người.

Cẩn thận uống ngụm trà, “Đương gia cũng nói, bảo ta nói với người một chút về mấy hộ nhân gia kia, hai mươi mấy hộ nhân gia, ta chọn ra ba hộ làm ruộng tốt, một hộ là nhà Diệp Xuân, hấn cùng phu lang nhà hấn là Đào ca nhi đều làm ruộng tốt, phía dưới có hai tiểu tử cũng đều có thể xuống đất hỗ trợ.”

“Hộ thứ hai là Diệp tam bá gia, ở cách vách người, phu lang hần là Xuân a sao làm người không tòi, các người ở gần, có thể đi lại, phía dưới hần cũng là hai nhi tử, đại nhi tử lấy ca nhi thôn bên, họ Trần, tiểu nhi tử cũng có thể xuống đất làm ruộng, đều là người thành thật chịu khổ được.”

“Hộ thứ ba là Diệp đại thụ gia, lại nói tiếp, nhà hần cùng Diệp Đại Căn vẫn là huynh đệ, bất quá thời trẻ đã xảy ra sự cố, liền không liên lạc nữa, bất quá người vẫn là không tòi, có điều phu lang nhà hần nhiều chuyện chút.” Ba hộ nhân gia làm ruộng đều rất tốt, nếu thuê ruộng, cũng khẳng định sẽ tận tâm làm tốt, cho nên lí chính mới có thể chọn ra ba hộ này.

Diệp Thanh Tri nghe xong tin tức ba hộ nhân gia, trước không nói đến ba hộ, Diệp Đại Căn cùng phu lang hần đều gặp qua, làm người thành thật hòa khí, không giống như người háo thắng, phu lang Lí Chính lại nói phu lang Diệp đại thụ gia nhiều chuyện, cho nên hần càng thêm quyết định bài trừ Diệp đại thụ gia.

“Diệp tam bá cùng diệp xuân, hai nhà thật ra không tòi.” Diệp Thanh Tri cười nhạt nói.

Vừa nghe Diệp Thanh Tri bài trừ Diệp đại thụ gia, phu lang Lí Chính tức khắc mặt mày hớn hở, theo sau nói: “Hai nhà đều là người hòa khí, kia Thanh ca nhi muốn cho ai thuê?”

“Như vậy đi, ta đem ruộng tách ra cho thuê, năm mẫu ruộng tốt thượng đẳng cho Diệp tam bá gia, mười mẫu ruộng tốt trung đẳng điền cho Diệp xuân cùng gia, mỗi kỳ hai năm, hai nhà đổi nhau một lần, nếu là nhà làm không tốt, ta liền thu hồi cho người khác, a sao cảm thấy như thế nào?”

“Ai nha, biện pháp này được, liền như vậy làm.” Nói xong, hấp tấp rời đi.

7. Chương 7: Kinh Ngạc

Edit: tiểu khê

Diệp Thanh Tri sinh hoạt ở thôn Lĩnh Nam dần dần đi vào quỹ đạo, cùng hàng xóm cũng có bước đầu giao thiệp, quan hệ tốt nhất tự nhiên là Xuân a ma cùng Đào a ma.

Biểu hiện trực tiếp nhất, chính là Trần ca sao cùng Đào a ma thường xuyên sẽ đến nhà hần thăm.

Nói đến thăm, nguyên thân tuy rằng biết, nhưng là Diệp Thanh Tri cũng không quá thích làm, bất quá lúc trước ra khỏi phủ tri phủ, những phẩm tú đa dạng đều bị hần mang đi, cũng là vì nhìn thấy phẩm tú hần đa dạng, Trần ca sao mới đến nhà hần thăm.

“Này cũng thật đa dạng tinh xảo, không hổ là từ trong thành tới.” Đào a ma cầm một phẩm tú đa dạng, sờ sờ, nói.

“Đào a ma nếu thích, có thể cầm đi.” Diệp Thanh Tri không sao cả nói.

Đào a ma lập tức lắc đầu, “Qua mấy ngày nữa là ngày mùa, chờ có thời gian ta lại tìm người mượn.” Đa dạng tinh xảo như vậy, sợ là không ít tiền, sao có thể lấy đi.

Thanh ca nhi cũng không biết xuất thân từ đâu, mọi thứ trong nhà đều tinh xảo, còn biết đọc sách viết chữ, đáng tiếc là Đại Sơn nhà hắc không xứng.

Diệp Thanh Tri chỉ gật gật đầu, không có nói thêm nữa, dù sao những phẩm tú này đều để đó, tặng người cũng không sao, bất quá người ta không cần hắc cũng sẽ không ép buộc.

“Đúng rồi, ta còn vẫn chưa hỏi qua, Thanh ca nhi người năm nay bao nhiêu tuổi rồi?” Trần phu lang vừa thêu hoa vừa hỏi.

“Mười chín, làm sao vậy?” Thấy Trần phu lang bộ dáng kinh ngạc, cười hỏi.

Người nhà quê phải lao động, cả ngày dãi nắng dầm mưa, làn da đều không thể tốt được, trông bên ngoài nhìn lớn hơn so với tuổi thực, thân thể Diệp Thanh Tri chính là được dưỡng để hầu hạ người, làn da đương nhiên là bảo dưỡng từ nhỏ, làn da bạch bạch nộn nộn lại tinh tế bóng loáng, bộ dáng lại tinh xảo, người ở trong thôn xem qua, nhiều lắm là mười lăm sáu tuổi, vừa nghe hắc nói mình mười chín tuổi, đương nhiên kinh ngạc.

“Mười chín? Vậy Thanh ca nhi có hôn phối rồi?” Một bên Đào a ma định thần trước, hỏi.

“Vẫn chưa.” Diệp Thanh Tri cười cười, người nhà quê so người trong thành kết hôn muộn hơn, nhưng ít có ca nhi qua mười bảy chưa thành thân, này đó hắc đều biết, bất quá tình huống của hắc đặc thù, cũng không sốt ruột.

“Vậy sao được, ca nhi qua hai mươi bị quan phủ sắp đặt hôn phối, đến lúc đó còn không biết đem người cho ai đâu, Thanh ca nhi phải nhanh định ra hôn ước.” Cái này Trần phu lang cũng ngồi không yên, y cũng mười chín tuổi, đều đã là a ma hai đứa nhỏ, thanh ca nhi bằng tuổi tác y, thế nhưng còn chưa có hôn phối.

Diệp Thanh Tri nghe Trần phu lang nói liền sửng sốt, “Ca nhi qua hai mươi, phải bị cưỡng chế hôn phối?” Cái này sao nguyên thân không có ký ức?

Ngay sau đó hắc nghĩ đến xuất thân nguyên thân, làm sao có người dạy hắc điều này được.

Thấy Diệp Thanh Tri có chút ngây người, Đào a ma cùng Trần phu lang cũng không dám hé răng, chẳng lẽ Thanh ca nhi không biết? Không có khả năng? Hay là có nguyên nhân khác?

Hai người liếc nhau, cùng đứng lên cáo từ hắc.

Diệp Thanh Tri sao ngồi được nữa, chờ hai người đi rồi, cũng đứng dậy đi đến nhà lí chính, phu phu lí chính hiểu chuyện hẳn nhất, hẳn muốn tìm hiểu rõ ràng.

“Này, ta thật đúng là không rõ ràng lắm,” phu lang Lí Chính vừa nghe vấn đề Diệp Thanh Tri, cũng tròn mắt.

Nếu là ca nhi đã gả rồi hòa li, tự nhiên không tính là ca nhi chưa lập gia đình, qua hai mươi quan phủ cũng sẽ không cưỡng chế hôn phối, nhưng Diệp Thanh Tri xác thật không thành hôn, nhưng là hẳn lại làm thiệt cho người ta, xem như làm phu lang, này tính như thế nào, ông thật đúng là không biết.

Chờ đến lí chính về nhà, phu lang ông vừa nói, lí chính cũng là sửng sốt, vỗ vỗ ót chính mình, “Lúc trước vào thời điểm ở lại, viết là chưa lập gia đình, nghĩ ngày sau Thanh ca nhi có thể tìm được người tốt, chỉ là ta thật đúng là đem việc này quên mất.”

“Kia hiện tại làm sao bây giờ?” phu lang Lí Chính cũng gấp, ca nhi bị cưỡng chế hôn phối, sao có thể có người trong sạch, nếu không phải người nghèo đến nỗi không có tiền cưới, chính là người đã góa phu lang.

“Hộ khẩu không đổi được nữa, vì vậy, chính là mau chóng định ra cho Thanh ca nhi hộ nhân gia, người cùng Thanh ca nhi thương lượng đi.” Lí chính thở dài nói.

Nếu Diệp Thanh Tri sống ở thôn Lĩnh Nam, tự nhiên cũng thuộc về người trong thôn, người trong thôn, ông đương nhiên phải quản.

Sáng sớm hôm sau, phu lang Lí Chính liền tới tìm Diệp Thanh Tri, đáng tiếc không gặp được người, hỏi Trần phu lang, mới biết Diệp Thanh Tri sáng sớm ra cửa, hình như là đi đến núi Lĩnh Nam.

Diệp Thanh Tri ở đâu? Chính hắn cũng không biết, buổi sáng lúc hắn đi chỉ nghĩ đi giải sầu, không nghĩ tới đi tới đi lui liền vào núi, còn bị lạc đường, thật đúng là không biết ở địa phương nào.

Bất quá phong cảnh nơi này thật đúng là không tồi, núi Lĩnh Nam không tính lớn, sau khi đi lại hắn liền tổng kết qua.

Đi lên dọc theo đường mòn, thế nhưng nhìn thấy một nhà tranh nhỏ, ở phía sau nhà tranh có một dòng suối nhỏ, chỉ rộng có nửa thước, Diệp Thanh Tri đi đến bên cạnh dòng suối nhỏ, thấy nước trong thấy đáy, liền nâng tay uống mấy ngụm, có vị ngọt nhàn nhạt ngọt, so kiếp trước cái gì nông phụ X sư phó không biết tốt hơn bao nhiêu.

Đột nhiên, trong nước vọt ra một con rắn tới, Diệp Thanh Tri lập tức ngồi xuống, vừa định cầm cục đá ném qua, liền nghe thấy một tiếng vèo, một mũi tên bằng đem xà đóng ở khe đá, xà còn đang không ngừng vẫy vẫy.

Diệp Thanh Tri cũng không sợ rắn, chỉ bởi vì nó đột nhiên vọt ra mới có hoảng sợ, hiện tại nhìn một chút,

chỉ là một rắn nước không có độc, cảm thấy phản ứng chính mình thực mất mặt, ngượng ngùng đứng lên, lúc này mới quay đầu lại xem ân nhân cứu mạng.

Là một hán tử cao lớn hiếm thấy ở miền nam, ngũ quan đoan chính, không soái nhưng là cũng không khó coi, làn da thực đen, nhưng là cái loại đen cân xứng (-.-??), mặc một bộ y phục ngắn, trong tay cầm cung tiễn, cho người ta một cảm giác là con người rắn rỏi.

“Cảm ơn người.” Diệp Thanh Tri gật gù đầu, cảm tạ nói.

“Không cần cảm tạ.” Người nọ qua đi thu hồi mũi tên, hỏi: “Người là một ca nhi, sao lại vào sâu trong núi?”

“Ta tới giải sầu, có chút lạc đường, nhìn đến bên này có gian nhà tranh liền tới đã xem có người hay không, thử vận may.” Diệp Thanh Tri lại cười cười, phát hiện người này nói chuyện có điểm khô cứng, nhưng là tâm không xấu.

“Ừm, vậy ta đưa người xuống núi.” Người nọ cất mũi tên, đưa Diệp Thanh Tri xuống núi.

Vào lúc bọn họ xuống núi, liền nhìn thấy phu lang Lí Chính tìm tới, thấy vậy Diệp Thanh Tri, liền nói: “Ta thấy người quen, hôm nay thật sự cảm ơn người, còn không biết người tên gì?”

Trình Huy không nghĩ tới ca nhi này to gan như vậy, thế nhưng lại hỏi tên một hán tử xa lạ, nhìn thoáng qua, “Trình Huy.” Ca nhi này lớn lên thật tinh xảo, sợ là ca nhi nhà giàu.

“Thanh ca nhi, người sao lại ở đây, mau tới đây.” Lí Chính phu lang cách Diệp Thanh Tri trăm mét xa, kêu lên.

Diệp Thanh Tri lên tiếng, quay đầu lại cười nói: “Ta kêu Diệp Thanh Tri, là người mới chuyển đến trong thôn, ngày sau nếu ta có thể giúp, nhất định giúp.” Nói xong xoay người chạy chậm đến chỗ phu lang Lí.

“Diệp Thanh Tri? Tên hay!” Người cũng đẹp!

Chỉ là hắn không sợ mình, chắc bởi vì chưa nghe qua lời đồn về y đi, một hồi người khác nói cho hắn, tất nhiên cũng sẽ sợ y, Trình Huy xoay người trở lại trên núi.

“Thanh ca nhi, vừa rồi người sao lại đi cùng hán tử kia?” phu lang Lí Chính nhíu mày hỏi.

“Nga, ta ở trên núi lạc đường, cũng may gặp được y, bằng không sẽ không tìm được đường ra.” Diệp Thanh Tri cười nói.

Lí Chính phu lang kéo Diệp Thanh Tri, vừa đi, vừa nói: “Người mới đến trong thôn, sợ là không biết, hán

tử kia chính là cái sát tinh.”

Diệp Thanh Tri nghi hoặc: “Hửm?”

“Cha và a ma y đều bị khắc chết, cha y trước khi chết đính hôn cho y, là ca nhi tốt, lấy nhau nửa năm liền có mang, chỉ tiếc khó sinh đi, sau đó ca sao(chị dâu??) y đi tìm đạo sĩ, nói là y mệnh quá nặng, khắc phụ khắc mẫu khắc thê dâu!” Nói đến mặt sau, phu lang Lí Chính cố ý hạ giọng.

Diệp Thanh Tri nghe được đầu đầy hắc tuyến, Trình Huy đã có ca sao, tất nhiên là có đại ca, cha và a ma đã chết, sao không nói đại ca y khắc chết, còn có niên đại này sinh hài tử vốn dĩ nguy hiểm, trong thôn khó sinh cũng có vài người, chỉ là Trình Huy tương đối xui xẻo thôi, tất cả đều nằm trên người y thôi.

Đến nỗi vị đạo sĩ kia, Diệp Thanh Tri dám khẳng định, là trò quỷ của ca sao y.

“Đạo sĩ kia đi rồi, ca ca y cùng ca sao có phải đuổi y ra khỏi nhà đúng không, cũng không phân ít gia sản cho hán?” Diệp Thanh Tri nói chuyện phiếm với phu lang Lí Chính, hỏi

“Người đã từng nghe người khác nói qua?” phu lang Lí Chính vẽ mặt ngạc nhiên.

Quả nhiên, Diệp Thanh Tri lắc đầu cười cười, “Không có, a sao hôm nay tìm ta, là có cái gì việc gấp?”

Phu lang Lí Chính vỗ ót một cái, “Xem trí nhớ ta kìa, tối hôm qua ta nói với hán tử nhà ta, hán nói biện pháp tốt nhất, chính là tìm người đính hôn.”

Kỳ thật Diệp Thanh Tri cũng suy nghĩ một đêm, cũng chỉ có biện pháp này ổn thỏa nhất.

Hán thật sự không có nghĩ tới, có một ngày, vì không bị người ta cưỡng chế gả chồng, mà tự mình tìm người để gả!

8. Chương 8: Xem Mắt

Edit: tiểu khê

Người trong thôn Lĩnh Nam thôn ở chung cũng không tệ, ít nhất Diệp Thanh Tri còn chưa có gặp qua người càn quấy.

Ngày này, Trần phu lang theo lễ thường qua nhà hán thê, Diệp Thanh Tri thì ở kia luyện chữ.

“Trần ca sao có chuyện liền nói đi!” Diệp Thanh Tri cười nói, Trần ca sao một buổi sáng đều muốn nói lại thôi bảy tám hồi, hần xem mà mệt thay.

Trần phu lang nghe vậy, dứt khoát buông khung thêu xuống, do do dự dự hỏi: “Lí chính a sao có phải đang tìm người xem mắt cho người?”

Diệp Thanh Tri dừng tay lại, sau đó tiếp tục viết, “Không sai, làm sao vậy?” Này cũng không có gì phải giấu che, vốn dĩ chính là đang tìm người xem mắt cho hần.

Chính hần không quen người nào, lại không có trường bối, tự nhiên chỉ có thể nhờ phu lang Lí Chính hỗ trợ xem xem, bất quá hần cũng nói cho phu lang Lí Chính, thôn Linh Tây không lấy, còn cái khác, chỉ cần không phải là người ham ăn lười biếng là được, còn lại không có quá nhiều yêu cầu.

Chỉ là tình huống của hần đặc thù, phu lang Lí Chính trong thời gian ngắn thật đúng là khó tìm được người thích hợp, quá kém, ông cảm thấy không xứng với Diệp Thanh Tri, quá tốt, Diệp Thanh Tri lại đã từng làm thiếp người khác, đã không phải là thân thể hoàn bích, người có tuổi tác tương đương, không phải kết thân chính là đã dính thân.

“Ta biết một người, thật sự không tồi, Thanh ca nhi có muốn nghe một chút?” Trần phu lang rót cuộc mở miệng hỏi.

“Nga? Nói nghe một chút.” Diệp Thanh Tri buông bút, chống cằm rất có hứng thú nghe.

Hần vốn dĩ không phải Diệp ca nhi chân chính, mà là Diệp Thanh Tri từ hiện đại tới, kiếp trước thích nam nhân, hần cũng là nam nhân, cho nên thật đúng là không biết cái gì là thẹn thùng.

Về dính hôn, ban đầu trong lòng Diệp Thanh Tri tự nhiên có chút mâu thuẫn, chờ khi suy nghĩ kĩ, cảm thấy tìm người ấm lạnh cùng nhau sống cả đời cũng không tệ lắm.

Giống kiếp trước, sinh bệnh cũng không có người chiếu cố, trước khi chết bên cạnh không có ai, sau khi chết phỏng chừng cũng không ai nhớ rõ hần.

Trần phu lang biết Diệp Thanh Tri một thời gian, cũng là biết hần bất đồng giống nhau ca nhi, có tính cách sang sảng của hần tử, dứt khoát bất chấp tất cả nói: “Ta muốn nói với người chính là hần tử bên a ma ta, y tên Trình Huy, người..... Nghe qua chưa?”

Trình Huy? Nhớ tới tới hần tử kia, Diệp Thanh Tri sững sốt một chút, “Nghe người ta nói qua một chút, làm sao vậy?”

“Thanh ca nhi, người nhưng đừng tin người khác nói hươu nói vượn, thân thể a ma y vẫn luôn không được tốt lắm, chết lúc Trình Huy tám tuổi, sau cha y lại qua đời, cũng căn bản không phải bởi vì Trình Huy, còn có phu lang y, nếu không phải bị ca sao y làm, sao có thể sẽ khó sinh đi.” Trần phu lang rất là tức giận nói.

“Nga? Bên trong còn có rất nhiều ẩn tình không nói?” Diệp Thanh Tri nhiều ít có thể đoán được một ít, “Lại nói tiếp, a ma người cùng hán tử Trình Huy kia là quan hệ gì?”

Trần phu lang thở dài, “Bên thôn a ma ta hai dòng họ lớn là Trần, Trình, a ma ta họ Trình, xem như **đường a ma*** Trình Huy, Trình Huy làm người ổn trọng, biết làm ruộng lại biết săn thú, là hán tử tốt, đáng tiếc đụng phải đại ca cùng đại ca sao như vậy, đến nỗi cái gì thiên sát cô tình cũng nói đến, căn bản là là ca sao y nói, nếu y không phải người tốt, ta cũng sẽ không đề cập với người.”

() gốc là (đường cô sao): em gái của bố?*

Kỳ thật Trần phu lang vốn dĩ là không nghĩ tới làm mai cho Trình Huy, Thanh ca nhi là người thế nào, hán tử thức lâu như vậy còn có thể không biết, lớn lên xinh đẹp không nói đến, còn biết đọc sách viết chữ, trong nhà lại tốt, tiểu gia trong thành mới xứng, nơi nào để Trình Huy một người có qua phu lang đã mất lại còn mang theo hài tử có thể xứng.

Nếu không phải mấy ngày trước đây a ma tìm hán tử nói chuyện, lại nói với hán tử không ít lời hay cho Trình Huy, hán tử sẽ tuyệt đối sẽ không đề cập với Thanh ca nhi về Trình Huy.

“Thanh ca nhi, hán tử kia tuy rằng mang theo hài tử, nhưng là chính tiểu ca nhi, chờ trưởng thành liền gả ra ngoài, ngày sau còn có thể giúp đỡ cho hài tử của người, y sớm phân gia với đại ca y, người gả qua liền làm chủ đương gia, cũng có thể làm y đến nhà người.” Trần phu lang nói tiếp.

Diệp Thanh Tri chỉ gật gù đầu, cũng không đáp lại cái gì, cũng không hỏi nhiều về Trình Huy.

Đêm đó, a ma Trần phu lang đi đến nhà Trình Huy, mới tiến vào cổng, liền thấy ca nhi mới ba tuổi bụng chén ăn cơm, cười nói: “Tiểu ca nhi, cha người đâu?”

“Trình a ma, cha con ở trong phòng!”

Trình a ma cười sờ sờ cái đầu dơ hề hề của nó, trong lòng thở dài, nhà này không có ca nhi biết sao được.

Vào cửa liền thấy Trình Huy ở kia xoa cung tiễn, Trình a ma cũng không khách sáo, trực tiếp ngồi xuống nói ý đồ ông đến, sau đó nhìn Trình Huy, chờ hán tử đáp lời.

“A sao nói chính là Thanh ca nhi mới chuyển đến?” Trong đầu không tự giác nhớ lại ngày ấy nhìn thấy tiểu ca nhi, giọng nói và dáng điệu bộ dạng dường như khắc vào trong đầu y, rất rõ ràng, ngay sau đó cười khổ, “A sao đừng tìm ta, ca nhi như vậy như vậy sao lại coi trọng ta?” Trong lòng lại nhin không được động tâm.

“Người hiện nay trong nhà mua ruộng, lại biết săn thú, sao lại không xứng với tiểu ca nhi kia, người ta nói, mười chín tuổi còn không có đính hôn gả ra ngoài, không chừng có nguyên nhân không biết, không được, ta phải tìm hiểu tìm hiểu.” Trình a ma đột nhiên đứng lên, hấp tấp đi rồi.

Ca nhi kia thể nhưng mười chín? Trình Huy có chút kinh ngạc, trong lòng lại nhin không được nhớ tới người nọ tươi cười trong sáng, sau đó lắc đầu cười khổ, bộ dạng ca nhi như vậy, không phải là người y có thể nghĩ đến được.

Lại qua mấy ngày, phu lang Lí Chính đến tìm Diệp Thanh Tri, đã tìm được một vài người thích hợp, nói đơn giản điều kiện thân gia, Diệp Thanh Tri bắt đầu soi xét.

Người thứ nhất trong nhà có quá nhiều người, hán tử nhỏ độc lai độc vãng, căn bản không biết xử lý quan hệ như thế nào, cái này không được.

Người thứ hai là con trai độc nhất trong nhà, cha mẹ cưng chiều, nghe nói tính cách đua đòi, khẳng định không được.

Người thứ ba cha và a ma thành thật, hán tử cũng thành thật chịu khó, thật ra không tồi, đáng tiếc là phía trên có hai ca sao lợi hại, không được không được.

Người thứ tư trong nhà chỉ có một lão a ma, khi cha hán tử mất, lão a ma thủ tiết, một mình nuôi đại hán tử, hán tử cũng rất không tồi, đáng tiếc, hán tử kia ngu hiếu, cũng chính là luyện mẫu, tuyệt đối không được.

Như thế một phen phân tích xuống dưới, mấy người ở trong mắt phu lang Lí Chính được chọn không tồi thể nhưng đều bị gạch bỏ, khiến sắc mặt phu lang Lí Chính cũng khó coi.

“Thanh ca nhi, ta biết ngươi thực tốt, nhưng người nông thôn, đều là như thế này, theo cách ngươi chọn như vậy, nào còn có nhà có thể gả.” Theo hán nói, có ca nhi nào gả chồng không cần hiếu kính cha và a ma nhà chồng, cùng ca sao quan hệ tốt đâu.

Diệp Thanh Tri cúi đầu nghĩ nghĩ, “Ngươi cảm thấy Trình Huy như thế nào?”

“Ngươi nói ai?” Lí Chính phu lang cao giọng hỏi.

“Trình Huy, chính là hán tử lần trước mang ta xuống núi.”

Hán suy nghĩ mấy ngày, càng xem càng cảm thấy Trình Huy vừa lòng, đầu tiên Trình Huy lớn lên là loại hình hán thích, dựa theo cách nói hiện đại, chính là hợp mắt, tiếp theo trong nhà Trình Huy không có trưởng bối đề nặng, hai người ở bên nhau, hán còn có thể như bây giờ tự tại sinh hoạt, theo như Trần phu lang nói, y còn có thể đến nơi này, tuy nói mang theo cái tiểu ca nhi, vừa lúc hán cũng thích hài tử.

Vốn dĩ kiếp trước hán nghĩ tìm người sau đó nhận nuôi một hài tử, hiện tại liền hài tử đều đầy đủ hết, hán ngày sau cũng không muốn sinh hài tử, áp lực cũng nhẹ chút.

“Thanh ca nhi, người nghĩ có thể tốt vậy, nhưng người kia là thiên sát cô tinh, còn mang theo hài tử.” Lí Chính phu lang nhíu mày.

Diệp Thanh Tri cười cười, “Ta thật cảm thấy y không tồi, nhà y không có trường bối đề nặng, ta kết thân là có thể làm chủ đương gia, còn hài tử, y cũng chỉ có một tiểu ca nhi, chờ lớn cũng là gả đi, người cũng biết tình huống ta, tìm cái người goá phu lang là tốt nhất, ai cũng không chê ai.”

Nghe được Diệp Thanh Tri nói, Lí Chính phu lang bình tĩnh lại, Thanh ca nhi nói không sai, hán ngàn tốt vạn tốt, nhưng cũng từng làm thiếp người khác, tìm người goá phu lang là tốt nhất, về sau có biết cũng không thể ghét bỏ hán, chỉ là mệnh cách Trình Huy kia?

“A sao, ta biết người suy nghĩ gì, a ma ta, lúc trước chính là dùng mệnh cách không tốt đem bán ta, hiện giờ không cũng không phải tốt sao, cho nên ta nhất không tin cái này.” Cùng Lí Chính phu lang thâm giao lúc sau, Diệp Thanh Tri ít nhiều cùng ông nói qua một số chuyện trong nhà của nguyên thân.

Lí Chính phu lang thở dài, “Vậy đi, ta đi hỏi hán tử kia một tiếng.”

“Từ từ, a sao, người nói chuyện lúc trước của ta cho y biết, nếu là y không ngại, liền tính.” Diệp Thanh Tri muốn tìm một người cùng hán sống một đời, mà không phải chấp vá sinh hoạt, cho nên có một số việc, hán cũng không tính toán dấu điểm.

Lí Chính phu lang nhìn Diệp Thanh Tri một cái, cuối cùng gật đầu đồng ý.

Lúc Trình Huy nhìn thấy Lí Chính phu lang, cả người đều ngây ngẩn cả người, chờ nghe xong ý đồ ông đến, càng là không biết nói cái gì cho tốt, sau lại thấy sắc mặt Lí Chính phu lang không tốt, mới lấy lại tinh thần, liên tục gật đầu.

“Ta cũng là nghe Trần gia phu lang nói người không tồi, mới đến nhìn một cái, ca nhi là dạng gì phẩm mạo người cũng là biết đến.” Lí Chính phu lang nghiêm mặt nói.

Trình Huy lại là gật đầu, sau đó liền nghe Lí Chính phu lang nói một ít lai lịch Diệp Thanh Tri, cùng lí chính nghĩ giống nhau, Trình Huy lập tức biết hầu hạ này là loại nào hầu hạ, không có do dự, Trình Huy lập tức nói: “A sao, ngài cũng biết tình huống ta, Thanh ca nhi không chê ta, ta cao hứng không kịp, làm sao để ý những cái đó.”

Phu lang Lí Chính nghe xong trong lòng vui vẻ, nhìn Trình Huy ngũ quan cương nghị cũng có chút vừa lòng lên, ánh mắt Thanh ca nhi vẫn là không tồi.

“Kia thành, chờ ta trở về hỏi qua Thanh ca nhi, hán đồng ý, người liền xem ngày mời bà mối đến cầu hôn.” phu lang Lí Chính cười nói.

“Nhất định nhất định, vậy làm phiền a sao giúp ta nói tốt vài câu.” Trình Huy đứng lên, khom người chào,

tâm nhảy nháy, y thật sự có thể cười được người nọ?

9. Chương 9: Có Người Cầu Hôn

Edit: tiểu kê

Mấy ngày này, tâm tình Diệp Thanh Tri rõ ràng thực tốt, có mắt đều có thể nhìn ra.

Kỳ thật chính hắn cũng không rõ ràng lắm tại sao lại như vậy, chỉ là đột nhiên cảm thấy, nếu có một mái nhà, sẽ không giống kiếp trước, như vậy cũng tốt.

Trần phu lang là vui vẻ nhất, cửa thân xem như hắn làm mới, hiện tại có thể thành, hắn sao lại không cao hứng.

Diệp Thanh Tri lắc đầu cười, lấy điểm tâm buổi sáng làm ra cho Viên ca nhi ăn, nhớ tới Trình Huy, trong lòng có chút ầm lên, hôm qua Trần phu lang a ma tới nói chuyện, Trình Huy nguyện ý mang theo hài tử đến thôn Linh Nam thôn, điều này đối với một hán tử có năng lực nuôi sống, xem như làm hy sinh rất lớn.

Bất quá đối với Trình Huy mà nói, thanh danh của y đã như vậy, thêm nữa một cái ăn cơm mềm linh tinh, cũng không đau không ngứa, lại nói y cũng không muốn Thanh ca nhi đến thôn y, đến lúc đó gặp ca sao y, lại là một hồi thị phi.

Mấy ngày này, Trình Huy còn thường nhờ Trình a ma mang một ít dã vật lại đây, có khi hai con gà rừng, có đôi khi là hai con thỏ, hôm qua Trình a ma mang theo một con thỏ con còn sống tới.

Tuy rằng thỏ con loại tiểu động vật này, chỉ có nữ hài tử là thích, nhưng là đối với vật nhỏ nhỏ trắng trắng như vậy, tâm hắn không tự giác mềm nhũn.

Diệp Thanh Tri cùng Trình Huy xem ngày, liền định đầu tháng chín, bất quá cũng không có công khai, biết đến cũng chỉ có Xuân a ma, Trình a ma còn có nhà lí chính.

Mấy ngày sau, Đào a ma cũng biết việc này, đầu tiên là không tin, sau đó chính là chúc mừng Diệp Thanh Tri, chỉ là đáy lòng lại có chút hối hận, sớm biết rằng Trình Huy cũng được, hắn sao lại không đề cập tới A Sơn nhà mình? Nói mấy câu, Thanh ca nhi không đáp ứng cũng không mất miếng thịt nào, có khi còn đồng ý đâu!

Ngày này thời tiết sáng sủa, Diệp Thanh Tri đang ngồi ở bên ngoài làm quần áo, lại nói tiếp ngay cả bản thân hắn còn không tin, sẽ có một ngày vì một người cầm lấy kim chỉ làm quần áo.

“Xin hỏi đây là nhà Thanh ca nhi sao?”

Vừa lúc chầm một chầm cuối, Diệp Thanh Tri nghiêng đầu nhìn Trần phu lang, thấy hấn cũng là mơ hồ, liền biết Trần phu lang cũng không biết người đến là ai.

Diệp Thanh Tri qua đi mở cửa, thấy là một ca nhi trang điểm hoa hòe lòe loẹt, nhú mày hỏi: “Ngài là vị nào?”

Đi theo sau Trần phu lang thấy người tới, đầu tiên là sững sốt, theo sau sắc mặt đại biến, “Này không phải Lâm bà mối thôn Lĩnh Đông sao, ngài tới tìm Thanh ca nhi làm cái gì?”

“Ta tới tìm ca nhi còn có thể làm cái gì, tự nhiên là chuyện tốt.” Lâm bà mối chen mình vào cửa, nhìn Diệp Thanh Tri từ trên xuống dưới, “Chúc mừng Thanh ca nhi, Khê ca nhi thôn các người nhờ ta thay mặt tiểu tử nhà hấn tới làm mai!”

Diệp Thanh Tri nghe vậy, biến sắc, “Ta cũng không quen cái gì Khê ca nhi, người là nhận sai rồi.”

“Ai u! Vị này ca nhi không biết Khê ca nhi, nhưng hấn biết tiểu tử nhà hấn, Diệp tú tài đi? Kia chính là người đỉnh đỉnh tài hoa, mới mười bảy liền trúng tú tài, hiện nay mới hai mươi một, tính định vào cuối năm, nếu là người đồng ý, cuối năm ngài chính là phu lang cử nhân.” Lâm bà mối ba hoa chích choè nói.

“Kia thật đúng là đáng tiếc.” Trần phu lang rút cuộc nhịn không được nói, “Thanh ca nhi của chúng ta đã đính ước rồi.”

Sắc mặt Lâm bà mối lập tức biến đổi, đỏ mặt, nói: “Đính hôn? Khê ca nhi không phải nói tiểu ca nhi còn chưa có đính hôn?”

“Xác thật đính hôn, được định vào tháng sau.”

Diệp Thanh Tri nghe được âm thanh xa lạ liền sững sốt, ngay sau đó cảm thấy có chút quen tai, gương mặt vừa thấy, thế nhưng là Trình Huy từng có gặp mặt một lần, cũng là người sắp cùng hấn kết thân.

“Người sao lại ở đây?” Diệp Thanh Tri nhìn hấn một cái, cười hỏi.

“Vào núi một chuyến, vừa lúc đi ngang qua liền tới xem.” Trình Huy nhìn thấy gương mặt Diệp Thanh Tri tươi cười, trên mặt liền nóng lên, cũng may da y màu đen, cũng nhìn không ra.

Đem hai con gà rừng trong tay đưa cho Diệp Thanh Tri, “Người đã biết Thanh ca nhi đính hôn rồi, còn muốn đứng ở đây bao lâu?”

Lâm bà mối rút cuộc lấy lại tinh thần, không dám tin nhìn Trình Huy, sau đó chỉ vào hấn nói: “Ta nói tiểu ca nhi, người không cần tú tài công, ngược lại chọn y, hay là gốc.....” Lời nói còn chưa nói xong, đã bị Trình Huy nắm tay kéo ra ngoài.

Trình Huy: “Lăn!”

Diệp Thanh Tri nhìn chăm chăm Trình Huy rồi cười, làm y có chút ngượng ngùng, đứng ngốc tại chỗ một lúc, mới ấp a ấp úng nói: “Ta..... Diệp tú tài kia không phải người tốt, người, đừng chọn hắn.”

Liếc y một cái, Diệp Thanh Tri xoay người vào cửa, Trình Huy càng thêm không biết làm sao, y từ khi biết Diệp Thanh Tri đáp ứng đính hôn, cả người liền phảng phất sống lại, mỗi khi nhớ tới bộ dáng Diệp Thanh Tri, cảm thấy cơm ngon hơn so trước kia, liền nghĩ muốn thành thân với hắn, đối xử tốt với hắn cả đời, mấy ngày này y vẫn luôn lên núi tìm con mồi, sợ sinh lễ kém khiến Diệp Thanh Tri thua thiệt.

Không nghĩ tới vừa lúc y nghe được có bà mối tới làm mai, nói là làm mai thanh ca nhi cho tú tài, tú tài kia y biết, ở trong thành thường cùng một vài thư sinh đi nơi hoa liễu, tuyệt đối không phải người tốt, nhưng lại khác với y, tú tài công chính là người đọc sách đứng đắn, còn y là một người thanh danh không tốt, lại mang theo hài tử của phu lang đã mất sao có thể so sánh, vạn nhất Thanh ca nhi chọn tú tài công làm sao bây giờ?

“Hôm qua trời mưa, ít đi lên trên núi đi, ngã ra đấy tháng sau sao đính hôn được?” Đem bao trong tay nhét vào trong lòng ngực Trình Huy, Diệp Thanh Tri đột nhiên cười nói: “Tiểu ca nhi sợ là chờ sốt ruột, mau trở về đi!”

Trình Huy ôm bao, vẫn như cũ đứng ngây ra đứng, Trần phu lang rút cuộc nhìn không được, đẩy Trình Huy một chút, nhỏ giọng mắng: ” Ý tứ ca nhi rõ ràng như vậy, còn không hiểu a!”

Cúi đầu nhìn bao trong tay, lại nghĩ đến lời nói Diệp Thanh Tri, lập tức nhếch miệng cười ngây ngô, “Ta nhất định sẽ không té ngã.” Nói xong, ôm bao trở về, đi một cách mạnh mẽ oai phong.

Diệp Thanh Tri lắc đầu, “Thật là ngốc tử.” Khóe miệng lại không tự giác nhếch lên.

Hai người tiếp tục thêu đồ vật, một bên Trần phu lang vẫn có chút lo lắng, “Thanh ca nhi, người thật sự không chọn tú tài công kia?”

“Tú tài tính cái gì, thi đậu cử nhân, còn phải trúng tiến sĩ mới có thể làm quan, muốn ham danh lợi, ta lúc trước sẽ không ở lại thôn Linh Nam, trực tiếp ở trong thành tốt hơn không.” Diệp Thanh Tri cười cười, cúi đầu tiếp tục thêu.

Trần phu lang nghĩ nghĩ, đúng vậy, Thanh ca nhi vừa thấy liền không phải người thường, nếu muốn gả, tìm lão gia cử nhân trong thành là được, hà tất tìm một nơi còn không biết có thể trúng cử tú tài hay không.

Bất quá, Trần phu lang vẫn là quyết định hoàn toàn chặt đứt đường của Diệp tú tài, “Mới vừa rồi Trình Huy nói không sai, tú tài kia xác thật không coi là tốt, ngày thường thấy người liền ra vẻ người đọc sách, luôn khinh thường người trong thôn, đặc biệt a ma hắn, rất hay lo chuyện bao đồng, chỉ cảm thấy chính mình nói mới là đúng, người khác đều là sai.”

Diệp Thanh Tri buông khung thêu, cười nói: “Nhà hần như thế nào, đâu có chuyện gì liên quan tới ta.”

Trần phu lang nghe xong cười, “Cũng đúng, xem quần áo Thanh ca nhi làm kia, thêu thanh tùng phía trên thật đẹp, lúc trước sao không thấy người động kim chỉ.....”

Trình gia, Trình Huy cẩn thận mở ra bao, chỉ thấy bên trong có hai bộ quần áo, một lớn một nhỏ, giũ ra vừa thấy, vừa đúng kích cỡ của y cùng tiểu ca nhi.

Trình Huy lại lần nữa toét miệng cười ngây ngô, hần lại làm quần áo cho y cùng tiểu ca nhi, sờ sờ mặt vải, y cùng tiểu ca nhi không giống nhau, y chính là cái loại tương đối thô, mà tiểu ca nhi chính là cái loại này vải bông tốt nhất, rất là mềm mại.

Cẩn thận để lại trong bao, tính chờ ngày mai y cùng tiểu ca nhi tắm xong rồi mặc, miễn làm dơ quần áo.

Sáng sớm hôm sau, y tắm cho tiểu ca nhi trước, sau đó cho nó mặc vào quần áo mới, tiểu ca nhi cao hứng đến mức cũng không dám ngồi, sợ làm dơ quần áo mới, đứng xem mà Trình Huy xót lòng, đứa nhỏ này mới sinh ra không có a ma, y là hần tử lại không hiểu chiều cổ hài tử, lúc trước cơm còn ăn không đủ no, càng đừng nói quần áo mới.

“Cha, đây là tân a ma làm quần áo cho con sao?” Tiểu ca nhi chạy đến bên người Trình Huy, nhỏ giọng hỏi.

“Đúng rồi! Thích tân a ma sao?” Trình Huy hỏi.

“Thích.” Tiểu ca nhi dùng sức gật đầu, “Có thể làm tân a ma nhanh lên đến nhà chúng ta không?”

“Đúng! Nhanh!” Trình Huy ánh mắt lóe lóe, nghĩ đến gương mặt tươi cười của Diệp Thanh Tri, trong lòng nóng lên, thật hy vọng ngày mai là đầu tháng chín!

10. Chương 10: Thành Hôn

Edit: tiểu kê

Diệp Thanh Tri định ra hôn ước, vẫn là tin tức từ thôn bên Trình Huy, lập tức lan ra ở thôn Lĩnh Nam, trở thành đề tài mọi người tám chuyện.

Chính chủ Diệp Thanh Tri biết được, đã là ngày hôm sau.

Nhìn Trần phu lang bên cạnh đang tức giận, Diệp Thanh Tri chỉ ôn hòa cười cười, “Việc này người khác sớm muộn gì đều sẽ biết, bất quá là sớm một ngày hay muộn một ngày thôi.”

Sống lại một lần, hấn không muôn để ánh mắt người khác trối buộc chính mình, kiếp trước còn không phải là bởi vì quá mức để ý ánh mắt của người khác, không dám tìm tình yêu, mới có thể một mình rời khỏi thế giới sao?

Kỳ thật không cần nghĩ, liền biết người tung lời đồn đãi khẳng định bà mới tới cầu hôn thay Khê ca nhi, chỉ là Diệp Thanh Tri không hiểu tại sao hấn vì cái gì muốn nói ra ngoài, chẳng lẽ liền bởi vì mình cự tuyệt lời cầu hôn tiểu tử nhà hấn?

Hiện tại, Diệp Thanh Tri không rảnh ở quán mấy vấn đề này, điều cần thiết trước đầu tháng chín chuẩn bị tốt của hồi môn, tuy rằng hấn cũng không tính toán làm lớn, nhưng những thứ cần thiết vẫn cần phải chuẩn bị, bằng không không của hồi môn, thành bộ dáng gì.

Lúc hấn chuyển đến thôn Linh Nam, đã làm không ít đệm chăn, dùng làm của hồi môn cũng không sai biệt lắm, chính là yêu cầu về màu sắc, cần làm lại mấy cái vỏ chăn màu đỏ, còn có lễ phục thành hôn, cũng chưa có làm, này đó đều là những thứ quan trọng, mặt khác còn có không ít đồ vật yêu cầu đặt mua, hấn không có trưởng bối, lại không biết làm như thế nào, liền thỉnh phu lang Lí Chính hỗ trợ.

Ở nông thôn kết hôn kỳ thật không như vậy chú ý, có người thậm chí chỉ có một bộ lễ phục, một con cái rương liền xong rồi.

Diệp Thanh Tri cũng không nghĩ chuẩn bị quá nhiều, hấn gả đến Trần Gia thôn chỉ làm theo tục lệ thôi, chờ ở lại mấy ngày, liền dọn về thôn Linh Nam, đồ vật quá nhiều chuyển đến dọn đi cũng phiền toái.

Chỉ là phu lang Lí Chính lại không nghĩ như vậy, ông cảm thấy thành hôn là nhân sinh đại sự, cả đời chỉ có một lần, có điều kiện, nên làm lớn.

Ông quay đầu lại liền đi nói với Trình Huy, Trình Huy cũng không muốn bạc đãi Thanh ca nhi, không nói hai lời, từ trong phòng lấy ra mười lượng bạc đưa cho phu lang Lí Chính, mang cho Thanh ca nhi đặt mua chút trang sức.

Diệp Thanh Tri thấy mười lượng bạc này, cười cười, ở nông thôn, hai lượng bạc đủ một nhà bốn người sinh hoạt một năm, mười lượng này cũng không ít.

“Trong phòng ta còn có không ít trang sức, hơn nữa ta cũng không thích mang mấy thứ này.” Rốt cuộc đem bạc nhận lấy, chờ khi hấn vào cửa, quyền tài chính khẳng định ở trên tay hấn, Diệp Thanh Tri nghĩ.

Cùng Lí Chính phu lang đi lên trên trấn, đồ vật nên mua đã liệt kê ra giấy, cứ mua theo là được.

Chỉ là khi đi ngang qua một cửa hàng trang sức, Diệp Thanh Tri dừng bước chân, Lí Chính phu lang thấy vậy, cười nói: “Ta liền nói tiểu ca nhi nên trang điểm xinh xinh đẹp đẹp, Thanh ca nhi chạy vào chọn vài món đi.”

Diệp Thanh Tri cười cười, theo Lí Chính phu lang vào cửa hàng trang sức, lại không xem trang sức Lí Chính phu lang chỉ, mà bảo nhân viên cửa hàng mang khóa bạc cùng bạc vòng tay cho tiểu hài tử ra.

Phu lang Lí Chính thấy vậy liền sửng sốt, ngay sau đó phản ứng lại đây, thở dài: “Người thật có tâm, tiểu ca nhi nhà Huy tiểu tử có thể gặp người, hẳn là đời trước đã tu luyện phúc phận.”

“Nào có tốt như a sao nói.” Diệp Thanh Tri cười cười, chọn một khóa bạc, sau đó lại chọn một đôi vòng tay bạc, phía dưới treo hai chuông bạc tinh xảo, phi thường xinh đẹp.

Còn về trang sức của hắn, hắn với này đó thật sự xin miễn cho kẻ bất tài.

Mua hết đồ, đã không còn sớm, bọn họ liền mang đồ vật lên xe bò trở về thôn trang, khi mới vừa vào thôn, vừa lúc gặp gỡ Khê ca nhi, Diệp Thanh Tri không quen biết hắn, chỉ gật đầu cười cười, Khê ca nhi lại cao ngạo hừ một tiếng, quay mặt qua chỗ khác, khéo mắt lại không ngừng liếc đại đồ đạc trên xe bò, thấy nhiều như vậy, lại là một tiếng hừ nhẹ, xoay người rời đi.

“Đây là vị nào?” Diệp Thanh Tri có chút không thể hiểu được.

“Là Khê ca nhi thôn chúng ta, đừng để ý đến hắn, hắn người này cứ như vậy.” sắc mặt phu lang Lí Chính cũng có chút không tốt, nói đến cùng, ca phu ông là lí chính, ông là phu lang Lí Chính, ở trong thôn ai mà không cho vài phần thể diện, mà Khê ca nhi bày vẻ mặt khó coi cho Thanh ca nhi, còn không phải là cho ông coi.

Thì ra là hắn, khó trách sẽ như vậy. Diệp Thanh Tri biết được là ai, liền không hề để ý tới nữa, có một số người, người không để ý tới hắn chính là đối với hắn là đang coi thường.

Về đến nhà, Diệp Thanh Tri sắp xếp lại đồ vật, kế tiếp chính là tiếp tục làm hỉ phục của mình.

Diệp Thanh Tri nghe được lời đồn đãi, Trình Huy tự nhiên cũng nghe, y cầm cung tên, xoay người vào sơn, y định sẽ không làm Thanh ca nhi ủy khuất.

Thời gian thực nhanh, đảo mắt là đến ngày, ngày này sáng sớm, bà mối mang theo sính lễ lại đây hạ sính, đi đầu chính là một nhận sống, đi theo phía sau chính là một tấm da hổ hoàn chỉnh, còn có da hồ ly cùng một ít da khác, không nói mặt khác, chỉ là tấm da hổ kia, bán trong thành liền tự khả năng bán được mấy chục lượng bạc.

Trên đường người xem là than dài Trình Huy như vậy mà kiếm được thật nhiều tiền, Thanh ca nhi có phúc khí linh tinh, đi theo sính lễ đến nhà Thanh ca nhi, bà mối mở ra cái rương phía sau, bên trong có một đôi mâm bằng bạc đơn giản, còn có hai thỏi bạc, mỗi cái mười lượng, cái này, người xem náo nhiệt càng thêm kinh ngạc.

Trâm bạc tử kia vừa thấy chính là thuần bạc, một cái ít nhất là hai lượng, còn tay nghề nữa, một đôi ít

nhất cũng là bảy tám lượng bạc, còn có kia hai thỏi bạc kia, trong thôn không ít người là lần đầu nhìn thấy.

Ban đầu không ít người nói Trình Huy ăn cơm mềm, tất cả đều cảm miệng, thậm chí còn có không ít người bắt đầu hâm mộ Thanh ca nhi, còn có một ít nhà có tiểu ca nhi đến tuổi, trong lòng hối hận, sớm biết rằng Trình Huy có khả năng như vậy, trong thời gian ngắn mà kiếm được nhiều bạc như vậy, tính là cái người goá phu lang, trong nhà còn có hài tử, cũng chỉ là tiểu ca nhi, lớn lên liền xuất giá, ca nhi nếu là gả qua, sinh tiểu tử, tất cả đều là của hắn.

Vô luận như thế nào, người ta đã cùng Thanh ca nhi đánh thân, hối hận cũng vô dụng, chỉ là giữa đám người, có một ca nhi ánh mắt có chút lập loè, nhìn nhìn xung quanh, lặng lẽ rời đi.

Diệp Thanh Tri thấy đồ vật, cười cười, mấy thứ này đối với Trình Huy mà nói, có thể là làm nhà lớn, y có thể như thế, cũng thuyết minh y coi trọng chính mình.

Đầu tháng chín, ông trời tác hợp, mặt trời lên cao, sáng sớm Diệp Thanh Tri đã bị Lí Chính phu lang gọi dậy, sau đó để cho trưởng bối trong thôn rửa mặt, rồi trang điểm, chỉ Diệp Thanh Tri vô luận thế nào cũng không chịu trang điểm, chỉ ở trên đầu cắm hai cây trâm bạc Trình Huy đưa.

Tuy là như thế, Diệp Thanh Tri vẫn thanh lệ thoát tục, đoá hoa màu đỏ tươi giữa trán kia, lại càng thêm vài phần mị hoặc, tuy rằng hắn không muốn như vậy, nhưng là dung mạo thân thể này trưởng thành như vậy, hắn cũng không có biện pháp.

Tuy rằng thế giới này tiểu ca nhi thay thế nữ nhân, nhưng rốt cuộc vẫn là có chút không giống nhau, tỷ như, hỉ phục của ca nhi không sai biệt nhiều so với hán tử, chỉ thêm mấy phần tinh xảo, lại tỷ như, nơi này không cần khăn voan.

Cái này làm cho Diệp Thanh Tri nhẹ nhàng thở ra, nếu thật làm có khăn voan, khả năng hắn sẽ không chịu đội lên.

Hắn đem sính lễ Trình Huy mang tới đều để giữa cửa hồi môn, sau đó đi nhìn đồ mình chuẩn bị, đầy đủ, cũng đủ hai mươi bốn phần.

Cửa hồi môn vừa ra khỏi cửa, liền hấp dẫn ánh mắt mọi người, vốn dĩ trước đó cho rằng thấy sính lễ Trình Huy nhiều như vậy, giờ thấy cửa hồi môn Thanh ca nhi, mọi người mới phát hiện, Trình Huy đây là cưới cái ca nhi nhà giàu đi, ngay sau đó mọi người tựa mới nghĩ đến, thanh ca nhi sống một mình, Trình Huy lại mang nhiều sính lễ, khẳng định đều là của Thanh ca nhi hết.

Ngay sau đó, mọi người thấy Thanh ca nhi mặc hỉ phục ra cửa, càng là hít mạnh một hơi, ai đều biết ca nhi mới dọn đến trong thôn lớn lên đẹp, lại không biết lại đẹp như vậy.

Cũng là, Thanh ca nhi thường hay không ra khỏi cửa, nếu có ra, cũng đều là cúi đầu, rất ít thấy bộ dạng chân chính, hôm nay là ngày đại hỉ, đầu tự nhiên không thể quá thấp, lập tức khiến cho tất cả mọi người nhìn thấy bộ dáng của hắn.

Rất nhiều hán tử không cầm được nuốt nước miếng, má ơi, ca nhi xinh đẹp như vậy, nếu không có cửa hồi môn, bọn họ cũng sẽ muốn, huống chi còn có nhiều cửa hồi môn như vậy, Trình Huy kia cũng không biết gặp phải vận gì a.

Trình Huy thấy những ánh mắt hán tử nhìn Diệp Thanh Tri, lập tức mắt, những người đó vội thu hồi ánh mắt làm càn, Trình Huy lúc này mới vừa lòng quay đầu lại nhìn về phía Diệp Thanh Tri, trên mặt không cầm được nóng lên, tim đập càng đập nhanh, sau đó nhếch miệng ngậy ngô cười.

“Còn thất thần làm cái gì? Mau đỡ tân nương tử lên xe, miễn cho qua giờ lành.” phu lang Lí Chính nói.

Trình Huy nhanh đỡ Diệp Thanh Tri lên xe bò, chính mình cũng nhảy lên theo, đánh xe bò chậm rì rì chạy đến Trần Gia thôn.

Thôn Lĩnh Nam gần với thôn Trần Gia, chỉ cần hơn mười phút là đến, cửa hồi môn tới nhà Trình Huy trước, những người ở bên ngoài nhìn thấy cửa hồi môn như vậy, đều giống thôn dân thôn Lĩnh Nam, tròng lớn hai mắt.

Rồi sau đó, bà mối đem cửa rương hồi môn mở ra, đây là khoe của hồi môn, mọi người lại là hút một hơi, một khối ngói, tượng trưng cho một tòa phòng ở, mười lăm sáu khối bùn đất tượng trưng cho mười lăm mẫu ruộng, lại có tơ lụa thượng đẳng làm đệm chăn, còn có vải dệt làm bốn mùa xiêm y chưa gấp qua, cho tới cái rương cuối cùng, liền thấy bên trong có bốn nén bạc, trong đó hai cái là sính lễ Trình Huy.

Lập tức, trong sân đang ầm ĩ đột nhiên an tĩnh lại, không biết ai hô một tiếng tân phu lang tới, mọi người mới lấy lại tinh thần, xoay người xem tân phu lang, lại là một trận xuýt xoa, cơ hồ trong lòng đều là, “Ca nhi này, là thiên tiên hạ phàm đi?”

Trình a ma cũng lấy lại tinh thần, chạy nhanh cho người khép rương lại, nghe thấy tân phu lang tới, vội cho người đem cửa hồi môn nâng vào nhà, để tiểu ca nhi nhà mình nhìn, lúc này mới yên tâm ra cửa.

Trình Huy lại là một hồi tròng mắt, mới đưa những hán tử thiếu chút chảy nước miếng trở về, trong lòng âm thầm phát sầu, phu lang quá xinh đẹp cũng sầu, ngày ngày nhất định phải chú ý.

11. Chương 11: Ngày Hôm Sau

Edit: tiểu khê

Nhân sinh có bốn việc lớn, đêm động phòng hoa chúc chiếm thứ nhất, không phải không đạo lý.

Ít nhất giờ phút này Trình Huy cảm thấy, thành tiên cũng chỉ có như thế.

“Người..... Người mau tránh ra.” Diệp Thanh Tri đầy mặt ửng hồng, trên trán đầu tóc đều bị mồ hôi ướt nhẹp dính ở hai bên, khiến hấn khó chịu nhất vẫn địa phương khó có thể mở miệng, dính dính thật sự không thoải mái.

“Tránh ra cái gì?” Trình Huy ghé bên tai Diệp Thanh Tri, nhẹ giọng hỏi, dưới thân còn cố ý giật giật.

Diệp Thanh Tri mặt càng đỏ hơn, cho nên nói nam nhân đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, lên giường sẽ trở nên không giống người, quay đầu đi, đẩy đẩy, phát hiện mặt người ở trên không chút sứt mẻ, ca nhi tuy rằng là ngoại hình nam tử, nhưng lại không có sức lực hấn tử.

Trình Huy cuối cùng vẫn là không có đi ra ngoài, mãi cho đến khi thanh âm Diệp Thanh Tri có chút khàn khàn, mới buông tha hấn.

Ôm Diệp Thanh Tri đã ngủ, Trình Huy cúi đầu ôn nhu nhìn hấn, sau đó đè trán mình cạnh trán hấn, nói: “Người là phu lang của ta.”

Sáng sớm hôm sau, Diệp Thanh Tri mờ mịt mở mắt, giật giật, cảm thấy toàn thân đau nhức, ngay sau đó tối hôm qua ký ức như thủy triều tràn về, mặt bừng đỏ.

Nguyên thân xác thật là trải qua huấn luyện chuyên môn, lại hầu hạ lão gia một năm, nhưng Diệp Thanh Tri xác xác thật thật chưa từng có trải qua, cho nên thẹn thùng mới là bình thường.

“Tĩnh rồi, ăn cháo trước đã.” Trình Huy bưng chén cháo gạo kê cho Diệp Thanh Tri.

“Cảm ơn.” Cháo không nóng không lạnh, rất vừa miệng, cảm thán Trình Huy thận trọng, Diệp Thanh Tri ăn mấy miếng là xong.

Lắc đầu cự tuyệt việc ăn thêm chén nữa, Diệp Thanh Tri thay bộ đồ mới, cùng y ra cửa phòng.

Cha và a ma Trình Huy đều đã qua đời, ca ca duy nhất cũng đã sớm không lui tới, thêm thanh danh Trình Huy, họ hàng đều không thích, cho nên Diệp Thanh Tri cũng không cần giống như ca nhi mới gả khác phải gặp mặt trưởng bối, hấn chỉ cần gặp tiểu ca nhi là được.

Tiểu ca nhi mới ba tuổi tuổi, lại nhìn như hai tuổi, mặt nho nhỏ, làm đôi mắt đặc biệt lớn, thấy Diệp Thanh Tri cũng không sợ, ngược lại cười ngọt ngào lộ ra tám cái răng với hấn.

Diệp Thanh Tri vội kéo tiểu ca nhi qua, bế nó ngồi lên đùi mình, tiểu hài tử phản xạ ôm lấy cổ hấn, sau đó nháy mắt to hỏi: “Người là tân a ma sao?”

“Đúng vậy!” Diệp Thanh Tri có chút không biết nói gì, đành phải ngẩng đầu nhìn Trình Huy.

“Về sau hẳn chính là a ma, phải ngoan ngoãn nghe lời a ma, biết không?” Trình Huy ngồi xổm xuống, sờ sờ đầu tiểu ca nhi, ôn hòa nói.

Tiểu ca nhi vội gật đầu, sau đó ngẩng đầu nhìn Diệp Thanh Tri, kêu lên: “A ma.” A ma lớn lên rất đẹp, trên người còn thơm thơm.

Diệp Thanh Tri cười cười, từ trong lòng ngực lấy ra một túi tiền con, lấy ra một khóa bạc và một đôi vòng tay nhỏ, sau đó đeo lên cho tiểu ca nhi, cười nói: “Thích sao?”

“Thích.” Tiểu ca nhi đầu tiên là sửng sốt, rồi sau đó cao hứng gật đầu.

Thế giới này vào lúc tiểu ca nhi sinh ra, trưởng bối trong nhà cần chuẩn bị một khóa bạc, có điều kiện hơn là khóa vàng, bên trong để ngày sinh bát tự và một ít tóc của tiểu ca nhi, nếu trưởng bối không còn nữa, thì a ma tới làm.

Còn như tình huống trong nhà Trình Huy, khẳng định là không ai chuẩn bị khóa bạc, hiện giờ hẳn thành này a ma tiểu ca nhi này, tự nhiên sẽ chuẩn bị.

Trình Huy ở một bên thấy bạc khóa, thần sắc rõ ràng thay đổi một chút, sau đó thở dài, y là hán tử cầu thả, hành sự tự nhiên không cẩn thận như ca nhi, có điều cũng thể nhìn ra rằng, Thanh ca nhi có tâm với tiểu ca nhi.

Tiểu ca nhi vuốt khóa bạc trước ngực, cái miệng nhỏ liền không khép lại, lúc trước nó đi ra ngoài chơi, nhìn thấy trên cổ tiểu ca nhi đều có cái này, chỉ có nó không có, sau lại hỏi Trình a ma, ông chỉ vuốt đầu của nó rồi thở dài, hiện tại nó cũng có, lại càng nhiều hơn người khác hai vòng tay thật xinh đẹp, lắc lắc tay, nghe mặt trên tiểu lục lạc phát ra leng keng, cái miệng nhỏ càng không khép lại.

Sờ sờ tiểu ca nhi đầu, Diệp Thanh Tri nhíu mày hỏi: “Tiểu ca nhi tên gì? Tổng không thể vẫn luôn kêu tiểu ca nhi đi?”

Trình Huy thân mình lại là cứng đờ, “Ca sao lấy ” thảo ” làm nữ danh, nói là dễ nuôi sống, chỉ là ca nhi đại ca cưới cho ta cũng tên thảo, cho nên nữ danh liền bỏ, hiện tại người là a ma tiểu ca nhi, không bằng người đặt đi.” Y nghe Trần ca sao nói qua Thanh ca nhi biết chữ, chữ viết cũng rất đẹp, tên nhất định lấy cũng hay.

Diệp Thanh Tri không biết y suy nghĩ cái gì, chỉ là hiện tại hẳn là a ma tiểu ca nhi, đặt tên cho cũng không sao.

“Cẩn, là ngọc quý, không bằng kêu Cẩn ca nhi đi.” Diệp Thanh Tri ôm Cẩn ca nhi, cười nói.

“Quả là người đọc sách, ta cũng không biết chữ này là có ý gì, nhưng là nghe hay, vậy kêu Cẩn ca nhi.” Trình Huy quyết định vậy.

Diệp Thanh Tri gật gật đầu, buông Cẩn ca nhi, lấy giấy bút từ cửa hồi môn ra viết ngày sinh bát tự của Cẩn ca nhi, rồi sau đó cắt một lọn tóc nhỏ, cắt vào trên cổ khóa bạc, sau đó đem chìa khóa khóa bạc khóa lại.

Giữa trưa, Diệp Thanh Tri ngăn Trình Huy lại, tự mình vào bếp, ngày hôm qua làm rượu mừng đồ ăn còn lại không ít, hắn chỉ cần hâm lại là có thể ăn.

Hiện tại trời còn chưa có lạnh, nơi này lại không đủ lạnh, trong nhà nhiều đồ ăn như vậy nhưng vứt đi thì không được, Diệp Thanh Tri lấy từ trong đó ra một phần, chia làm mấy phần nhỏ bỏ vào rổ, kéo Cẩn ca nhi cùng Trình Huy ra cửa.

Người nhà quê gia, bình thường rất ít thấy thức ăn mặn, Trình Huy biết săn thú, ngày hôm qua làm tiệc rượu thịt đồ ăn còn nhiều, hiện tại hắn đồ ăn, thịt thừa đi tặng người khác, tuyệt không sẽ có người ghét bỏ.

Kỳ thật cũng không đi mấy nhà, thanh danh Trình Huy như vậy, lại thêm hàng năm săn thú, nhiễm huyết tinh, phần lớn mọi người cũng không dám tiếp xúc nhiều với y, đương nhiên, cũng có người thiện tâm chiếu cố y.

Trừ bỏ Trình a ma, cách nhà y không xa là nhà Lý a sao cùng nhà Lâm a ma, lúc Trình Huy đi săn thú, đều là hai vị này a ma giúp đỡ chăm sóc Cẩn ca nhi, cho nên hắn gả vào, về lý nên đi thăm bọn họ.

Trừ bỏ thịt, Diệp Thanh Tri còn lấy ra một cây vải cắt thành tam khối, nếu là dựa theo trong thành, một người đưa hai khối còn thiếu, nếu là đặt ở ở nông thôn, có hơn ba mươi thước vải, tuyệt đối không ít, hơn nữa hắn đưa đều là vải bông thượng đẳng.

Xách theo rổ cùng ba khối vải, một nhà ba người đến nhà Lý A sao gần nhất, trên đường gặp được không ít người, phần lớn tò mò nhìn Diệp Thanh Tri.

Diệp Thanh Tri đều cười gật đầu, làm những người đó ngượng ngùng thu hồi ánh mắt.

Đi đến Trình gia, gõ gõ cửa, liền nghe được một âm thanh thanh thúy, là tiểu ca nhi chừng mười ba tuổi, lớn lên còn thanh tú, thấy ba người Trình Huy, rất cao hứng gọi bọn hắn đi vào.

“Đây là phu lang Huy tiểu tử đi, lớn lên cũng thật xinh đẹp.” Lý A sao nghe được thanh âm đi ra, nhìn Diệp Thanh Tri từ trên xuống dưới.

“Lý A ma, đây là a ma con.” Cẩn ca nhi nói trước, chuông bạc trong tay kêu leng keng.

Lý A sao theo tầm mắt nhìn qua đi, lại gặp được khóa bạc trên cổ nó, ý cười khóe mắt tăng vài phần, “Được, được, là a ma của tiểu ca nhi chúng ta.”

“A ma, con có tên, con kêu Cẩn ca nhi.” Quay đầu nhìn phía Diệp Thanh Tri, “Có phải hay không, a ma?”

“Đúng.” Sờ sờ đầu nhỏ Cẩn ca nhi, bảo Trình Huy đem đồ ăn trong rổ lấy ra, lại đem bao vải để trên bàn, “Trình Huy không có trường bối, ngày thường có ngài chiếu cố, này là một chút đồ vật, cũng là một chút tâm ý của Trình Huy và ta, mong rằng Lý A sao đừng ghét bỏ, nhất định nhận lấy.” Buông đồ vật, lại khách khí vài câu, liền mang theo Cẩn ca nhi rời đi.

Đám người đi xa, tiểu ca nhi Lý A sao gia gấp không chờ nổi cầm lấy một miếng thịt bỏ vào miệng, một bên lại giơ tay muốn mở bao kia ra, vẫn còn chưa sờ đến, đã bị Lý A sao đánh bay tay.

“Trên tay đều là dầu, đụng vào là rửa không sạch.” Mắng một câu, Lý A sao mở bao ra, thế nhưng là một khối vải bông màu lam ba mươi thước, sờ sờ, vẫn là nguyên liệu thượng đẳng.

“Thật xinh đẹp, a ma, làm cho con kiện áo choàng đi?” Tiểu ca nhi vây quanh vải xoay vài cái, vui vẻ nói.

Lý A sao liếc nó mất một cái, sau đó thu hồi, nghĩ miếng vải không chỉ làm áo choàng cho tiểu ca nhi, còn có thể cho hai cái tiểu tử một người làm được một bộ.

“phu lang của Huy tiểu tử lớn lên thật xinh đẹp, của hồi môn phong phú không nói, còn có thể làm việc, đối với Cẩn ca nhi cũng tốt, Huy tiểu tử thật ra cũng có phúc khí.” Lý A sao cảm thán.

Kế tiếp đem đồ vật tặng nhà Lâm a ma và nhà Trình a ma, đồ vật đều là giống nhau, chỉ là nhà Trình a ma nhiều hơn một con gà.

Chờ đến khi ba người về nhà, đã là buổi chiều, thật sự là Trình a ma quá nhiệt tình, muốn giữ bọn họ lại ăn điểm tâm, thẳng đến khi bọn họ mỗi người ăn một chén mì, mới cho bọn họ về, nhiệt tình vậy khiến Diệp Thanh Tri hiện tại nhớ tới thân mình không nhịn được run run lên.

Diệp Thanh Tri mang theo rổ, để Trình Huy ôm Cẩn ca nhi, một nhà ba người, rất hài hòa, người trên đường nhìn thấy, đều dừng chân xem vài lần.

Còn chưa tới cổng, Diệp Thanh Tri cùng Trình Huy từ xa đã nhìn thấy trước cổng nhà mình đứng không ít người, tiến đến gần, liền nghe được một ca nhi ở kia gõ cửa ” bạch bạch bạch ”.

”Trình Huy, người mở cửa cho ta, ta biết người ở bên trong, mở cửa cho ta.

Trình Huy đứng ở bên cạnh Diệp Thanh Tri, sắc mặt trầm xuống.

12. Chương 12: Chuyển Nhà

Edit: tiểu khê

Ba người mới vừa đi đến, người bên cạnh liền phát hiện bọn họ, vốn dĩ không ít người xem náo nhiệt muốn ồn ào, nhìn thấy thần sắc Trình Huy, quanh thân tản ra sát khí, tất cả đều không tự giác thối lui, ngay cả ca nhi vừa rời hừng hổ gõ cửa, cũng ngừng tay.

Nuốt ngụm nước miếng, ca nhi trung niên ưỡn ưỡn ngực, nói: “Sao hử, sau đại hôn không đi gặp ca tẩu, còn có lý gì?” Càng nghĩ càng cảm thấy mình có lý, nói chuyện càng thêm lớn tiếng.

“Các vị các hương thân hãy phân xử, cha chồng ta lúc Huy tiểu tử mười lăm tuổi không còn, khi đó y còn chưa có thành thân, vẫn là chúng ta xử lý hôn sự cho y, hiện tại y có năng lực, có thể kiếm tiền, lại còn thành thân, chuyện lớn như vậy không để chúng ta biết, hôm nay chính là ngày tân ca nhi bái kiến trưởng bối, cũng không thấy các người tới, điều này sao có thể chấp nhận được.”

Diệp Thanh Tri nhú nhú mày, vừa định nói, đã bị Trình Huy ngăn cản, không cần giảng đạo lý với người mặt dày này, vô dụng thôi, “Đây là ca sao trước kia của ta.” Lời này nói lớn tiếng,, đặc biệt thêm từ ” trước kia ”, khiến mọi người ở đây đều nghe được, kể cả Lưu phu lang hùng hùng hổ hổ.

Ngay sau đó, vừa rồi mọi người muốn chỉ trích Trình Huy đều cầm miệng lại, hai từ ” trước kia ” có ý vị thâm trường a! Chẳng lẽ khi bọn họ phân gia còn có cái gì mà bọn họ không biết, mọi người liền dựng lỗ tai nghe Trình Huy muốn nói gì.

Lưu phu lang cũng ngậm miệng lại, một lúc sau mới nói: “Cái gì kêu ca sao trước kia? Chẳng lẽ thật đúng như người nơi, người đến ở rể nhà ca nhi.”

Trình Huy tiến về phía trước vài bước, mắt lộ ra hung ác, “Lưu phu lang, lúc trước khi phân gia, ta cùng đại ca viết thư đoạn tuyệt, từ đây sinh lão bệnh tử, không liên quan với nhau, như thế nào? Hôm nay người muốn nhắc lại chuyện phân gia trước kia cho ta sao?”

Tức khắc, người ở đây ồ lên, thế mà lại viết thư đoạn tuyệt, vậy thì còn không phải là thân thích nữa, trách không được lúc trước khi Trình Huy mang theo tiểu ca nhi ra, ngay cả bộ quần áo cũng không có, thật không nghĩ tới, lương tâm tàn nhẫn như vậy.

Ở niên đại này, thư đoạn tuyệt tương đương với việc hai nhà hoàn toàn đoạn tuyệt, từ đây lại không liên quan, chính là nếu một nhà phạm tội lớn phải diệt tộc, cũng không có liên quan tới y, nói cách khác, triều đình thừa nhận này thư đoạn tuyệt này.

Còn nếu viết thư đoạn tuyệt, là bởi vì tộc nhân hoặc là có quan hệ huyết thống làm sự tình tội ác tày trời, hoặc là đại bất hiếu, cha mẹ huynh đệ mới có thể viết, đi qua tộc trưởng hoặc là lí chính công chính, nhất thức tam phân, này mới hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ.

Mà Trình Huy hiển nhiên không có làm sai bất cứ việc gì, càng sẽ không đại bất hiếu, kết quả khi Trình Quang viết xuống thư đoạn tuyệt, đó chính là muốn Trình Huy tay không rời nhà, một hán tử mang theo một tiểu ca nhi mới sinh ra mấy tháng, nếu không phải Trình Huy biết săn thú, lại có Trình a ma giúp đỡ, không phải chết đói cũng đã chết vì lạnh, bởi vậy có thể tưởng tượng, hai người phu phu Trình Quang, lúc trước tốt cuộc có bao nhiêu tuyệt tình.

Diệp Thanh Tri hiển nhiên nghĩ vậy một chút, kéo tay nhỏ Cẩn ca nhi đến gần Trình Huy, nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai của hắn, nghiêng đầu nói với Lưu phu lang: “Ca phu nhà ta cùng nhà các người đã viết xuống đoạn tuyệt thư, vậy hai nhà liền không còn quan hệ, hay là người muốn chúng ta mang theo đoạn tuyệt thư đến nha môn tìm Huyện thái gia phân xử.”

Lời này thật đúng là dọa tới rồi Lưu phu lang, ở cổ đại, bá tánh dân thường đối với nha môn chính là phi thường kính sợ, trừ phi là đại sự giết người, nếu không đều là tìm thôn trưởng, lí chính giải quyết, mà Diệp Thanh Tri nói thẳng đến nha môn, tất nhiên khiến Lưu phu lang sợ hãi.

Lúc này, ca phu Lưu phu lang Trình Quang, cũng chính là đại ca Trình Huy tới, ném cái cuốc, xông tới tát một cái, đánh Lưu phu lang ngã xuống đất.

“Trình Quang, người cũng dám đánh ta, ta liều mạng với người.” Lưu phu lang liền đứng lên, không nghĩ một cái tát của Trình Quang, không chỉ có đánh ngốc Lưu phu lang, ngay cả người ở đây cũng ngốc theo, trong đó bao gồm Diệp Thanh Tri.

“Đi về ngay cho ta, ở bên ngoài chỉ biết làm mất mặt.” Trình Quang đối với người đệ đệ này, cũng không biết là tâm tình gì, tóm lại hiện tại bọn họ đã viết xuống thư đoạn tuyệt, liền sinh tử không liên quan với nhau.

Thấy Trình Quang kéo Lưu phu lang mặt đang sưng đỏ rời đi, Trình Huy nói: “Chỉ một lần này, nếu Lưu phu lang còn dám đến trước cửa nhà ta nói ra nói vào, ta tuyệt sẽ không buông tha dễ dàng.”

Trình Quang bước chân dừng một chút, sau đó lúi cúi kéo Lưu phu lang tiếp tục đi.

“Được rồi, được rồi, các vị đều tan đi.” Lý A sao cách nơi này gần nhất, nghe được tin tức liền chạy tới, vừa lúc thấy Trình Quang đánh Lưu phu lang, đợi bọn họ đi rồi, vội kêu những người khác tản ra.

Diệp Thanh Tri cười cười với Lý A sao, nói cảm tạ, liền bế Cẩn ca nhi ngoan ngoãn lên rồi cùng Trình Huy vào cửa.

“Không có việc gì đi?” Không đợi Diệp Thanh Tri an ủi, Trình Huy quan tâm hắn trước.

Diệp Thanh Tri lắc đầu, “Không có việc gì, còn người, không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì, chỉ là nơi này không sống được nữa, ngày mai chúng ta liền dọn đến thôn Lĩnh Nam đi.”

Thư đoạn tuyệt, chuyện này y vốn là không tính nói, chỉ là không nói thì để Lưu phu lang tùy ý bôi đen bọn họ, đến lúc đó sẽ bị nước miếng toàn thôn dìm chết.

Lúc trước có thể mặc kệ, hiện giờ y cưới Thanh ca nhi vào cửa, lại không thể không tính toán.

Chỉ là nói ra chuyện viết thư đoạn tuyệt này, có lẽ có rất nhiều người sẽ nói đại ca, nhưng là đồng dạng cũng sẽ có rất nhiều người tới nói bọn họ, đến lúc đó sợ là ra khỏi cửa cũng không được, trước sau gì đều phải dọn đến thôn Linh Nam, còn không bằng ngày mai liền dọn.

Lúc trước Trình Huy đã chuẩn bị một ít, tỷ như đồ đạc lớn trong nhà đều không dọn, chỉ đem những vật nhỏ dọn đi, theo như Diệp Thanh Tri nói, mấy thứ này kỳ thật không nên dọn, bên kia hẳn đều có, chỉ sợ tổn thương tôn nghiêm hán tử của Trình Huy, một câu cũng chưa nói.

Đầu năm nay đồng ruộng quý giá, Trình Huy săn thú nhiều năm như vậy, cũng tích cóp được năm mẫu ruộng tốt cùng mười mẫu ruộng cạn, vị trí vừa lúc cạnh thôn Linh Nam, cách nhà Diệp Thanh Tri cũng không xa, cho nên dứt khoát qua bên đó luôn.

Vào lúc chuyển nhà, Trình Huy đi mượn một chiếc xe bò, để hết đồ vật lên xe, còn Diệp Thanh Tri ôm Cẩn ca nhi ngồi ở bên phải, mình ngồi ở vị trí đánh xe.

Tới thôn Linh Nam, chỉ mất năm phút đồng hồ, không ít người nhìn thấy bọn họ đều có chút kinh ngạc, bất quá thôn Linh Nam không có bị Lưu phu lang nói bậy về Trình Huy, nên với y còn tính hiền lành.

Trần phu lang nhìn thấy cả nhà Diệp Thanh Tri trở về, kinh ngạc nói: “Sao đã trở lại rồi?” Ngay sau đó ý thức được mình nói sai, vội nói: “Trở về là tốt, ta giúp các người dọn đồ.”

“Đồ không nhiều lắm, sao có thể làm phiền ca sao.” Diệp Thanh Tri cười cười, đem đồ vật vào trong.

Trình Huy tuy rằng đã tới vài lần, lại chưa từng vào trong, lần đầu bước vào, cảm thấy nơi này sắp xếp thực thoải mái, cũng rất đẹp, gãi gãi đầu, không đọc qua sách, thật sự không nghĩ được câu văn nào để miêu tả.

Cẩn ca nhi thực thích nơi này, đặc biệt nghe được a ma nói nó có một phòng riêng, vui vẻ nhảy lên.

Diệp Thanh Tri trực tiếp lấy chăn từ cửa hồi môn của mình ra dùng, mấy thứ này đều thuộc về vật phẩm tiêu hao, không nên để đó rồi hư đi, lúc đó càng thêm đáng tiếc.

Nhưng Trình Huy không cảm thấy như vậy, “Đây là cửa hồi môn của người, nên cất kỹ mới đúng.”

“Chúng ta là người một nhà, nói cái gì người ta, đồ là để dùng, bằng không để đó cho chuột cắn sao?” Diệp Thanh Tri lại là cười, “Người thật sự cảm thấy không tốt, liền kiếm nhiều bạc đi, về sau lại mua cho ta cái mới là được.”

“Được.” Trình Huy nghe Diệp Thanh Tri nói là người một nhà làm ấm lòng, cong cong khóe môi gật đầu, “Ta nhất định sẽ làm người cùng Cẩn ca nhi sống thật tốt.”

Diệp Thanh Tri cười cười, kỳ thật hẩn hiện tại không lo ăn mặc, lại có gia đình cùng hài tử, thật sự không có gì không tốt, chỉ là y có khát vọng như thế, hẩn tổng không thể dả kích y đi.

Sắp xếp đồ đạc xong đã là chạng vạng, Diệp Thanh Tri đơn giản xào hai đĩa đồ ăn, cơm xong, Diệp Thanh Tri tắm cho Cẩn ca nhi, dỗ nó ngủ.

Cẩn ca nhi thật sự thực ngoan, người nói cái gì nó đều ngoan ngoãn nghe lời, ngoan đến mức làm người khác phải đau lòng, Diệp Thanh Tri tính toán ngày mai cắt tóc, làm tóc mới cho nó, lại dạy nó đọc sách viết chữ.

Trở lại phòng, Diệp Thanh Tri nhìn cửa sổ dán chữ hỉ màu đỏ rực, khóe miệng không tự giác cong lên, thấy Trình Huy một thân hơi nước trở về, phỏng chừng là mới tắm bên cạnh giếng xong.

“Sao lại đi tắm nước lạnh, bị cảm lạnh làm sao bây giờ?” Diệp Thanh Tri cầm bố khăn xoa tóc cho y, một bên nhú mày nói.

“Không có việc gì.” Trình Huy ngồi ở phía trước, cảm giác được Diệp Thanh Tri ở phía sau xoa tóc y, không cầm được nhếch miệng cười ngây ngô.

Lần trước thành thân, ca nhi trước kia tuổi không lớn, thấy y liền bày vẽ mặt sợ hãi, giống như y là hồng thủy mãnh thú, y thật sự không cảm thấy thành hôn có chút hạnh phúc nào.

Chờ tóc gần khô, Trình Huy đột nhiên đứng lên, từ trong rương lấy ra một bình nhỏ, sau đó đưa cho Diệp Thanh Tri.

“Gia sản hiện tại của ta đều tại đây, hiện tại giao cho người quản.” Đây là đem tài chính trong nhà giao cho Diệp Thanh Tri quản lý.

Diệp Thanh Tri cười cười, không có từ chối, trực tiếp tiếp nhận bình, thấy bên trong có một hai thỏi vàng nhỏ, cùng năm, sáu khối bạc vụn, tiếp đến là hai xuyên tiền đồng lớn cùng một đồng tiền đồng.

Tính tính, cũng có hơn sáu lượng, bất quá khi y đưa cho phu lang Lí chính mang cho hẩn mười lượng, lại có sính lễ khi cầu hôn khi khoảng hai mươi lượng, cũng có hơn ba mươi lượng, ở nông thôn, có thể có nhiều bạc như vậy, xem như là phú nông, tuyệt đối không sai.

Vì lần thành thân này, Diệp Thanh Tri đem tráp bạc nén và vòng tay hai chỉ bạc đều đổi thành bạc, của hồi môn mới có hai mươi lượng bạc, hiện tại y đem này lấy ra, tính tính toán toán, thế nhưng có hơn 56 lượng, ở nông thôn, tuyệt đối không ít.

Diệp Thanh Tri nghĩ nghĩ, đem bốn mươi lượng cất đi, này xem như vốn riêng, không cần lấy ra, còn hơn mười lượng Trình Huy đưa để vào bình, coi như dùng chung.

Như vậy, mười sáu lượng, lại có ruộng có đất, có thể thoải mái sinh hoạt.

13. Chương 13: Nhân Tâm

Edit: tiểu khê

Bọn họ thành thân không bao lâu, liền vào giai đoạn ngày mùa, Diệp Thanh Tri chưa từng làm việc nhà nông, Trình Huy càng sẽ không để hắn xuống ruộng, chỉ để hắn giữa trưa đến đưa cơm.

Diệp Thanh Tri nghĩ nghĩ, không hề phản đối, hắn đối việc nhà nông xác thật không thành thạo, ngành muốn đi ngược lại sẽ làm trở ngại chứ không giúp gì, liền ở thức ăn tốn công phu.

Mỗi ngày đều nấu một bình chè đậu xanh mang tới cho Trình Huy, vào giữa trưa, sẽ làm hai phần cơm, dẫn theo Cẩn ca nhi cùng ra ruộng ăn.

Hôm nay, Diệp Thanh Tri như cũ ra ruộng, ngoài ruộng nơi nơi là người bận việc, không ít nhà hán tử còn nhỏ cùng ca nhi đều hỗ trợ, thấy Diệp Thanh Tri vác rổ, nắm tay tiểu ca nhi đi qua, phần lớn phu lang đều sẽ cười lên tiếng chào.

Lại đi tới phía trước, đó chính là ruộng hắn mua từ Diệp Đại Căn, vốn dĩ hắn muốn thu hồi lại, nhưng Trình Huy không cho, nhà ba người, Diệp Thanh Tri cùng Cẩn ca nhi đều không thể lao động, chỉ một mình y, vốn dĩ vài mẫu đất kia đủ để y bận rộn.

Vì vậy, khi Đào a ma tới cửa hỏi qua, Diệp Thanh Tri cười nói cho hắn, làm hắn yên tâm, thật ra Trần phu lang cũng hỏi, cũng không trực tiếp hỏi, mà nói bóng nói gió, làm trong lòng Diệp Thanh Tri có chút không thoải mái.

Ngoài ruộng, Đào a ma cùng Trần phu lang đều đang cắt lúa, thấy Diệp Thanh Tri, đều ngồi dậy chào một tiếng, cha và a ma hán tử nhà Đào a ma đều không còn, hiện giờ hắn ở trong nhà làm chủ, cho nên để lưỡi hái xuống, nói một vài câu với Diệp Thanh Tri, cũng sẽ không có người ta nói gì, Trần phu lang thì không được, phía trên còn có cha mẹ chồng, còn có đệ đệ cùng em dâu, liền không thể lưỡi biếng.

“Thanh ca nhi, người lần trước nói muốn nuôi chó, giờ còn muốn sao?” Lần trước là Diệp Thanh Tri chưa thành thân có nói qua, khi đó hắn một người ở một tòa tòa nhà, nuôi chó cũng có thể giúp đỡ giữ nhà, hiện tại Trình Huy trụ đến sống cùng, có hay không cũng không quan trọng nữa.

“Muốn.” Diệp Thanh Tri nghe vậy vui vẻ, nuôi chó giữ nhà không tồi.

“Được, a ma ta nuôi chó, mới sinh vài đứa, chờ cai sữa ta liền ôm tới cho người.” Đào a ma cười nói.

“Vây, đa tạ Đào a ma.” Diệp Thanh Tri cười trả lời, cáo từ với Đào a ma, đi về phía Trình Huy.

Lúc Trình Huy mới vừa cắt lúa xong, bên cạnh có không ít người thôn Trần Gia, thấy Diệp Thanh Tri, đều vỗ y cười nói: “Huy tiểu tử, phu lang nhà người tới đưa cơm.”

Con người có đôi khi rất kỳ quái, giống như khi Trình Huy ban đầu ở thôn Trần Gia, rất nhiều người đều sợ y, không dám cùng y nói chuyện, hiện giờ y dọn đến thôn Linh Nam, người thôn Trần Gia ngược lại không sợ hãi, sau đó bắt đầu dùng lý trí tự hỏi, phát hiện Trình Huy cũng không có khác ai, hơn nữa có Trình a ma hỗ trợ giải thích, thực nhanh, Trình Huy liền biến thành người có mệnh không tốt.

Cho nên mấy ngày này, Trình Huy ở ngoài ruộng làm việc, người thôn Trần gia dĩ vãng nhìn thấy y liền trốn, ngược lại bắt đầu chào hỏi y, người khác cũng phát hiện y không hung hãn như trên mặt, còn trêu đùa y vài câu.

Nghe vậy, Diệp Thanh Tri chỉ cong môi cười, rồi sau đó nắm tay Cẩn ca nhi tới phía dưới bóng cây, Trình Huy thấy bọn họ, liền đi tới chỗ bọn họ.

Trước sau như một, hai mặn hai chay, không ít hán tử bên cạnh ngửi được mùi hương, nhìn nhìn lại chén mình, đều có chút ăn mà không biết mùi vị gì, nếu không phải quan hệ với Trình Huy không được tốt, phỏng chừng bọn họ sẽ qua xin chút đồ ăn.

Ruộng nhà Trình Huy không tính nhiều, một người năm ngày cũng làm xong rồi, sáng sớm hôm nay, Diệp Thanh Tri mở mắt ra, xoa xoa eo, liền thấy Trình Huy ở kia mặc quần áo rửa mặt, nhíu mày hỏi: “Trong ruộng không phải đều xong rồi, sao còn ra ngoài nữa?”

“Trời sắp lạnh, thừa dịp này săn thú lấy da cho người cùng Cẩn ca nhi làm quần áo.” Trình Huy lấy cung tiễn, cười nói: “Người ngủ tiếp đi.”

Vốn dĩ thấy Trình Huy săn thú trên núi, Diệp Thanh Tri muốn đi theo, đáng tiếc Trình Huy không cho, nói là quá mức nguy hiểm.

Diệp Thanh Tri kiếp trước là con cú, tới nơi này rồi cũng chưa sửa được, lúc trước buổi tối thật sự nhàm chán, lúc đó thường xem du ký hoặc là luyện chữ, buổi sáng đều sẽ rời giường lúc 8 giờ.

Hiện tại gả cho Trình Huy, mỗi đêm thật ra không xem du ký hoặc là luyện chữ, mà thực hiện loại vận động hài hòa, này so xem TV, chơi game đều mệt, buổi sáng liền càng dậy trễ.

Cũng may trong nhà không có trường bối, Diệp Thanh Tri như vậy, cũng không ai nói cái gì, mà Trình Huy, ước gì hán nghĩ ngơi nhiều một chút, đến khi có chút thịt mới tốt.

“A ma, con đã viết xong chữ.” Cẩn ca nhi lấy ra một tờ giấy viết chữ to chạy vào, nói với Diệp Thanh Tri rời giường.

Trên giấy là chữ ” cẩn ”, là chữ đầu tiên Diệp Thanh Tri dạy Cẩn ca nhi, Cẩn ca nhi thực thông minh, tay cầm tay dạy một lần liền biết viết, cho nên Diệp Thanh Tri tính toán hôm nay dạy hẩn Tam Tự Kinh.

“Cẩn ca nhi cũng thật thông minh.” Thấy khuôn mặt nhỏ Cẩn ca nhi có chút đắc ý, Diệp Thanh Tri xoa bóp mặt nó đã có chút thịt, từ trên kệ sách tìm được Tam Tự Kinh, Diệp Thanh Tri lại lần nữa ở trong lòng khen mình một câu, nếu không phải lúc trước đem sách mang đi, hiện tại phải tốn nhiều bạc mua a!

Mới dạy hai câu, liền nghe được tiếng đập cửa, mở cửa nhìn lên, là Trần phu lang cùng Viên ca nhi, Diệp Thanh Tri vội mời họ tiến vào.

“Hôm nay sao lại rảnh vậy?” Trần phu lang gia nhiều ruộng, cho nên chưa có xong.

“Còn có hai mẫu lúa chưa cắt, hôm nay nghỉ ngơi một ngày, ngày mai lại cắt.” Trần phu lang cười cười, để Viên ca nhi đi tìm Cẩn ca nhi chơi.

Nhìn khuôn mặt Diệp Thanh Tri trắng nõn, trong lòng Trần phu lang có chút hâm mộ, mấy ngày nay xuống ruộng làm việc, càng đen vài phần, chỉ có thể cảm thán đồng nhân bất đồng mệnh.

Diệp Thanh Tri nghiêng đầu ôm Cẩn ca nhi sang ghế bên cạnh, vào phòng bếp mang điểm tâm ra, cười cầm lên một khối đưa cho Trần phu lang, “Tối hôm qua ta làm, ném thử xem.”

“Cảm ơn.” Trần phu lang thấy tay Diệp Thanh Tri bạch lại nộn, cúi đầu thấy tay mình tràn đầy vết chai, hai tròng mắt lại là tối sầm lại.

“Ngươi ta hà tất như thế khách khí.” Diệp Thanh Tri chỉ cảm thấy Trần phu lang hôm nay không đúng, lại không để ý nữa.

Liền tính hiện tại thân thể hẩn là ca nhi, nhưng là chủ đạo thân thể này linh hồn là nam nhân đến từ thế kỷ 21, hẩn tuyệt đối không thể hiểu nổi nữ nhân ghen ghét nhau ở kiếp trước, tựa như không thể hiểu nổi sự ghen ghét ca nhi thế giới này.

Lại cầm một khối điểm tâm cho Viên ca nhi, liền thấy cái miệng nhỏ vui vẻ ăn, rất đáng yêu, Diệp Thanh Tri cười cười, đem điểm tâm đặt lên bàn, để nó tự lấy ăn.

Lúc này, tiếng đập cửa lại lần nữa vang lên, Diệp Thanh Tri qua đi nhìn lên, là Đào a ma.

“Đào a ma hôm nay cũng nghỉ ngơi?” Diệp Thanh Tri làm hẩn vào cửa, cho hẩn đồ trà.

“Không phải, nhà của chúng ta hôm nay còn đang cắt lúa đâu! Lần trước không phải nói ôm cún nhỏ cho ngời nhìn sao, nhìn, nó mới vừa cai sữa, nếu là không thích ta lại đổi con khác cho.” Đào a ma đem lớp vải trên rổ kéo ra, lộ ra một con cún nhỏ màu trắng ngà.

Diệp Thanh Tri vội tiếp nhận rổ để trên bàn, cẩn thận ôm cún nhỏ ra, sờ sờ, “Ta liền thuận miệng nói, chờ người rảnh lại tới lấy cũng không muộn, hà tất gì phải đưa tới.”

“Không có việc gì, vào lúc này cũng không chậm trễ bao nhiêu.” Đào a ma cười xua xua tay, nói Diệp Thanh Tri không cần để ý.

“Vậy cún này bao nhiêu bạc, ta mang tới.” Nói, liền tính toán vào nhà đi lấy tiền.

Đào a ma vội ngăn lại Diệp Thanh Tri, ra vẻ cả giận nói: “Một con chó con nào muốn cái gì tiền, người này không phải xem thường ta.”

“Kia cũng nên lấy, nghe Đào a ma nói, không lấy bạc tỏ vẻ mạng chó tiện, người nên cầm lấy.” Nói, lấy ra năm mươi văn đưa cho Đào a ma, lại bị Đào a ma đẩy trở về, chỉ lấy mười văn tiền.

“Này đó thực đủ rồi.” Đào a ma cười nói, muốn lấy rổ về, bị Diệp Thanh Tri giữ chặt, từ phòng bếp lấy ra một bao điểm tâm, để vào rổ rồi đưa cho Đào a ma.

“Tối hôm qua làm một ít điểm tâm, cầm đi cho tiểu tôn tử nhà người ném thử.” Đều là một ít điểm tâm đơn giản, bên trong chỉ có đường là có chút quý, người nhà quê ít khi được dùng, cho nên rất ít được ăn.

Đào a ma nhận lấy, cười nói: “Ta đây liền thay tiểu tôn tử nhà ta cảm tạ Thanh ca nhi.”

Thấy hần nhận lấy, Diệp Thanh Tri mới gật đầu cười, Trần phu lang phía sau thấy vậy, sắc mặt khó coi, lúc trước hần và Đào a ma cũng lấy lòng Thanh ca nhi như vậy sao?

Người có đôi khi tâm bắt đầu xuất hiện tia bất mãn, liền sẽ tiếp tục theo hương như vậy, Trần phu lang hiện giờ là như thế.

Đến lúc Trần phu lang về nhà, Diệp Thanh Tri cũng bao một bao bảo hần mang về, chính là lần này Trần phu lang lại sống chết đều không muốn, chỉ ôm Viên ca nhi về nhà.

Hần không muốn đồ của Thanh ca nhi, phảng phất như là tổng cổ ăn mỳ, Trần phu lang đi ra cửa, thấy khối điểm tâm trong tay Viên ca nhi, liền đoạt lấy đi ném.

Nhìn thấy bóng dáng Trần phu lang, Diệp Thanh Tri có chút không rõ nguyên do, nghe thấy tiếng Cẩn ca nhi kêu hần, liền không để ý tới nữa.

Bế lên Cẩn ca nhi, “Kêu a ma có chuyện gì?” Ôm đến phòng bếp, tính toán làm cơm trưa cho nó ăn.

Cơm là buổi sáng làm qua, vẫn luôn để trong nồi, đến bây giờ vẫn còn nóng, buổi sáng Trình Huy nói không trở lại ăn, hẳn cùng Cẩn ca nhi ăn không nhiều, liền xào một chay hai mặn cái, kỳ thật ở nông thôn đã thực không tồi.

Giống như nhà Trần phu lang, ở trong thôn xem như điều kiện không tồi, bọn họ chỉ có lúc ngày mùa mới ăn cơm, ngày thường phần lớn chỉ nấu một chút gạo lức, lại thêm khoai lang luộc hoặc là các loại đồ ăn khác.

Mặt trời khuất bóng, Trình Huy mới mang theo không ít con mèo về nhà, không cho Diệp Thanh Tri hỗ trợ, tự mình ở trong sân rửa sạch rồi mới tiến vào, có một con hồ ly, mấy con gà rừng, còn mỗi chuồng con thỏ hoang, thật là một chuồng, Diệp Thanh Tri cảm thấy Trình Huy trực tiếp đem một nhà con thỏ mang về.

Thịt không mang lên trần bán, Diệp Thanh Tri đều giữ lại, da lưu lại làm quần áo, nghe nói mùa đông bên này cực lạnh, nên vì mùa đông mà chuẩn bị.

14. Chương 14: Bắt Đầu Mùa Đông

Edit: tiểu khê

Ngày này sáng sớm, Tấn Triều Càn nguyên năm thứ hai mươi ba nghênh đón trận tuyết đầu, Diệp Thanh Tri gian nan từ trong ổ chăn ấm áp ra, nhanh chóng mặc xong quần áo, cuối cùng cũng ấm áp được một ít.

Hắn xem như hiểu được mùa đông nơi này rét cuộc lạnh thế nào, tuyết đối dưới 0 độ còn muốn đi xuống nữa.

Chú ý, địa phương này thuộc về là mảnh đất Giang Nam, lẽ ra địa phương này, hẳn là sẽ không có tuyết rơi mới đúng, thế nhưng so Đông Bắc, Tây Bắc còn lạnh hơn, tuyết đối không bình thường.

Bất quá điều này cũng là trong lòng hắn suy đoán, hắn nhất định là tới dị giới, một tinh cầu khác, bằng không thời tiết sẽ không khác nhiều như vậy.

Cũng may hắn không đem địa tô bán đi, bằng không dựa theo sức ăn Trình Huy, phỏng chừng không qua được mùa đông, tưởng tượng như vậy, những người không nhiều lương thực, có thể trải qua mùa đông sao?

Trình Huy bừng nước ấm vào, thấy Diệp Thanh Tri ở kia nhú mào, buông chậu rửa mặt, giơ tay vuốt phẳng giữa mày hắn, “Làm sao vậy?”

“Mùa đông, những người nghèo khổ vượt qua như thế nào?” Diệp Thanh Tri nghiêng đầu hỏi.

Như là nhớ tới cái gì, Trình Huy ánh mắt tối lại, ngữ khí bình đạm nói: “Nếu là đồ ăn và củ lửa không đủ, liền sẽ lạnh chết hoặc là đói chết, phụ cận thôn Lĩnh Sơn còn tốt, trong thôn khác, mỗi năm đều sẽ lạnh chết mấy người hoặc là đói chết mấy người.”

Diệp Thanh Tri một hơi, không dám tin nhìn Trình Huy, “Mỗi năm đều sẽ lạnh chết hoặc là đói chết, triều đình đều mặc kệ sao?”

“Tấn Triều lớn như vậy, triều đình đâu thèm đến đây.” Có địa phương tương đối bần cùng, nào chỉ mấy người, mười mấy đều có, thậm chí còn có một ít thôn nhỏ chỉ còn lại mấy người, chỉ là triều đình làm sao quản hết bá tánh nghèo khổ chết sống ra sao.

Lúc trước nếu không có Trình a ma tương trợ, y cùng Cẩn ca nhi phỏng chừng cũng sẽ chết lạnh, chết đói ở mùa đông kia, tuy là có Trình a ma cùng Lý A sao trợ giúp, nhưng Cẩn ca nhi vẫn thiếu chút nữa chịu không nổi, chỉ là điều này, không cần thiết nói với Diệp Thanh Tri.

Diệp Thanh Tri gật gật đầu, ở niên đại này, triều đình xác thật không có biện pháp, không tiếng động thở dài, ngay sau đó tự giễu cười, hẳn lại không phải nhân vật lớn gì, hà tất tại đây trách trời thương dân, lại không thể giúp đỡ những người đó.

Thu thập lưu loát, đi đến phòng Cẩn ca nhi, nhìn nó ngủ đến khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, Diệp Thanh Tri kéo chăn lên, nhẹ giọng đi ra ngoài.

Tiểu hài tử vẫn là ngủ nhiều sẽ tốt, chờ tới lúc bảy tuổi, lại bắt nó học dậy sớm.

Trình Huy đồng tình với hắn, chủ yếu là bởi vì Cẩn ca nhi là tiểu ca nhi, tự nhiên muốn sung chút, nếu là tiểu tử, y sẽ không đồng ý quan điểm Diệp Thanh Tri.

Trong nồi đã nấu cơm, Diệp Thanh Tri mở ra nồi, cơm đã gần chín, vớt cơm ra để sang một nồi khác, sau đó Trình Huy đem nồi đến bếp lò chậm rãi đun, chờ bên này đồ ăn xào xong, bên kia cơm cũng chín, như vậy khi ăn cơm đặc biệt ngon.

Trong nồi còn thừa một ít cháo, múc ra chén gốm lớn để lên trên bàn, sau đó bắt đầu xào đồ ăn.

Trình Huy có mười mẫu ruộng cạn, trong đó năm mẫu trồng củ cải cùng rau xanh, hai loại này dễ chăm sóc, lớn cũng mau, thôn trang phụ cận phần lớn trồng loại này, cứ như vậy, nhiều người mới có thể chịu đựng qua mùa đông.

Cải Diệp Thanh Tri không có bán đi, một phần làm dưa muối, còn có một phần làm rau khô, lại có một ít củ cải liền đặt ở hầm ủ, rau xanh trong đó không bị hư vì lạnh, ngược lại sẽ ở tiết sương giáng lúc sau, sẽ trở nên đặc biệt ngọt lành, ăn càng thêm ngon.

Tối hôm qua hầm củ cải thịt, còn có dưa muối xào chưa ăn xong, lại xào rau xanh là đủ rồi, đem dưa muối

để nguội bớt, Diệp Thanh Tri dẫn Trình Huy gọi Cẩn ca nhi dậy, còn mình vớt ra một củ cải muối để cắt, mới vừa mang lên bàn không lâu, Cẩn ca nhi mặt hồng nhuận nháy mắt bước ra.

“A ma, con đói bụng.” Ban đầu, Cẩn ca nhi còn sẽ cảm thán đồ ăn thật nhiều, hiện tại dần dần quen, cũng cảm thấy không có gì hiếm lạ.

Trình Huy cũng không nói gì thêm, càng sẽ không cảm thấy Diệp Thanh Tri lãng phí, dù sao chỉ cần hân vui vẻ liền tốt, lại nói đại bộ phận đều vào bụng y.

“Ăn cháo trước.” Diệp Thanh Tri đưa cho Cẩn ca nhi một chén cháo nhỏ để nó ăn trước, mới cho nó ăn cơm, Cẩn ca nhi ngoan ngoãn ăn xong, sau đó bắt đầu ăn cơm.

Thấy Cẩn ca nhi ăn đầy thỏa mãn, Diệp Thanh Tri có chút cao hứng, lại có chút chua xót, trẻ con ba tuổi ở hiện đại, đứa nào không bắt cha mẹ đuổi theo đút, trẻ con nơi này lại ăn không đủ no.

Mới buông chén đĩa, liền nghe được tiếng đập cửa, Diệp Thanh Tri đang định đi mở cửa, lại bị Trình Huy ngăn cản lại, “Bên ngoài lạnh, ta đi mở.”

Tuy rằng chỉ là một động tác nhỏ, nhưng trong lòng Diệp Thanh Tri như chảy qua một cỗ ấm áp.

“U! Đang ăn cơm đâu?” Người đến là phu lang Lí Chính, thấy đồ ăn trên bàn, trong lòng cảm thán Thanh ca nhi thật xa xỉ.

Liền tính hán tử nhà ông là lí chính, cũng không ăn cơm sáng cũng không ăn thịt, hưởng chi thời tiết lúc này, không cần làm việc, rất nhiều người đều chỉ uống qua nước cơm, chờ đến buổi tối mới làm đồ ăn, mà làm, cũng không có ăn loại gạo tinh này, những thứ đó đều giữ lại để bán, nơi nào được ăn, tất cả đều là đem gạo lứt thêm khoai lang đồ hoặc là củ cải để đối phó qua.

Nói tới đây, phu lang Lí Chính lại lần nữa cảm thán, ông cũng biết Thanh ca nhi một ngày là ăn ba bữa, không giống nhà người khác, chỉ ăn nhiều nhất hai bữa.

“Đúng vậy, a sao nếu không chê thì cùng ăn.” Diệp Thanh Tri cười nói.

Lí Chính phu lang dời mắt, cười nói: “Ta ăn rồi, hôm nay lại đây chính là nói cho người một tiếng, nhà của chúng ta định giết heo vào ngày mai, người muốn thịt, đến lúc đó lại đây lấy.”

“Được, đến lúc đó nhất định lại lấy.” Diệp Thanh Tri cười nói, ngay sau đó hỏi: “Lúc này mới tháng 11, sao lại giết heo?”

“Thanh ca nhi sợ là không biết, heo đều là lúc này giết.” phu lang Lí Chính nghĩ Diệp Thanh Tri từ nhỏ đã bị bán trong thành, cũng khó trách không biết điều này.

Diệp Thanh Tri sững sốt một chút, ngay sau đó liền hiểu ra nguyên nhân, heo ăn nhiều, xuân hạ thu này ba mùa đều có rau dại cho heo ăn, chỉ tới mùa đông, ăn hết dây khoai lang cùng trấu, liền không còn để ăn, nếu càng nuôi sẽ càng gầy, tự nhiên là lập tức giết mới tốt.

Tiến phu lang Lí Chính, Diệp Thanh Tri trở lại phòng, bế Nguyên Bảo lên, chính là cún nhỏ kia, nhẹ nhàng vuốt, nói: “Nếu không, chúng ta sang năm cũng nuôi một đầu heo?”

“Nuôi gà là được rồi, không cần nuôi heo” Trình Huy nhìn Diệp Thanh Tri một cái, nuôi heo cũng không phải đơn giản như vậy, một ngày ba bữa, đều phải nấu qua mới ăn, hơn nữa không sạch, sao có thể để Thanh ca nhi nuôi.

“Đúng rồi, ta sao lại không nghĩ tới.” Nuôi mấy con gà mà nói, chờ lớn là có thể ăn trứng gà, không cần mua, còn có thể ăn đến thịt gà, rất có lời.

Có lẽ còn có thể dưỡng mấy con vịt, Diệp Thanh Tri mới đưa ra ý tưởng nói cho Trình Huy, lại bị phủ quyết.

“Vịt không thể so gà, gà sẽ tự về chuồng, vịt còn phải đi đuổi, hơn nữa trứng vịt ở khắp mọi nơi, phải tìm trứng nữa, rất phiền toái, liền nuôi mấy con gà là được.” Tóm lại, Trình Huy không muốn Diệp Thanh Tri quá mức mệt nhọc.

Diệp Thanh Tri dựa vào trên vai Trình Huy, khoe miệng khoe mắt hơi hơi cong lên.

Sáng sớm hôm sau, Trình Huy lặng lẽ đi, Diệp Thanh Tri bị lẫn lộn một đêm chưa thể tỉnh lại, chờ hẳn trợn mắt tỉnh lại, Trình Huy đã chọn thịt trở lại.

Heo nhà Lí Chính mập, chừng bốn trăm cân, trừ đầu heo, chính là hai trăm ba mươi cân, may Trình Huy sức lớn, bằng không thật đúng là đến một muốn chết rồi.

Diệp Thanh Tri nhanh chóng rời giường, phòng bếp đã nấu cơm xong, dưa muối đều có sẵn, chỉ cần lại xào đồ ăn là được.

Vừa lúc Trình Huy mang về thịt heo, Diệp Thanh Tri liền cắt thịt xào ăn, lại đem Lí Chính phu lang lòng heo cho chút bột mì, muối thêm nước lên.

Nói lên cái này, Diệp Thanh Tri nhớ tới kiếp trước xem mấy quyển tiểu thuyết, mỗi cái xuyên qua đến cổ đại đều nói cổ nhân không ăn lòng heo, còn tưởng rằng là thật sự, kết quả tới rồi mới biết, bọn họ ngày thường hiếm khi ngửi mùi thịt, sao có thể sẽ bỏ qua lòng heo.

Giống tửu lâu, đều có gan heo xào, cũng không nói đến thịt mỡ tiện nghi đến mức nào đi, lại có ruột heo, cổ nhân ruột gà cùng ruột vịt đều không ném, hướng chi lòng heo nhiều như vậy.

Lần này bọn họ mua nhiều thịt, ước chừng sáu lượng bạc, Lí Chính phu lang liền tặng không ít lòng heo, một lá phổi, nửa gan heo, một cái thận heo cùng mấy khối huyết, còn có một ít ruột non cùng ruột già, đều đã làm sạch sẽ, chỉ cần rửa qua vài lần là có thể ăn.

Diệp Thanh Tri làm cơm xong, Trình Huy vừa lúc tắm để hết mùi tanh xong, Diệp Thanh Tri bảo y ăn trước, còn mình vào phòng Cẩn ca nhi, liền thấy ca nhi nho nhỏ đã ở kia mặc quần áo, động tác tuy có chút chậm, lại rất có trật tự.

“Sao tỉnh rồi cũng không gọi a ma?” Qua giúp nó mặc xong quần áo, ôm nó xuống giường.

“Cẩn ca nhi sẽ tự mình mặc.” Trình Huy vào cửa, thấy Diệp Thanh Tri ôm Cẩn ca nhi, nói.

Đều nói hài tử nhà nghèo sẽ trưởng thành sớm, nếu không cưới Diệp Thanh Tri, Cẩn ca nhi chẳng những tự mình mặc quần áo rửa mặt, còn có thể giúp nhóm lửa nấu cơm, tuy đều là cháo.

Diệp Thanh Tri nghe xong hần nói, chỉ cười cười, hài tử ba tuổi, lại là tiểu ca nhi, tự nhiên sùng chút.

15. Chương 15: Thái Độ

Edit: tiểu khê

Mùa đông nơi này chẳng những lạnh, mà còn rất dài, bắt đầu từ giữa tháng mười cho đến tháng hai năm sau mới có thể kết thúc, ít nhất là bốn tháng.

Trong lúc này, có ít người nuôi heo, cho nên ít có thịt tươi, do đó Diệp Thanh Tri chỉ có thể mua nửa phiến thịt heo, hơn nữa trước khi mùa đông bắt đầu Trình Huy đã săn được không ít con mồi, cũng coi như đủ rồi.

Mấy ngày nay có mặt trời, vừa lúc có thể phơi thịt, hầu hết tất cả đều làm thành thịt muối, còn có một ít thịt ba chỉ hần làm thành tương thịt.

Chính là dùng nước tương lại thêm chút rượu ngâm với thịt, để nơi thoáng mát vài ngày là có thể ăn.

Tương thịt làm ra ăn rất ngon, chỉ là rất lãng phí nước tương, ở nông thôn mà nói là rất xa xỉ rồi, ít nhất hiện tại ánh mắt Trần phu lang nhìn Diệp Thanh Tri như kẻ phá sản.

Diệp Thanh Tri chỉ cười cười, rốt cuộc giá trị con người bất đồng, ý tưởng cũng bất đồng, lại nói, hần không thiếu tiền, năm nay địa tô một trăm ruộng tốt kia tri phủ lão gia cũng không thu để lại cho hần, năm nay thu hoạch tốt, đổi thành bạc có chừng bốn trăm hai.

Thêm Trình Huy cũng không phải người vô dụng, sau thành hôn y sẵn thú kiếm được hai mươi mấy lượng bạc, ở nông thôn này tiền đó đủ một nhà ba người bọn họ sinh hoạt thoải mái một năm.

Đương nhiên, theo mức độ Diệp Thanh Tri tiêu dùng, vẫn là có chút không đủ, đặc biệt khi vào đông, hần nhàn rồi không có việc gì liền vẽ tranh viết chữ, giấy trong nhà đều nhanh chóng dùng hết, giấy bút tại niên đại này, tuyệt đối tính là hàng xa xỉ, cũng là một khoản chi không nhỏ.

Nghĩ nghĩ, hần có nên nghĩ cách kiếm tiền không, bằng không theo mức tiêu thể này tiền gửi ngân hàng đều không có, dù nhà hiện đang dư nhưng cũng không thể yên tâm, tổng muốn trừ một ít tiền.

“Thanh ca nhi, tương thật nhìn không tồi, ta lần đầu tiên thấy cách làm này đây.” Trần phu lang ở một bên hỗ trợ treo thịt lên, một bên cười nói.

Diệp Thanh Tri cười nhạt, “Cũng tạm thôi.”

Hần biết ý tứ Trần phu lang, đơn giản là muốn hần đưa cho một ít, lời này trước kia hần sẽ nói, nhưng hiện tại sẽ không.

Nguyên nhân là chuyện trước đó vài ngày, hần làm điểm tâm, bởi vì loại điểm tâm này rất tốn công, hần cũng chỉ làm cho hần cùng Cẩn ca nhi ăn, Trình Huy bởi vì không thích ăn ngọt nên không có làm, vừa lúc Trần phu lang mang theo Viên ca nhi lại đây chơi.

Lúc ấy chỉ còn lại có hai cái, là hần muốn giữ lại cho Cẩn ca nhi, không nghĩ Viên ca nhi vào cửa nhìn thấy liền nói với Trần phu lang muốn ăn điểm tâm kia, mà Trần phu lang cũng thuận miệng liền nói câu, “Đây là cho Cẩn ca nhi, sao ngươi có thể ăn.” Sau đó Diệp Thanh Tri rõ ràng nhìn thấy ánh mắt Viên ca nhi theo ủy khuất cùng ghen ghét.

Hần thật sự bị loại này ánh mắt này làm cho hoảng sợ, loại này ánh mắt hần không xa lạ, khi còn nhỏ, mỗi lần về quê chơi, hần mặc quần áo và giày mới, có mấy người bạn chơi cùng dùng loại ánh mắt này nhìn hần, chờ sau khi cha mẹ ly hôn, hần nghèo túng trở lại nông thôn, những đứa cái ánh mắt đấy liền bắt đầu thường xuyên khi dễ hần, cười nhạo hần.

Không nghĩ tới hôm nay lại thấy được ánh mắt đó từ Viên ca nhi, kế tiếp, hần bắt đầu cẩn thận quan sát Trần phu lang, quả nhiên qua hành vi cử chỉ nhìn ra được.

Không biết từ khi nào bắt đầu, Trần phu lang từ ca nhi nhiệt tình không câu nệ biến thành ca nhi ghen ghét bất mãn kia.

Cũng từ khi đó, Diệp Thanh Tri không hề khách khí hào phóng nữa, hần không thiếu chút đồ này, nhưng là cũng không đạo lý cho bạch nhãn lang, tuy rằng nghĩ như vậy có chút cực đoan, hiện tại Trần phu lang cũng không có thật sự làm chuyện gì có lỗi với hần.

Nhưng ở kiếp trước hẳn thấy chuyện như vậy còn thiếu sao? Thường xuyên cho người ta đồ vật, ngược lại làm người ta cảm thấy đương nhiên, Trần phu lang lúc này chính là có chút tâm tính như vậy.

Trần phu lang thấy Diệp Thanh Tri chỉ cười cười, cũng không hào phóng như trước, trong lòng nhất thời có chút sinh khí, bất quá lại nhanh chóng cười nói: “Thanh ca nhi gia làm thịt muối, tất cả đều là dùng muối tinh ướp, tất nhiên so với thịt xông khói ăn ngon hơn đi.”

“Ta cũng không rõ lắm, bằng không đến lúc đó chúng ta đổi một ít ném thử.” Diệp Thanh Tri cười cười, nói.

“Thật sự, kia được, lát nữa ta trở về thương lượng với a ma một tiếng, người nhất định phải đổi với ta.” Trần phu lang cao hứng không được, thịt xông khói chỉ tốn chút rơm rạ, mà thịt muối kia, lúc hỗ trợ làm thấy toàn dùng muối trắng bóng, chính là muối tinh, bình thường hẳn xào rau đều tiếc cho nhiều.

Thịt xông khói ở đây kỳ thật Diệp Thanh Tri đã ăn qua, là Đào a ma đưa, nói thật, cùng thịt xông khói hiện đại hoàn toàn không giống nhau, không có hương vị thì không nói, toàn mùi khói, rất khó ngửi.

“Được.” Không chờ Trần phu lang cao hứng, Diệp Thanh Tri lại nói: “Có điều nhà ta làm cũng không tồi, liền đổi với người hai cân ăn thử, nếu ăn ngon, lần tới ta cũng làm thịt xông khói.” Liền biết lại nghĩ muốn chiếm tiện nghi, Diệp Thanh Tri trong lòng thở dài, không thể để vấn đề tiếp tục.

Nụ cười trên khuôn mặt Trần phu lang cứng lại, lên tiếng đáp lại, cúi đầu tiếp tục hỗ trợ làm tương thịt, lúc sau làm xong, Diệp Thanh Tri vào nhà cầm hai cây cải trắng cùng hai củ cải để vào rổ đưa cho Trần phu lang.

“Hôm nay thật là cảm tạ Trần ca sao, bằng không một mình ta cũng không biết phải làm tới khi nào.” Diệp Thanh Tri điềm đạm tươi cười, một mảnh ôn hòa.

Nếu là trước kia, hẳn nhất định sẽ cho một bao điểm tâm hoặc là đường, thậm chí cho một khối vải còn thừa khi làm quần áo cho Cẩn ca nhi, nhưng tuyệt đối đủ cho Viên ca nhi làm một bộ, hiện giờ hẳn sẽ không bao giờ cho nữa.

Nếu tới ở nông thôn rồi, liền phải thích ứng phong tục ở nông thôn, hiện tại vẫn chưa muộn.

Trần phu lang lại cứng người, hẳn không biết sao lại thế này, Thanh ca nhi êm đẹp lại trở thành keo kiệt, cười tiếp nhận rổ, kéo Viên ca nhi trở về nhà mình.

Vừa lúc thấy Xuân a ma ra tới, Trần phu lang liền nói chuyện này với ông.

“Người thật ngốc.” Xuân a ma chỉ vào Trần phu lang, không nhịn được tức giận nói.

Lúc này, hán tử Xuân a ma Diệp tam bá, trưởng tử Diệp Lai Phát và con thứ Diệp Lai Tài từ trong phòng

ra, thấy Xuân a ma lớn tiếng trách cứ Trần phu lang, Diệp Lai Phát liền hỏi nói: “A ma, đây là làm sao vậy?”

“Làm sao vậy? Hỏi ca nhi nhà người xem xảy ra chuyện gì đi.” Xuân a ma hiển nhiên nhịn không được, “Vốn dĩ là hàng xóm, giúp đỡ lẫn nhau là hiển nhiên, sao lại có thể cầu hồi báo, vả lại, nhà chúng ta thuê ruộng của Thanh ca nhi, thu địa tô ít, đốt đèn lồng đều tìm không ra, người không nói lời hay với Thanh ca nhi thì thôi, còn ngược lại oán trách Thanh ca nhi bắt đầu keo kiệt.”

Thấy Xuân a ma phát hỏa, Trần phu lang thực sự bị dọa, nhà Diệp tam bá hiền lành, sau khi hấn gả vào Diệp gia, trưởng bối chưa bao giờ lớn tiếng với hấn, thai đầu lại là tiểu ca nhi, người trong nhà cũng không nói nửa câu khó nghe, hôm nay đây chính là lần đầu.

“Ta muốn hỏi người, người oán trách Thanh ca nhi keo kiệt, vậy điểm tâm, kẹo, còn có vài vốc người thường mang về, chẳng lẽ đều từ trên trời rớt xuống, người thật là cho rằng giúp một chút liền có nhiều thứ tốt thế này sao, hay là người cho rằng người là biểu ca sao của Trình hấn tử liền có thể như vậy, cho dù thân ca sao cũng không như vậy.” Xuân a sao nghĩ nghĩ, thở dài nói: “Ta cũng sai, sớm biết rằng người nghĩ như vậy, nên nói với người.”

Thấy rõ đồ ăn đằng sau, Xuân a ma lại thở dài, “Thanh ca nhi không phải nói muốn ném thử thịt xông khói sao, đi trong phòng lấy một ít đưa đi, là đưa, không phải đổi, biết không?”

Lát sau lại nói, “Thôi, ta đi cùng người đi.”

16. Chương 16: Gặp Qua

Edit: tiểu khê

Lúc Diệp Thanh Tri mở cửa, có chút kinh ngạc khi thấy Xuân a ma cùng với Trần phu lang lại đây, Trần phu lang không phải mới trở về sao?

Chỉ ngáy ra một lúc, liền cười dẫn bọn họ vào nhà.

Vừa lúc đi ngang qua sân, Xuân a ma thấy tương thịt, liền cười nói: “Không hổ là công thức từ trong thành, thịt này vừa nhìn liền biết ngon rồi.”

Diệp Thanh Tri chỉ cười cười, vẫn chưa nói.

Nói thật, tính cách hấn thật sự không quá thích giao tiếp, nếu không phải Trần phu lang còn có Đào a ma là người nhiệt tình, lại thường tới tìm hấn, bằng không đến bây giờ hấn cũng không kết giao không bọn họ.

Hiển nhiên, lấy tuổi tác của Xuân a ma sớm đã nhìn ra tính hẩn, cho nên cũng không để ý, tiếp tục cười nói: “Nghe a ma Viên ca nhi nói người chưa ăn qua thịt xông khói, vậy đi, ta cho người một ít đây ha ha xem, nếu ăn ngon, sẽ cùng nhau làm.”

Diệp Thanh Tri cười cười, thì ra là tới đổi thịt, liền nói: “Xuân a ma này bao nhiêu cân, để ta đi lấy thịt muối tới.”

Xuân a ma cả giận, “Nói cái gì, đều là hương thân quê nhà, huống chi ca nhi còn chiếu cố ta như vậy, một chút thịt xông khói, ca nhi thích ăn chính là phúc khí chúng ta.”

Diệp Thanh Tri lắc đầu, “Nhà nào cũng không dễ dàng, sao có thể lấy thịt không.”

Người nhà quê gia quanh năm suốt tháng ít có thịt ăn, nuôi heo tới rồi mùa đông cũng là bán đi, chính mình chỉ để lại đầu heo cùng ít thịt, trong nhà nếu không quá khó khăn, sẽ lưu lại khoảng mười cân thịt, đó cũng là lưu lại chiêu đãi khách nhân hoặc là khi tết mới có thể ăn.

Thịt trong rổ trên tay Xuân a ma, ít nhất cũng có năm sáu cân, sợ là hơn phân nửa của nhà bọn họ, nói sao Diệp Thanh Tri cũng không muốn.

“Coi Thanh ca nhi nói kia, chỉ là một chút thịt xông khói, hay là Thanh ca nhi coi thường nên không lấy.” Xuân a ma cười nói.

“Sao lại coi thường chứ.” Nhìn làn da đen nhánh của Xuân a ma, khoe miệng khoe mắt đều có nếp nhăn, nếu nhớ không lầm thì mới khoảng bốn mươi đi, thế nhưng lại già như vậy.

Xuân a ma lần này tới sợ không phải chỉ đơn giản là tới đưa thịt như vậy, hẳn là Trần phu lang trở về oán giận hẩn, nên mới phải mang thịt lại đây để xin lỗi.

Quả nhiên, Xuân a ma lại nói: “Lần này tới để nói với Thanh ca nhi, nhi sao của ta, tuổi còn nhỏ, chưa trải qua nhiều chuyện, hương thân quê nhà giúp đỡ lẫn nhau, nào lại muốn đồ vật gì.”

“Nào phải đồ gì, là ta cho Trần ca sao, cũng không phải là thù lao, chỉ là kết giao với Trần ca sao, Xuân a ma đừng ghét bỏ mới đúng chứ!” Diệp Thanh Tri cười nói.

“Đúng là người đọc sách, không giống chúng ta.” Xuân a ma khen nói, “Như vậy, thịt xông khói này là đáp lễ của chúng ta, lúc trước được ca nhi cho nhiều thứ tốt hơn, giờ chỉ lấy chút thịt như vậy để đáp lễ khiến ta cũng cảm thấy xấu hổ, còn thỉnh ca nhi nhất định không cần ghét bỏ.”

Diệp Thanh Tri tiếp nhận rổ, “Vậy cảm tạ Xuân a ma.” Trong lòng thở dài, Xuân a ma xin lỗi, tất nhiên là có ý tứ kết giao giữa hàng xóm, đặc biệt đất hẩn cho bọn họ thuê là chiếm phần lớn, có điều Xuân a ma cũng là người biết điều, mới có thể nghĩ sâu xa như vậy, cho nên hẳn tiếp nhận thịt, chính là tha thứ cho bọn họ, cả nhà Xuân a ma mới có thể yên tâm.

Chờ bọn họ đi rồi, Diệp Thanh Tri mang thịt xông khói vào nhà, vừa lúc Trình Huy trở về, trong tay mang theo ổ lớn thịt gà, vịt đã được rửa sạch sẽ.

Này đó là dùng để làm tương vịt cùng tương gà, dù sao đã làm tương thịt rồi, nước tương dư lại còn rất nhiều, không làm cũng lãng phí.

“Sao lại giết?” Gà vịt là đi mua một hộ trong thôn, khó trách đi lâu như vậy, thì ra là để rửa sạch sạch sẽ.

“Không phải, ta nói với tứ bá không cần ruột, hấn muốn, lúc này mới cùng nhau giết.” Hơn nữa nhiều gà vịt như vậy, về nhà làm sẽ mang mùi tanh, Thanh ca nhi cũng không thích.

Ước chừng phơi năm ngày, mới được coi là không sai biệt lắm, cổ đại không khí thực tốt, càng không có tro bụi gì, Diệp Thanh Tri liền đem thịt treo ở dưới mái hiên hong gió, sẽ càng ngon miệng.

Ngày này thời tiết hiếm khi không lạnh, Diệp Thanh Tri liền nghĩ đi một chuyến lên trấn, hấn tính mua một ít bông, làm cho người trong nhà bộ áo bông, chờ khi tết đến là có đồ mới, còn có muối cùng gia vị cũng mau hết, đều cần phải mua.

Ngày này không ít người lên trấn, bọn họ ngồi xe bò nhà lí chính, Cẩn ca nhi lớn như vậy còn chưa đi lên trên trấn bao giờ, hôm nay thời tiết cũng không khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo, Diệp Thanh Tri dứt khoát ôm nó đi cùng.

Phu lang Lí Chính thấy Diệp Thanh Tri ôm Cẩn ca nhi, cười nói: “Sao còn mang theo tiểu ca nhi?” Thanh ca nhi đối xử với tiểu ca nhi cũng thật tốt, sợ là như a ma ruột.

“Cũng không mua nhiều lắm, nên mang tiểu ca nhi lên trấn nhìn một cái.” Diệp Thanh Tri cười cười, hấn vẫn luôn thực thích tiểu hài tử, đặc biệt Cẩn ca nhi ngoan ngoãn hiểu chuyện như vậy, sao không đau lòng được...

Đi lên trấn, Cẩn ca nhi chỉ cảm thấy đôi mắt mình không đủ nhìn, nhìn nhìn xung quanh, ôm cổ Diệp Thanh Tri, thanh âm mềm mại hỏi: “A ma, đó là cái gì?”

Cẩn ca nhi luôn luôn ngoan ngoãn lại hóa thân mười vạn câu hỏi vì sao, hỏi Diệp Thanh Tri không ít vấn đề khiến hấn á khẩu không trả lời được, cũng không biết nên trả lời như thế nào, bất quá hấn cũng cao hứng khi Cẩn ca nhi cuối cùng có chút hoạt bát mà hài tử nên có.

Trên đường nhìn thấy rao hàng đường hồ lô, Cẩn ca nhi lại kì lạ không hỏi đó là cái gì, chỉ dùng đôi mắt to chớp chớp nhìn.

Diệp Thanh Tri nhìn nhìn nó, xoa bóp khuôn mặt nhỏ cuối cùng có chút thịt, đi qua bỏ tiền mua năm xuyên, đem một xuyên trong đó đưa cho Cẩn ca nhi, bốn xuyên còn lại để Trình Huy bỏ vào giỏ mang về nhà, để Cẩn ca nhi chậm rãi ăn.

“A ma ăn.” Cẩn ca nhi cong mắt, đem đường hồ lô đưa tới trước miệng Diệp Thanh Tri.

Diệp Thanh Tri nhẹ nhàng chạm vào một chút, “Ân, ăn ngon thật, a ma ăn, cẩn ca nhi cũng ăn đi.”

Tiểu ca nhi chớp chớp mắt, nghi hoặc một hồi, liền quyết định tin tưởng a ma, lại đem đường hồ lô đưa tới trước miệng Trình Huy, kêu cha ăn, Trình Huy học bộ dáng Diệp Thanh Tri, chỉ chạm chạm, liền nói ăn ngon, bảo nó cũng ăn đi.

Cẩn ca nhi vui vẻ gơ đường hồ lô liếm vỏ bọc đường bên ngoài, ngọt ngào, thì ra đường hồ lô là hương vị này, quả nhiên ăn rất ngon.

“Thật là đồ nhà quê, một xuyên đường hồ lô muốn còn làm tới làm đi như vậy.” Đột nhiên một thanh âm xuất hiện phía sau Diệp Thanh Tri, ngữ khí toàn là trào phúng.

Diệp Thanh Tri nhú mày xoay người, liền thấy một cái hán tử mang theo một tiểu ca nhi nhìn rất yếu đuối đứng ở bọn họ phía sau, nói chuyện đúng là hán tử kia.

Trình Huy nhú mày, thả ra sát khí nhẹ nhẹ.

Hán tử đối diện thấy Trình Huy, hiển nhiên ngậy ra một lúc, đáy mắt hiện lên một tia hoảng loạn, ra vẻ trấn định nói: “Sao hả? Chẳng lẽ ngươi còn dám đánh người giữa đường?”

Hung danh Trình Huy đã truyền khắp làng trên xóm dưới, người đối diện hiển nhiên nhận ra y, cho nên mới có thể khấn trương như vậy.

Diệp Thanh Tri giữ chặt tay Trình Huy, lắc đầu với y, nghiêng đầu liếc mắt nhìn hán tử kia một cái, lôi kéo Trình Huy rời đi.

Nếu hần nhớ không lầm, hoặc là nói ký ức nguyên chủ không sai, thì người này là đệ đệ cùng cha khác a ma với hần, cũng chính là nhi tử kế a ma thân xác này của hần.

Không nghĩ tới lại gặp được tại, đối với mà Diệp Thanh Tri nói, vẫn là không cần tranh luận với gã làm gì, bằng không cha và kế a ma biết hần ở thôn Linh Nam, sau này hần tuyệt đối không những ngày tháng yên tĩnh.

“Đó là đệ đệ cùng cha với ta.” Diệp Thanh Tri nhẹ giọng nói một câu bên tai Trình Huy, y liền buông một ít hỏa khí.

Quen biết Diệp Thanh Tri lâu như vậy, cũng chỉ ngẫu nhiên nghe hần nói qua cha cùng a ma, nhưng cũng không nghe hần nói qua đệ đệ, nghĩ cũng không phải là người tốt.

17. Chương 17: Ăn Lẩu

Edit: tiểu khê

Gặp được người quen cũng không ảnh hưởng gì đến hấn.

Ở đời trước, Diệp Thanh Tri liền khắc sâu cảm nhận được, có một số người, càng là để ý đến thì hấn nhảy nhót càng cao, ngược lại khiến mình không thoải mái, còn không bằng xem như không quen biết, chính là đối với loại người này là trừng phạt lớn nhất.

Tới tiệm vải, Diệp Thanh Tri mua mấy cân bông tốt nhất, lại mua một cây vải bông, cũng đủ ba người đều làm mỗi người bộ đồ mới, thấy một ít tơ lụa, nghĩ nguyên liệu tốt mình mang ra khỏi phủ còn không ít, trở về lấy ra làm cho tiểu ca nhi kiện áo ngắn, nhất định rất đẹp.

“Vị phu lang này, đó là tơ lụa thượng đẳng mới về, sắp ăn tết, không mua một ít về làm quần áo mới sao?” Tiểu nhị thấy Diệp Thanh Tri ra tay hào phóng, liền ra tiếng nói.

Diệp Thanh Tri chỉ cười lắc đầu, “Trong nhà còn có chút tơ lụa thượng đẳng, nên không cần mua.”

Tiểu nhị có chút thất vọng, vải vóc đó xác thật tốt, nhưng đáng tiếc trên trán người có thể mua nổi không nhiều lắm, cho nên nếu gã có thể đẩy mạnh tiêu thụ ra ngoài, sẽ có tiền thưởng, đáng tiếc trong nhà vị phu lang này đã có.

Trình Huy nhìn tơ lụa vài lần, nói: “Không bằng mua một cây đi.” Tuy rằng cần hơn mười hai lượng một cây, nhưng vẫn có thể mua nổi.

Chỉ thấy mắt tiểu nhị sáng ngời, định mở miệng đẩy mạnh tiêu thụ, Diệp Thanh Tri vội vàng xua tay, cười nói: “Người không phải không biết trong nhà còn chút nguyên liệu thượng đẳng như vậy, hà tất tiêu tiền mua thứ không cần phải mua, đi thôi, chúng ta còn muốn mua vài thứ khác đâu.”

Đi ra tiệm vải, bên cạnh chính là cửa hàng trang sức, Trình Huy muốn mua cho Diệp Thanh Tri một kiện, lại làm hấn xua tay ngăn cản, đùa cái gì vậy, trang sức trong nhà nhiều như vậy, lại nói hấn lại không thích mang loại này, hà tất lãng phí tiền.

Chỉ là Trình Huy vẫn nhìn cửa hàng trang sức, lại thấy y phục và tóc Diệp Thanh Tri đơn giản, liền nghĩ chờ lần tới khi đi mua một mình rồi lại mua.

Lôi kéo Trình Huy đến cửa hàng bán lương thực, mua đồ tết còn sớm, lại cũng có thể bị thiếu một ít, cho nên lần này cần không ít thứ, phía nam vẫn lấy lúa là chủ yếu, cây đậu linh tinh cũng có, lại ít có loại tiểu mạch, cho nên muốn mua ít bột mì.

Bột mì có hai loại đen và trắng, Diệp Thanh Tri tự nhiên mua loại trắng, đắt hơn so với loại đen chừng bốn năm lần, người bình thường thật đúng là ăn không nổi, trừ bột mì trắng, lại mua một bình dầu thực vật, tính toán dùng để chiên, tiếp đến chính là gia vị.

Nói đến gia vị, Diệp Thanh Tri lại không thể không cảm thán một câu, ai nói cổ đại không có tỏi? Gừng được sử dụng như một loại thuốc? Nước tương, dấm đều là vị nguyên thủy nhất?

Hắn rất muốn mang một ít đến hiện đại để những người nói lời này người ném thử, cổ đại không có chất phụ gia, sắc tố, đừng nói gì đến chất bảo quản cùng nguyên vật liệu lung tung rối loạn, là chân chính thuần thủ công, thuần thiên nhiên, thứ được làm tự nhiên như vậy, sao hương vị sẽ không tốt được.

Lúc này toàn dùng tay nghề và danh tiếng để làm ăn, nếu nhà người làm không tốt, lần sau sẽ không có người tới mua nữa, thả một truyền mười, mười truyền trăm, cửa hàng cũng không thể tiếp tục buôn bán nữa.

Nguyên vật liệu cũng phân thứ bậc, tự nhiên phân loại tốt và xấu, giá cả cũng có cao thấp, đều tùy người dùng lựa chọn.

Diệp Thanh Tri bảo chương quây rót một bình nước tương cùng rượu, còn có một bình dấm, lại lấy mấy cân đường trắng cùng muối, gừng và tỏi này đó trong hậu viện hắn cũng có, không cần mua nữa.

Cuối cùng đó là đồ khô, vào đông rau dưa thiếu, và rau dưa đặc biệt quan trọng. Kỳ thật phần lớn người nhà quê nếu không tẻ lắm, liền sẽ không mang đồ ăn đi bán, đều sẽ phơi khô, chờ mùa đông ăn.

Diệp Thanh Tri khi tới, rau quả đều đã qua mùa, tự nhiên cũng không có nhiều, càng không có phơi khô, mà Trình Huy, một hán tử mang theo ca nhi, đồ ăn đều mua từ nhà khác, làm sao phí công phu đi phơi.

Làm việc này cũng không tốn kém, ít nhất là so với kiếp trước, không tính là tốn kém.

Mua một cân nấm hương khô, một cân mộc nhĩ khô, lại có đậu đũa khô, măng khô linh tinh, mỗi cái nhìn không nhiều lắm, chờ về nhà dùng nước ngâm, liền trở nên nhiều.

Sắp xếp đồ đạc xong, là Trình Huy mang, Diệp Thanh Tri vẫn là ôm Cẩn ca nhi.

Có lẽ tới cổ đại rồi, chỗ tốt lớn nhất, chính là đồ ăn thật sự thuần thiên nhiên, Diệp Thanh Tri tự tiêu khiển nghĩ đến.

Mua xong đồ rồi, nên trở về, tới cửa thành lâu, liền thấy lí chính đã chờ ở kia.

Thấy nhà Diệp Thanh Tri, liền cười nói: “Nha! Đây là mua cho năm mới?”

“Vẫn chưa, cần dùng nên mới mua thôi, đến lúc đó còn muốn lại đi mua chuyển nữa.” Diệp Thanh Tri cười để Cẩn ca nhi ngồi lên xe, nghĩ chờ đầu xuân, cũng đi mua bò, nếu như vậy, vô luận là trồng trọt vẫn là đi ra cửa, đều tiện hơn rất nhiều.

Phu lang Lí Chính thấy Diệp Thanh Tri mua nhiều như vậy, nhin không được nhắc mãi: “Thanh ca nhi, người mua đều là đồ thượng đẳng, nên tiêu hoa không ít bạc đi? Như vậy không được, hiện tại chỉ có một mình Cẩn ca nhi còn dễ nói, sau này người có tiểu tử, đến lúc đó tiêu phí còn lớn hơn đâu! Không vì mình tự ngẫm lại, cũng nên vì hài tử về sau ngẫm lại.”

Lí chính ngồi ở phía trước đánh xe thấy phu lang nhà mình càng nói càng không đúng, nhanh ho khan vài tiếng.

“Người khụ cái gì, ta nói cũng là vì tốt cho thanh ca nhi.” Phu lang Lí Chính rõ ràng không muốn cho ông mặt mũi.

Diệp Thanh Tri nghe vậy sững sốt, sinh hài tử? Phu lang Lí Chính không nói, hắn cũng sắp quên hắn sẽ sinh hài tử, nghiêng đầu thấy đôi mắt Trình Huy quả nhiên lóe sáng, trong lòng một trận biệt nữ, hắn cũng không phải làm ra vẻ, chỉ là kiếp trước hắn là một đại nam nhân, tuy rằng thích cũng là nam nhân, nhưng là đối với chuyện sinh hài tử này, trong lòng nhiều ít có chút mờ mịt cùng sợ hãi.

Sờ sờ còn Cẩn ca nhi đang liếm đường hồ lô, Diệp Thanh Tri nói: “Biết a ma là tốt với ta, chỉ là Cẩn ca nhi còn nhỏ, trong nhà ta không vội, chờ ca nhi lớn chút nữa rồi nói sau.” Đúng, hắn quyết định thuận theo tự nhiên.

Trình Huy nghe lời này, ánh mắt chọc không nhin được có chút buồn bã, bất quá thấy Cẩn ca nhi mỉm cười ngọt ngào, lại khôi phục nguyên dạng, bọn họ mới thành hôn, không cần sốt ruột.

Diệp Thanh Tri tự nhiên không biết dưới khuôn mặt nghiêm túc Trình Huy kia nghĩ cái gì, hắn chỉ biết là, có vài việc, nên thuận theo tự nhiên, cưỡng cầu cũng vô dụng.

Về đến nhà, đem tất cả đồ vật buông xuống, vốn dĩ nghĩ hôm sau nếu thời tiết còn tốt như vậy, định đi lên trấn một chuyến nữa, không nghĩ thời tiết thay đổi bất thường, lập tức có tuyết rơi, còn lạnh hơn mấy ngày trước.

Thu lại tất cả thịt treo dưới mái hiên, lại lấy áo bông đã làm xong ra, ở cổ áo cùng cổ tay áo hắn đều bổ thêm lông hồ ly, rất là xinh đẹp, đặc biệt Cẩn ca nhi, hắn còn định làm mũ lông thỏ, khi mang lên, càng thêm có vẻ ngọc tuyết đáng yêu.

Phía nam không có hầm, chỉ có bếp lò, kiếp trước Diệp Thanh Tri từng đi qua Đông Bắc, đột nhiên có chút tưởng niệm loại hầm này, mùa đông nhất định sẽ rất ấm áp.

Thật sự quá lạnh, dù đã bọc mình thành quả bóng rồi, mà Diệp Thanh Tri vẫn cảm thấy lạnh từ trong xương cốt, dứt khoát ở phòng ngủ làm một cái bếp lò, đem than đã chuẩn bị tốt đốt lên, lại để một cái nồi

ở mặt trên, định ăn cay để bớt lạnh.

Ở phía nam ít ăn ớt cay, nhưng cũng không phải không có, chỉ là rất ít, Diệp Thanh Tri mang gia vị đã mua chuẩn bị kĩ càng.

Cho vào hai, ba trái ớt cay, sẽ có một chút hương vị, không được cho quá nhiều, trừ bỏ rau cải trắng, củ cải và đậu hũ, chính là thịt viên mà Diệp Thanh Tri tự làm, mì khoai lang, chuẩn bị tốt nắm hương và mộc nhĩ, mấy thứ này ở nông thôn mà nói, cũng có không ít.

Nước vừa sôi, trong phòng cũng ấm đi lên, vớt rau cải trắng đã chín gấp vào chén Trình Huy và Cẩn ca nhi, bên trong có nước chấm hắc tự làm, hương vị rất là không tồi, Cẩn ca nhi phồng quai hàm lên mà ăn chính là chứng minh tốt nhất.

“Không nghĩ tới ớt cay cũng không tệ lắm.” Y từng ăn qua ớt cay, vị cay kia, thật sự là muốn mạng người, không nghĩ khi nấu ăn cũng ăn rất ngon.

“Đây là còn ít đấy, người chưa từng chân chính thấy qua thế nào là ăn cay đâu, trong nồi toàn là ớt cay, nhìn thôi cũng đã cay rồi.” Diệp Thanh Tri cười cười, gấp viên thịt đã chín bỏ vào trong chén của Cẩn ca nhi.

Thịt viên này được làm từ đậu hũ và thịt, Trình Huy và Cẩn ca nhi đều thích ăn, cho nên lần này hắc làm một tô lớn, đủ để ăn đến tết.

“A ma, con muốn ăn trứng.” Cẩn ca nhi nuốt thịt viên vào trong miệng, vội nói.

“A ma trần cho.” Từ trong chén bên cạnh lấy ra một quả, gõ một chút, thả vào trong nồi, lửa rất lớn, rất nhanh là có thể ăn được.

Bởi vì nước canh có một chút vị cay, trứng trần qua tự nhiên cũng sẽ có chút vị, Cẩn ca nhi ăn mồ hôi ra đầy đầu, cái miệng nhỏ thỉnh thoảng xuýt xoa một tiếng, Diệp Thanh Tri nhìn mà vui vẻ không thôi.

Bên ngoài tuyết rơi, trong phòng một nhà ba người hoà thuận vui vẻ ăn lẩu, lúc này, Diệp Thanh Tri cảm thấy lần này xuyên qua, là trời cao bồi thường cho kiếp trước ngán ngủ và bấp bênh của hắc.

Có một người bên cạnh người tới già, vô luận là giàu hay nghèo, hắc đều thấy đủ rồi.

18. Chương 18: Người Một Nhà

Edit: tiểu khê

Trận tuyết này chừng ba ngày sau mới ngừng, bên ngoài tích một lớp tuyết thật dày, chỉ xét về phong cảnh mà nói, thực đẹp, nhưng Diệp Thanh Tri tình nguyện không cần nhìn loại cảnh đẹp này.

Tuyết lớn như vậy, nếu là nhà tranh, phỏng chừng không trụ nổi sẽ sụp xuống.

Quả nhiên, sáng sớm hôm sau, liền nghe Trần phu lang nói Trần Gia thôn có một hộ bị sụp mái nhà, chuyện này cũng không biết nói thế nào cho phải.

Lúc nói lời này, đôi mắt Trần phu lang thỉnh thoảng cứ nhìn về phía Trình Huy, Diệp Thanh Tri có chút không rõ nguyên do, nghiêng đầu nhìn phía Trình Huy, đây là làm sao vậy?

Đáng tiếc Trình Huy đang cúi đầu quét tuyết, mà Trần phu lang cũng không nói tỉ mỉ, thế nhưng lại làm Diệp Thanh Tri không quá thích quan tâm chuyện người khác nổi lên lòng hiếu kỳ, chủ yếu là vì thấy việc này có quan hệ với Trình Huy, hẳn mới muốn biết.

Chờ quét gần hết tuyết, Trần phu lang cũng đứng dậy cáo từ, Diệp Thanh Tri lúc này mới hỏi: “Hộ nhân gia ở thôn Trần Gia sụp phòng kia, có chút quan hệ với người?” Trình Huy xuất thân từ Trần Gia thôn, không phải không có khả năng.

Trình Huy nhìn Diệp Thanh Tri một cái, lát sau mới nói: “Là nhà Nhị bá ta.”

Đều nói trường tử địa vị tối cao, em út được sủng ái nhất, lão nhị kẹt ở giữa không ai thương, lời này mà xét trên người Nhị bá, tuyệt đối là lời lẽ chí lý.

Nhị bá trong miệng Trình Huy là thân Nhị bá, mà cha Trình Huy còn là ấu tử, từ nhỏ Trình Nhị bá không được cha mẹ yêu thích, chờ cưới được phu lang càng rõ ràng, đợi khi cha Trình Huy cũng cưới phu lang, Trình gia liền phân gia, bên ngoài phân thành ba nhà đều không sai biệt lắm, nhưng lão đại phân đến tổ trạch, em út có a ma hỗ trợ, cũng xây được tân phòng, duy độc Trình Nhị bá, chỉ có chút đồ, sao có thể xây được phòng ở.

Đều nói cuộc sống càng nghèo càng sinh, càng sinh càng nghèo, Trình Nhị bá chính là một ví dụ điển hình, trước khi phân gia phu lang sinh cho hắn sinh một tiểu tử, sau khi phân gia, lại càng giống như heo sinh, chỉ năm năm mà sinh ba tiểu tử, thẳng đến ba năm sau, mới lại sinh một ca nhi.

Bốn cái tiểu tử và một ca nhi, ca nhi còn dễ nói, tìm nhà có sính lễ đâu thiếu, lập tức là có thể gả ra ngoài, nhưng bốn tiểu tử trong nhà, mỗi người cao to, lượng cơm ăn không nhỏ, cái nào làm mai mà không cần bạc.

Trong nhà được phân vốn dĩ không nhiều lắm, chỉ đủ ẩm no, lấy đâu ra bạc làm mai.

Trong nhà lão đại, vẫn là chờ tiểu ca nhi lớn lên để gả mới có tiền lấy phu lang, lão nhị thật ra tự mình cưới phu lang, đáng tiếc là góa phu lang từng có ca phu, lão tam đến nay chưa đón dâu, càng miễn bàn lão

tứ phía dưới.

Vốn dĩ cuộc sống đã túng quẫn, lần này nhà bọn họ bị sụp, càng thêm dẫu đổ bìm leo, Trình a ma nếu là cô sao Trình Huy, tự nhiên cũng là cô sao hài tử nhà Trình Nhị bá, sao lại không lo lắng chứ, nghĩ Trình Huy còn có cái phòng ở không kia, sai tiểu tử nhà mình đến thôn Lĩnh Nam thôn một chuyến, hỏi ý tứ Trình Huy một chút, để y có thể giúp đỡ một chút, rốt cuộc người viết xuống thư đoạn tuyệt chính là đại ca Trình Huy, mà không phải Trình Nhị bá.

Càng quan trọng hơn là, lúc trước khi Trình Huy bị đuổi ra, vẫn là Trình Nhị bá thu lưu hắn một đêm, cho bọn họ hai củ khoai lang đỏ cùng một chén nước cơm, bằng không đêm đó không nói đến Huy, Cẩn ca nhi sẽ chịu không nổi.

Đã biết nguyên do như vậy, Diệp Thanh Tri trầm tư một chút, mới nói: “Vậy đem phòng ở cho bọn họ mượn ở một thời gian, chờ đầu xuân, lại làm cho bọn họ dọn ra ngoài, coi như trả ơn một đêm và một bữa cơm.”

Trình Huy đột nhiên ngẩng đầu, nói: “Người đồng ý?” Cũng vì ca sao y khi bọn họ mới tân hôn được hai ngày liền tìm đến làm loạn, nhà Nhị bá cũng chưa từng gặp người, còn nghĩ rằng hắn không thích thân thích bên kia.

“Ta là người không biết phân biệt thị phi như vậy sao?” Diệp Thanh Tri liếc y một cái, “Đại ca kia là ta không thừa nhận, còn Nhị bá người là người như thế nào ta cũng không biết, thế nhưng một đêm thu lưu kia cùng một chén nước cơm, xác thật đã cứu người và Cẩn ca nhi, cho nên ân tình này tất nhiên phải báo.”

“Tất nhiên, tất nhiên.” Trình Huy gật đầu, câu môi cười nói.

Kỳ thật Trình a ma lên đi tìm y, Nhị bá tuy đối hắn không tính là tốt, nhưng là ân tình đêm đó y xác thật nhớ rõ, dù sao phòng kia cũng để không, không có gì là không thể đáp ứng, kết quả Trình a ma lại nói sợ Thanh ca nhi không đáp ứng.

Trình Huy lúc ấy liền cảm thấy Diệp Thanh Tri sẽ không không đồng ý, Trình a ma lại nói: “Người nghĩ lại xem, lúc hai người các người thành hôn, bên người không có ai làm trưởng bối, sau khi thành hôn Nhị bá đến tìm các người, ngay cả nhờ người nhắn gửi câu chúc mừng cũng không có, người nghĩ phụ lang nhà người có thể không để ý sao?”

Cho nên Trình Huy mới có thể cẩn thận hỏi Diệp Thanh Tri, khiến Diệp Thanh Tri dở khóc dở cười.

“Sau này người muốn làm gì, thì cứ làm đi, ta cũng đâu quản người đâu.” Nói xong, Diệp Thanh Tri lại trừng y một cái, trong lòng không cảm thấy vì Trình Huy không tin tưởng hắn, mà ngược lại cảm thấy bởi vì y coi trọng hắn, mới có thể như vậy khẩn trương để ý hắn như vậy.

“Không có việc gì, ta thích thương lượng với người.” Trình Huy cầm tay trắng nõn của Diệp Thanh Tri, cười nói.

Chọc đến Diệp Thanh Tri lại liếc y một cái, cũng không rút về tay, “Người học lời này khi nào a?”

“Cái gì?” Trình Huy vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

Làm trong lòng Diệp Thanh Tri càng cao hứng, cũng mặc kệ là thật là giả, chỉ cần hắn cho là thật sự là được.

“Được rồi, nói vậy Nhị bá người cũng chờ lâu rồi, mau đi đi.” Rút về tay, từ tủ đầu giường tử lấy ra một chuỗi chìa khóa, đây là chìa khóa nhà Trình Huy ở Trần Gia thôn.

Trước khi đi, Trình Huy hôn một cái vào trán Diệp Thanh Tri, nhanh chóng rời đi.

“Nhị bá.” Không có mặt Diệp Thanh Tri, mặt Trình Huy vĩnh viễn không có biểu tình, một bộ mặt cương thi, đây cũng là lý do mọi người cảm thấy vị đạo sĩ kia nói cũng không sai.

Trình Nhị bá thấy Trình Huy, sắc mặt có chút xấu hổ, không nghĩ tới kết quả lại là đứa cháu trai không thân nhất sẽ giúp hắn.

Phía sau Nhị bá sao thấy Trình Huy, vội cười nói: “Huy tiểu tử, lần này thật đúng là phải cảm ơn người, cũng không biết gặp nghịệt gì, phòng kia nói sụp liền sụp, trong bụng đường nhị ca sao còn mang cháu trai nhỏ người, này nếu xảy ra chuyện gì, ta cũng là sống không nổi nữa.”

Trình Huy đứng ở kia như pho tượng, không nói nửa câu, làm Nhị bá sao cũng xấu hổ, cuối cùng ngượng ngùng cầm miệng, hai ca sao đằng sau cũng không dám mở miệng.

Trình Huy mở cửa ra, nói: “Nhà này đã lâu không có người ở nên bụi bẩn, chỉ cần Nhị bá sao chính mình quét tước là có thể ở được.”

“Có sao đâu, cảm ơn người hỗ trợ đều không kịp đâu!” Nhị bá sao là thiệt tình thực lòng.

Đều nói dệt hoa trên gấm dễ hơn đưa than ngày tuyết, đây là đạo lý hắn đã sớm biết đến, cho nên lúc này Trình Huy có thể đem phòng ở cho bọn hắn ở lại, đã là đại ân đức.

Trình Huy gật gật đầu, lại từ trên xe bò dọn lấy xuống hai sọt to, một sọt là cải trắng, một sọt là khoai lang đỏ, mặt khác còn có một bình dưa muối, một túi gạo trắng.

Trình Nhị bá và Nhị bá sao nhìn thấy mấy thứ này, rất là kinh ngạc, Trình Huy hiển nhiên không có khả năng cẩn thận như vậy, chỉ cần nghĩ chút liền biết, chỉ có thể là phu lang Trình Huy chưa từng gặp mặt kia.

Trong lúc nhất thời, hai vị lão nhân càng có vẻ ngượng ngùng, hai vị nhi sao phía sau bọn họ lại rất cao

húng, cải trắng và khoai lang đỏ liền không nói tới, túi gạo trắng cùng dưa muối kia, chính là khiến bọn họ nhìn mà nước miếng đều chảy ra.

Gạo trắng liền không nói, cơ hồ rất ít khi ăn đến, mà dưa muối cũng vậy, ở nông thôn làm phần lớn là rau khô, bởi vì làm dưa muối tốn rất nhiều muối, muối quá quý, ít có người nguyện ý dùng muối để muối dưa.

Nhìn còn nước còn đọng lại ở dưa muối, ca sao con trai cả Trình Nhị bá gia đã cầm không được muốn cầm chén muốn lấy, những cái đó nhưng đều có chứa nước, lúc xào rau cho một chút là đã có hương vị rồi.

Lúc nấu cháo không cần bỏ muối, nên một bình dưa muối như vậy, ít nhất có thể ăn được một tháng, như vậy hơn một tháng cũng không cần mua muối.

Trình Huy tất nhiên sẽ không để ý tới bọn họ suy nghĩ cái gì, chỉ nói: “Nhị bá gia nhưng có gì đừng không, đem cái này bỏ vào đi, rồi cùng bình ta còn phải mang về nhà.”

“Có, có.” Nhị bá sao vội vàng sai nhị nhi sao đi đem chậu cùng bình lấy tới, mấy thứ này, chính là thứ cứu mạng sống bọn họ vào mùa đông.

Tuy là ngàn ân vạn tạ, nhưng là bởi vì muốn dọn đồ, thế nhưng cũng chưa ai hỏi Trình Huy một tiếng có ăn không.

Giữa trưa, Diệp Thanh Tri ôm Cẩm ca nhi nằm trên giường, một bên đọc cho nó nghe Tam Tự Kinh, một bên thêu đồ vật.

Thấy Trình Huy trở về, Diệp Thanh Tri cong môi tươi cười, ôn hòa hỏi: “Đã ăn chưa? Trong bếp ta có phần lại cho người, lửa còn chưa tắt, vẫn còn nóng.”

Hình ảnh ấm áp, đọng lại đáy mắt Trình Huy, một câu hỏi đơn giản, tiến vào tai Trình Huy, chảy tới trong lòng, trong nháy mắt, cái gì Đại bá Nhị bá, đại ca đại đường ca, chỉ có bọn họ, mới là người nhà của y.

- ———

sao không ai đọc hết vậy.....jhiu....hiu...buồn quá ;(

19. Chương 19: Gặp Cố Nhân

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: tiểu kê

Thời gian nhanh như thoi đưa, chớp mắt đã là ngày 20 tháng 12, chỉ còn mười ngày nữa là đến tết, trong thôn khó có được sự náo nhiệt.

Phu lang Lí Chính sớm tối tìm Diệp Thanh Tri, cũng may hôm nay hắn cũng không đi sớm, khi phu lang Lí Chính tìm đúng lúc hắn đang ăn sáng.

Không có gì bất ngờ, khi phu lang Lí Chính nhìn thấy trên bàn ăn mỗi người đều có một chén cháo đặc, lại có ba món ăn cùng một đĩa lớn bánh bột ngô, thức ăn nhà Thanh ca nhi, vẫn luôn đặc biệt như vậy.

Diệp Thanh Tri mời phu lang Lí Chính lại ăn, nhanh tay múc một chén cháo, để tới trước mặt ông, nhìn thấy Thanh ca nhi đã múc xong, phu lang Lí Chính cũng không khách khí, xì xụp ăn mấy ngụm, cảm giác toàn thân đều ấm lên không ít.

“Ta đi kêu a bá tiến vào.” Trình Huy mấy ngụm liền ăn xong bát cháo, cầm cái bánh bột ngô liền ra cửa.

Lí chính biết nhà Diệp Thanh Tri không thiếu miếng ăn này, cũng không khách khí, ăn hai chén cháo lớn và một cái bánh bột ngô, chộc đến mức phu lang Lí Chính trừng mắt nhìn nhiều lần, trước khi tới rõ ràng bọn họ đã ăn rồi, ở nhà người khác sao có thể không khách khí như thế.

Không nghĩ tới chính ông cũng ăn một chén cháo lớn, một cái bánh bột ngô, chủ yếu vẫn là Diệp Thanh Tri nấu cháo ngon, vả lại hắn làm bánh bột ngô cũng không phải là đơn thuần chỉ có bột ngô, bên trong còn bỏ thêm trứng gà, sao lại không thơm được.

Lúc vừa ra cửa, Cẩn ca nhi ôm lấy cổ chân Diệp Thanh Tri, ngưỡng đầu nhỏ, chớp mắt to, “A ma, Cẩn ca nhi cũng muốn đi.”

“Hôm nay chợ rất nhiều người, con ở lại trong nhà.” Diệp Thanh Tri sờ sờ tóc tiểu ca nhi, trải qua non nửa năm điều dưỡng, tóc đen cũng mọc ra không ít.

“Cẩn ca nhi sẽ ngoan ngoãn đi theo bên người a ma.” Cẩn ca nhi đảo đảo tròng mắt đen lúng liếng, nói.

Diệp Thanh Tri nhịn không được nhéo nhéo đôi má phúng phính của nó, cười nói: “Không được, Cẩn ca nhi phải ngoan ngoãn ở nhà chờ cha và a ma trở về, lần tới mang con đi biết không?” Đứa nhỏ này càng ngày càng hoạt bát, hẳn thật cao hứng.

“Được rồi, cha và a ma một hồi liền trở về, ngoan ngoãn ở nhà chờ.” Trình Huy thay xong y phục đi ra, ôm Cẩn ca nhi vào lòng trong, hôm nay người trong thôn đều đi lên trên trấn họp chợ, để mua đồ tết, cũng may Xuân a ma bởi vì muốn chiếu cố tiểu tôn tử trong nhà cho nên không đi, Cẩn ca nhi liền đưa tới bên ông, để ông chiếu cô một lúc.

Trên người thật sự rất nhiều, cơ hồ nơi nơi đều có người, nếu không phải Trình Huy vẫn luôn nắm tay Diệp Thanh Tri, hai người sẽ bị tách ra, chẳng hạn như đã không thấy bóng phu lang Lí Chính.

Kỳ thật Trình Huy và Diệp Thanh Tri cũng không có thân nhân, nên cũng không cần mua nhiều đồ tết, lần trước đi đã mua cũng được phần lớn, hôm nay đi chủ yếu là đến xem có thiếu gì nữa không.

Hai người còn đang trong tâm hân, pháo nhất định phải mua, lại cần thịt tươi, hẳn muốn mua về làm bánh bao, đồ ăn nói, Diệp Thanh Tri nhìn xung quanh, hiện tại không có nhà kính, tự nhiên không rau dưa tươi, cho nên chỉ có thể mua cá cùng gà vịt.

Còn có bánh mật và bánh dày*, hai cái này đều dùng gạo nếp làm, giá cũng không tiện nghi, Diệp Thanh Tri mỗi thứ mua mười cân, cũng không mua nhiều lắm, lúc nhìn thấy đường, lại mua thêm một ít, ăn tết cần nhiều hơn.

Nói là không mua gì, thế nhưng sau khi đi một vòng quanh chợ, sọt sau lưng Trình Huy lập tức liền chứa đầy, Diệp Thanh Tri nhìn nhìn, cảm thấy không có gì cần mua nữa, liền định đi đến cửa thành chờ Lí Chính và phu lang ông.

“Đợi đã, còn câu đối chưa mua.” Trình Huy nói.

Diệp Thanh Tri lắc đầu, nói, “Cái kia không cần mua, chỉ cần mua chút giấy hồng, về nhà tự ta viết.”

“Tri ca nhi?” Mới đi vào hiệu sách, liền nghe được một ca nhi nhẹ giọng kêu lên.

Diệp Thanh Tri cúi đầu tiếp tục chọn giấy hồng, hẩn từ khi xuyên qua đến nơi đây, trước nay chưa từng nghe qua loại xưng hô này, cho nên nghe thấy cái này tên, không có một chút phản ứng.

Vẫn là Trình Huy thấy ca nhi kia không ngừng nhìn phu lang nhà mình, mới nói bên tai Diệp Thanh Tri nói: “Ca nhi kia người quen không?”

Nghe được Trình Huy nói, Diệp Thanh Tri nghiêng đầu nhìn mắt, đầu tiên là lắc đầu, ngay sau đó sững sốt, người này có chút ấn tượng, cúi đầu nghĩ nghĩ, người này giống như đã gặp qua ở nơi nào, nhưng lại nghĩ không ra.

Người nọ thấy Diệp Thanh Tri nhìn lại đây, liền cười đi tới, “Không nghĩ tới thật đúng là người, thật là trùng hợp.”

Vừa đến gần, bỏ qua lớp trang điểm điểm lệ và đầu cắm đầy trâm kia, Diệp Thanh Tri cuối cùng có chút ấn tượng, người này không phải bị bán vào cùng nơi với hẩn, Diệp Thảo Nhi, nga, lúc tới trong lâu, đã đổi tên kêu Diệp Thanh Liễu, so với nguyên thân thì bán sớm một năm, hai người quan hệ giống nhau, cho nên ấn tượng không nhiều lắm, không nghĩ tới sẽ gặp được tại đây.

Phản xạ có điều kiện quay đầu nhìn Trình Huy một cái, thấy y không có gì phản ứng, đột nhiên Diệp Thanh Tri giật mình, từ khi nào, hẩn lại để ý tới điều đó?

“Là Liễu ca nhi a? Quả nhiên có duyên, người sao lại ở đây?” Nếu hẩn nhớ không lầm, người lúc trước mua Diệp Thanh Liễu hình như là một vị lão gia cử nhân còn chưa có thành hôn, trong lâu có không ít ca nhi còn hâm mộ, hiện tại sao lại ở trong trấn nhỏ này.

Diệp Thanh Liễu cười một chút, khoeo mắt đuôi lông mày toàn là phong tình, “Chính quân ta nhân từ, cho ta trở về thăm nhà, ngày mai liền phải đi.”

Chính quân? Diệp Thanh Tri nhìn nhìn Diệp Thanh Liễu một cái, vậy hiện giờ hẩn chính thức được đề làm thiếp?

Như biết nghi hoặc của Diệp Thanh Tri, Diệp Thanh Liễu cười nói: “Nơi này không phải nơi để nói chuyện, chúng ta đi từ từ lầu đối diện ôn chuyện.” Ánh mắt đảo qua Trình Huy, gật đầu cười.

Diệp Thanh Tri cũng nhìn Trình Huy một cái, nói: “Đây là phu quân nhà ta, họ Trình.”

Diệp Thanh Liễu nhún thân, “Gặp qua ca phu.”

Trình Huy sắc mặt bất biến, chỉ gật đầu, cùng Diệp Thanh Tri đến từ từ lầu đối diện, rồi sau đó chỉ ngồi ở dưới lầu, không nghe Diệp Thanh Tri cùng ca nhi xa lạ kia nói gì.

“Y đối với người thật tốt.” Diệp Thanh Liễu xuyên qua cửa sổ nhìn Trình Huy dưới lầu, đáy mắt hiện lên chút hâm mộ.

“Nhưng không mang được cho người vinh hoa phú quý.” Diệp Thanh Tri cười nói, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra người đối diện, càng yêu phú quý hơn.

Lời này quả nhiên làm Diệp Thanh Liễu thu hồi suy nghĩ, cũng không sai, người nọ vừa thấy chính là người nông thôn, một năm tích cóp còn chưa đủ hẩn mua một thân xiêm y.

Ánh mắt chuyển đến trên người Diệp Thanh Tri, một kiện trường bào màu xanh lá, có điều chỉ là vải bông, trên đầu chỉ một cây trâm gỗ đàn, lại không có vật phẩm trang sức khác, vật duy nhất có giá trị, đó là áo choàng ở bên hông, có điều vẫn là nửa cũ nửa mới.

“Người sao lại gả cho hẩn?” Trong lâu tất cả ca nhi đều tỉ mỉ bồi dưỡng, giá cả tự nhiên không tiện nghi, ít nhất đến năm ngàn lượng bạc, mà giống như Diệp Thanh Tri, tuyệt đối không có khả năng ít hơn một vạn lượng, cho nên tuyệt đối không phải phu quân hiện tại của Diệp Thanh Tri có thể mua.

Diệp Thanh Tri nghe vậy cười, hỏi ngược lại: “Khó khăn lắm mới gả cho phu quân hiện tại, lại nói tiếp, lão gia nhà người hiện tại vào triều làm quan?”

“Không sai, lão gia nhà ta hiện giờ là huyện lệnh lão gia, Tri ca nhi nếu gặp việc khó, chỉ cần tới tìm ta.” Diệp Thanh Liễu mất mang vẻ kiêu ngạo.

Diệp Thanh Tri không biết hấn, nhưng hấn lại nhớ kỹ Diệp Thanh Tri, tuy lúc trước bọn họ từ một nơi, cùng bị bán vào trong lâu.

Trong lâu có phân cấp bậc, mà Diệp Thanh Tri bị phân tới giáp đẳng, mà hấn lại ở Ất đẳng, hấn sớm đã bị kéo ra ngoài tiếp khách bồi rượu, còn Diệp Thanh Tri lại có thể ở hậu viện an tâm viết chữ vẽ tranh.

Hôm nay thấy Diệp Thanh Tri hiện giờ, trong nháy mắt, trong lòng Diệp Thanh Liễu hiện lên một mặt đắc ý.

Diệp Thanh Tri nhìn Diệp Thanh Liễu một cái, trong lòng cười, “Mới vừa nghe người nói đến chính quân, lão gia nhà người đã thành hôn?”

Nói tới đây, sắc mặt Diệp Thanh Liễu thay đổi, có điều nhanh chóng cười nói: “Không sai, sau khi lão gia thành hôn, ta cũng được nâng lên thị quân.”

Diệp Thanh Tri gật gật đầu, uống ngụm trà, mới nói: “Ta muốn nhờ người một chuyện, mong rằng Liễu ca nhi đáp ứng?”

Trong lòng Diệp Thanh Liễu càng thêm đắc ý, nâng nâng cằm, nói: “Nói đi, chỉ cần ta có thể làm được, nhất định hỗ trợ.” Diệp Thanh Tri thế nhưng lại cầu hấn, thật là phong thủy luân chuyển.

“Còn mong Liễu ca nhi ngàn vạn đừng nói ta ở trẩm cho người trong nhà, tốt nhất là ai cũng không nói.” Diệp Thanh Liễu cùng thôn với hấn, nếu nói cho cha và a ma Diệp Thanh Liễu, như vậy cha và kế a ma Diệp Thanh Tri cũng sẽ nhanh chóng biết được.

Diệp Thanh Liễu nhìn hấn một cái, lập tức đã biết hấn vì sao lại làm như vậy, gật gật đầu, “Ta đã biết.” Trong lòng nghĩ, nhất định Diệp Thanh Tri là cảm thấy mình gả cho nông dân, không có mặt mũi trở về.

Theo lý thuyết, hấn là nên nói việc Diệp Thanh Tri ở đây nói ra, như vậy mới càng có sự chênh lệch, bắt quá nghĩ nghĩ, nói chung Diệp Thanh Tri và hấn cũng không có thù oán gì, hơn nữa hiện giờ lại nghèo túng, cho nên cũng không cần phải nói ra.

Diệp Thanh Tri cảm tạ hấn, sau đó đứng dậy rời đi, Trình Huy còn ở dưới lầu chờ, còn có Cẩn ca nhi, cũng không biết ở nhà có sốt ruột hay không.

Ra từ lâu, Diệp Thanh Tri thấy Diệp Thanh Liễu trái phải có người hầu, phong cảnh vô hạn bước đi, cười cười, làm gì có người nào mà mọi chuyện như ý, người làm thiếp, trở về nhà mẹ để còn cần chính quân đồng ý, thì có gì tốt chứ.

Hấn chỉ cần một người âm lạnh cạnh bên, một hài tử đáng yêu lạnh lợi là đủ rồi.

(*) gốc là , kiểu ná ná như mochi á, mình nghĩ vậy --

20. Chương 20: Sinh Bệnh

Edit: tiểu khê

Về đến nhà, đã là buổi chiều, thấy Cẩn ca nhi đang ngồi ở trước cửa chờ bọn họ, Diệp Thanh Tri vội vàng qua đó, bế Cẩn ca nhi lên, “Cẩn ca nhi, sao con lại ngồi ở đây?”

“Con đang đợi cha và a ma trở về.” khuôn mặt nhỏ Cẩn ca nhi lạnh đến đỏ bừng, y phục trên người cũng lạnh băng, nhất định đã đợi lâu ở bên ngoài.

Diệp Thanh Tri nghiêng đầu thấy cửa nhà Trần phu lang đóng chặt, khó được xuất hiện một tia tức giận,

dùng thanh âm tương đối bình thản nói: “Trần a ma và Viên ca ca đâu?”

Cẩn ca nhi nghiêng nghiêng đầu, cười nói: “Trần a ma đi nhà a ma, ta muốn ở lại đợi cha và a ma trở về, nên không có đi theo.”

Diệp Thanh Tri hít sâu một hơi, “Sao lại không ở trong nhà Trần a ma chờ? A ma trở về sẽ đi tìm con.”

“Không cần, con muốn chờ ở nhà mình.” Cẩn ca nhi lắc đầu, ôm cổ Diệp Thanh Tri, vùi đầu vào, “A ma, về sau đi lên trấn cũng mang theo Cẩn ca nhi được không, Cẩn ca nhi sẽ ngoan ngoãn.”

“Được.” Diệp Thanh Tri lần này là thật sự tức giận, coi như Cẩn ca nhi nói muốn chờ ở cửa, nhưng nó mới bao nhiêu tuổi đâu, hơn nữa nó vẫn luôn ngoan ngoãn, nếu Trần phu lang nói nó không được phép ra ngoài, nó nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Chẳng lẽ Cẩn ca nhi một đứa bé, nói muốn ra cửa chờ, người liền đồng ý?

Ôm Cẩn ca nhi về phòng, bảo Trình Huy trước tiên bỏ thêm than cho ấm, mình đi nấu một chén nước gừng ấm cho Cẩn ca nhi, đứng ở bên ngoài lâu như vậy, không chừng sẽ bị cảm.

Kết quả, vào buổi tối, Cẩn ca nhi vẫn nóng lên, cũng may một lát liền giảm nhiệt, tuy là như thế, Diệp Thanh Tri vẫn rất đau lòng.

Khó khăn mới dường được mặt hồng nhuận, lập tức liền lại trở nên trắng bệch, sao lại không đau lòng.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Thanh Tri bảo Trình Huy đi mời lang trung, vừa lúc gặp được Trần phu lang, hắn cười hỏi: “Thanh ca nhi, hán tử nhà ngươi đi đâu vậy?”

“Đi thỉnh lang trung.” Diệp Thanh Tri liếc Trần phu lang một cái, xoay người đi vào, cầm một khối vải ra, thấy Trần phu lang đã không còn, trực tiếp đi nhà Xuân a ma.

“Trần ca sao đâu?” Diệp Thanh Tri thấy Xuân a ma, cười hỏi.

“Hắn mới vào nhà, người tìm hắn có việc gì?” Nói, Xuân a ma liền giơng giọng kêu hắn ra.

Chờ thấy Trần phu lang, Diệp Thanh Tri cười nói: “Hôm qua đa tạ Trần ca sao chiếu cố Cẩn ca nhi nhà ta, một chút tâm ý, ngàn vạn đừng ghét bỏ.”

“Đều là hàng xóm với nhau, chiếu cố một chút đều là điều nên làm, sao lại yêu cầu cảm tạ.” Không đợi Trần phu lang mở miệng, Xuân a ma liền chối từ.

“Cũng không dám, Trần ca sao một người mang theo ba hài tử, cũng vất vả, lại nói Cẩn ca nhi còn ở nhà người ăn cơm trưa, tạ lễ là nhất định phải lấy.” Diệp Thanh Tri vẫn cười tủm tỉm nói.

Chỉ là Xuân a ma lại không cười nổi, lời này sao nghe lại không đúng, cái gì kêu còn ăn cơm trưa nhà bọn họ, Cẩn ca nhi nhỏ người như vậy, có thể ăn được bao nhiêu đâu, nhưng thật ra bên Trần phu lang, đột nhiên nhớ tới cái gì, sắc mặt có chút phiếm hồng, hôm qua hẳn đi gấp, thế nhưng đã quên Cẩn ca nhi còn chưa có ăn cơm.

Lại bắt gặp nụ cười tủm tỉm Diệp Thanh Tri, trong lòng không khỏi lộ bộ một chút, cẩn thận hỏi: “Mới vừa nghe Thanh ca nhi nói đi thỉnh lang trung, là ai không khỏe sao?”

Diệp Thanh Tri tươi cười càng sâu, như trăm hoa đua nở, “Không có gì, là đứa nhỏ Cẩn ca nhi không hiểu chuyện, ngạnh muốn ở cửa chờ chúng ta trở về, không cẩn thận bị cảm, tối hôm qua có chút nóng, cũng may sau đó hạ nhiệt, ta còn chưa yên tâm, cho nên bảo cha nó đi thỉnh lang trung đến xem.”

Đến đây, nếu Xuân a ma còn chưa hiểu ra vấn đề, liền sống uống phí nhiều năm như vậy, quay đầu lại nhìn thoáng qua sắc mặt tái nhợt Trần phu lang, liền nôn nóng hỏi: “Vậy tiểu ca nhi nhưng không có việc gì đi? Không được, ta muốn cùng người đi nhìn một cái.”

“Không cần.” Diệp Thanh Tri trực tiếp cự tuyệt, “Tiểu ca nhi mới ngủ, nhiều người sẽ đánh thức.”

Để vãi xuống, “Tạ lễ liền để đây, đa tạ Trần ca sao đã tận tình chăm sóc, Thanh Tri vô cùng cảm kích.” Một lời nói khiến Trần phu lang xấu hổ đến mức đầu không thể ngẩng đầu.

Chờ Diệp Thanh Tri vừa ly khai, Xuân a ma lập tức thay đổi sắc mặt, hỏi: “Người nói thật đi, hôm qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Cái này, Trần phu lang có chút ủy khuất, nói: “Hôm qua là ca sao tới tìm ta, nói đại ca ta trở về, kêu ta trở về cùng ăn cơm trưa, vốn định mang theo Cẩn ca nhi cùng đi, chính là nó không chịu đi, ta lại nói nó ở trong nhà chờ, nó lại không chịu, nói muốn ở nhà mình chờ, ca sao thúc giục gấp, còn Cẩn ca nhi lại không chịu qua, liền..... để nó ở cửa chờ Thanh ca nhi.”

Xuân a ma hận không thể đi qua tát một cái, chỉ vào hắn nói, “Cẩn ca nhi muốn như vậy thì sao, ngày thường Cẩn ca nhi rất ngoan ngoãn, người bắt nó ngồi trong phòng, sao nó sẽ không nghe người lời nói? Hơn nữa ngoài trời lạnh như vậy, người lại để cho một tiểu ca nhi một mình ở bên ngoài chịu lạnh chịu đói?”

Trần phu lang cũng gấp lên, “A ma, ta cũng là lâu lắm không gặp đại ca ca, cho nên nóng nảy, nghĩ Thanh ca nhi một lát sẽ trở về, lúc này mới để Cẩn ca nhi ở trước cửa nhà nó.”

Xuân a ma hiện tại đã không còn muốn nói nữa, “Người nghĩ một chút, việc này nếu đặt ở trên người của người, người có đau lòng không?”

Hài tử nhà mình đều tốt, nếu viên ca nhi bị đối đãi như vậy, Trần phu lang đương nhiên đau lòng, chỉ là Cẩn ca nhi lại không phải là con Thanh ca nhi, hẳn phản ứng lớn như vậy làm gì, đương nhiên, lời này hẳn không dám nói ra, chỉ dám nói thầm ở trong lòng.

Cùng ngày, Xuân a ma lại mang đồ đến nhà Thanh ca nhi nhận lỗi, rốt cuộc hài tử bị bệnh là sự thật.

Lang trung đã kê thuốc, nói là không trở ngại, Diệp Thanh Tri mới yên lòng, lúc này không thể so hiện đại, một trận cảm có thể lấy mệnh của hài tử, cho nên hẳn mới nôn nóng như vậy.

Nghe được hài tử không có việc gì, cơn tức giận trong lòng cũng giảm đi, thấy Xuân a ma, Diệp Thanh Tri nói chuyện không quá gay gắt, nhưng là cũng không thể coi là dễ nghe, “A sao nói sao chứ, vốn dĩ bản thân a sao phải chăm sóc Viên ca nhi, còn có ý tốt muốn chiếu cố Cẩn ca nhi, sao lại có thể trách ca sao.”

Nhìn hài tử nhà mình đau, Cẩn ca nhi sinh bệnh, trong lòng Diệp Thanh Tri đương nhiên là có chút tức giận, có điều người ta cũng có ý tốt muốn hỗ trợ chăm sóc, lại không phải hạ nhân nhà hẳn, hẳn tức giận quá mức thì không đạo lý.

Trải qua chuyện lần này, Diệp Thanh Tri suy xét có nên mua hạ nhân hay không, nghĩ nghĩ, vẫn là từ bỏ, trong nhà có ba người, cũng không nhiều chuyện để làm, ngày thường nhóm lửa rửa chén đều là Trình Huy làm, mua hạ nhân về khiến mọi người bàn tán, còn không bằng tích cóp tiền mua nhà ở trên trấn, đến lúc đó lại mua người sẽ không có việc gì.

Mới ăn xong bữa trưa, tối hôm qua Cẩn ca nhi còn ủ rũ giờ lại tràn đầy tinh thần, Diệp Thanh Tri sờ sờ khuôn mặt nhỏ của nó, nói: “Về sau không thể không nghe lời, bên ngoài lạnh như vậy, nếu là bị cảm lạnh, cha và a ma đều sẽ đau lòng, biết không?”

“Đã biết.” Cẩn ca nhi ngoan ngoãn gật đầu.

Diệp Thanh Tri cười cười, bế nó lên bắt đầu đọc Tam Tự Kinh, chỉ là, tổng cảm thấy hôm nay bụng cứ trướng trướng, có chút không thoải mái, Diệp Thanh Tri chỉ nghĩ do tối qua không ngủ ngon.

- _____

Vậy là mình đã edit nửa chặng đường rồi!:(~):)

21. Chương 21: Có Hỉ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: tiểu khê

Kể từ ngày xảy ra chuyện đó, quan hệ hai nhà ít nhiều có chút xa lạ, vốn dĩ mỗi ngày Trần phu lang đều sẽ lại đây chuyện trò, hiện giờ đã ba ngày không tới.

Kiếp trước vẫn luôn là sống một mình, có điều kể từ sau khi dọn đến trong thôn, Trần phu lang vẫn luôn lại chuyện trò, nói chút chuyện vặt vãnh trong thôn với hần, thêm cả Viên ca nhi và Cẩn ca nhi ở trong sân chơi, trong phòng cũng rất náo nhiệt, đột nhiên có ngày không tới, Diệp Thanh Tri còn có chút không quen.

Cũng may là gần tới tết, trong nhà cũng vội, lại có Trình Huy và Cẩn ca nhi ở bên cạnh, không đến hai ngày đã quen.

Ngày hai mươi bốn, trong nhà chuẩn bị chưng màn thầu và bánh bao, bánh đã được chuẩn bị vào tối qua, vừa lúc làm vào sáng sớm.

Hôm nay Cẩn ca nhi cũng dậy sớm, Diệp Thanh Tri sờ khuôn mặt nhỏ của nó, cười nói: “Lát nữa cùng a ma làm màn thầu, a ma sẽ chỉ con làm bông hoa.”

“Được ạ, con sẽ làm thực nhiều.” ngày hôm qua Cẩn ca nhi hỗ trợ nhào bột mì, ngoan vô cùng.

Trình Huy nhào bột, Diệp Thanh Tri cắt thành từng khối, sau đó cùng Cẩn ca nhi làm màn thầu, còn lại một bột, Diệp Thanh Tri dùng để dạy Cẩn ca nhi làm thành bông hoa, cuối cùng dư lại một cục bột chừa một nắm tay, Diệp Thanh Tri cố ý giữ lại cho Cẩn ca nhi làm chơi, không nghĩ Cẩn ca nhi nghiêm túc mặt nhỏ, làm thành một đám tiểu màn thầu.

Ở đây lương thực rất quý, đặc biệt là bột mì trắng, nhà bình thường ít khi được ăn, Cẩn ca nhi tự nhiên sẽ không lấy chơi làm lãng phí, sờ sờ đầu Cẩn ca nhi, Diệp Thanh Tri đem tiểu màn thầu nó làm cùng bánh hình hoa đặt cùng nhau.

Còn về bánh bao thì cũng chỉ có Diệp Thanh Tri làm, trừ bỏ nhân thịt heo, còn có nhân rau hẹ, nhân cải trắng, nhân đậu hũ, bởi vì Cẩn ca nhi thích ăn ngọt, còn làm thêm nhân đậu, cái này đã làm trước đó rồi, Cẩn ca nhi nghe đã làm xong, cực kì cao hứng.

Trong nhà liền ba miệng người, cũng không có thân thích, không cần làm quá nhiều, một buổi sáng liền làm xong.

Buổi chiều cũng không nhàn rỗi, Diệp Thanh Tri giữ cho lửa cháy, Trình Huy đi chọn cây đậu làm đậu hũ, trong thôn có hộ nhân gia chuyên làm đậu hũ, tự mình chuẩn bị cây đậu, trả thêm mấy văn tiền là được.

Chờ màn thầu chín, Trình Huy cũng chọn đậu hũ trở lại, hần làm hai loại đậu hũ, trong đó một loại làm thành đậu phụ phồng*, cái này để được lâu, ăn cũng ngon, một nửa khác làm thành chao, một nửa dùng chiên lên ăn như thường ngày.

Cứ như vậy bận rộn đến hai mươi chín, ba người quét dọn trong phòng sạch sẽ, liền bắt đầu chuẩn bị đồ ăn đêm mai, đặc biệt là gà vịt, đều phải làm thật ngày hôm nay, phong tục ở đây, ba mươi và mừng một không thể giết sinh.

Lúc Trình Huy giết cá, Diệp Thanh Tri cảm thấy tanh có chút không chịu được, nhưng còn có thể nhịn xuống, chỉ là ở lúc làm cá, rốt cuộc nhịn không được cảm giác ghê tởm, vội chạy ra khỏi phòng bếp nôn.

“Làm sao vậy?” Ở trong sân sát vịt Trình Huy thấy Diệp Thanh Tri ở kia nôn khan, vội đi qua đi.

“Người đừng tới đây.” trên người Trình Huy đều là gà vịt còn có mùi cá tanh, Diệp Thanh Tri chỉ cảm thấy càng khó chịu.

Trình Huy đứng ở tại chỗ, tới gần một chút Diệp Thanh Tri càng thêm khó chịu, không dám tới gần, gấp không chịu được.

“Người chờ ta, ta đi tìm lang trung tới.” Trình Huy vội vàng cởi tạp dề, lau tay, ném xuống liền chạy ra cửa, thiếu chút nữa đụng vào Xuân a ma đang bưng đồ.

“Ai u! Này vội vội vàng vàng làm gì vậy?” trong tay Xuân a ma bưng một chén thịt vịt, nhà mình làm xong nên bưng một chén lại cho Thanh ca nhi.

“Thanh ca nhi không thoải mái, ta đi tìm lang trung.” Trình Huy vội vàng nói một câu, liền chạy đi.

Xuân a ma nghi hoặc vào cửa, liền thấy Diệp Thanh Tri còn ở đó thỉnh thoảng nôn khan, chạy nhanh qua, hỏi: “Sao lại không thoải mái?”

“A sao..... Nôn.....” Diệp Thanh Tri ngẩng đầu lên vừa nói một tiếng, liền ngửi thấy mùi trong chén canh vịt, lập tức lại có cảm giác buồn nôn.

Xuân a ma nhìn Diệp Thanh Tri, lại nhìn chén thịt vịt trong tay mình, vội để vào trong nhà, quả nhiên thấy Thanh ca nhi tốt lên nhiều, ông là người từng trải, sao còn không biết chứ.

Nắm tay Diệp Thanh Tri, cười tủm tỉm nói: “Ai u! Ta nói ca nhi là có phúc, nhìn lại, lúc này mới bao lâu thôi, liền có hỉ sự.”

“Hỉ sự?” Khó khăn áp xuống cảm giác buồn nôn, Diệp Thanh Tri bị Xuân a ma nói không rõ ràng làm hồ hởi, cái gì phúc khí? Cái gì hỉ sự?

“Không vội, lát nữa Huy tiểu tử mang lang trung lại đây, vừa thấy sẽ biết.” Xuân a ma vỗ tay Diệp Thanh Tri, tươi cười đầy mặt.

Diệp Thanh Tri càng thêm khó hiểu, nhìn bộ dáng Xuân a ma, nếu là hỉ sự, vậy thì là hỉ sự gì?

Mới ngồi xuống, liền thấy Trình Huy lôi kéo lang trung thở hổn hển chạy vào, lão lang trung kia hất tay Trình Huy ra, tức giận nói: “Người là muốn chạy chết lão nhân ta sao?”

Một hồi lâu, mới hô hấp ổn định, lão lang trung bước đến trước mặt Diệp Thanh Tri, ý bảo hẩn vươn tay trái, nhắm hai mắt để tay lên, lại bảo hẩn vươn một tay khác, Trình Huy nhìn mà gấp thay.

Diệp Thanh Tri trong lòng lộp bộp một chút, nghĩ lời Xuân a ma nói, còn có biểu hiện của lão lang trung, ả ả có chút suy đoán, trong lúc nhất thời, không biết là nên vui hay nên buồn.

Quả nhiên, lão lang trung buông tay Diệp Thanh Tri ra, đứng dậy nhìn Trình Huy hừ một tiếng, nói: “Chúc mừng, người được làm cha.”

Đại não phụ phụ hai người trống rỗng, Trình Huy là vui, Diệp Thanh Tri là bị kinh sợ, trong đầu vẫn luôn quanh quẩn, mang thai, mang thai.

Tay không tự giác sờ bụng nhỏ, vẫn luôn nghĩ thuận theo tự nhiên, nhưng không nghĩ tới lại có nhanh như vậy, hẩn chưa kịp chuẩn bị gì hết.

Trình Huy bị tin tức tốt này tác cho đầu óc choáng váng, không biết phản ứng ra sao, vẫn là Xuân a ma đứng bên cạnh, móc bạc ra thanh toán tiền khám và bao lì xì.

Phụ phụ hai lúc này mới lấy lại tinh thần, Trình Huy mừng như điên ba bước thành hai đến trước người Diệp Thanh Tri, ôm lấy hẩn vui sướng kêu lên: “Ta được làm cha, ta được làm cha.”

Diệp Thanh Tri liếc y một cái, “Không phải là lần đầu tiên, kích động như vậy làm cái gì?” Muốn kích động không phải là hẩn sao? Là nam nhân hơn hai mươi năm, đột nhiên có thể mang thai, hơn nữa là người mang thai, tâm tình thật sự rất rối rắm.

Mãi cho đến ngày hôm sau, Diệp Thanh Tri mới tính chân chính hồi phục lại tinh thần, trong bụng hẩn, thật sự giống như nữ nhân, có oa oa, nếu nói lúc trước là mờ mịt, như vậy hiện tại là thấp thỏm bất an, hẩn thật sự không tưởng tượng được, bộ dáng khi bụng lớn của mình.

“Sao lại ra ngoài? Bên ngoài trời rất lạnh.” Trình Huy bưng canh vịt, chính là cái hôm qua Xuân a ma đưa tới, giữ lại cho Diệp Thanh Tri bổ thân.

“Nằm không được, sao lại bưng tới cho ta, Cần ca nhi đâu?” Một con vịt có khoảng hơn một cân thịt, có thể có ba chén thịt đã không tồi, Xuân a ma bưng một chén tới, đã rất là khó có được, hẩn là tính để Cần ca nhi ăn.

Trình Huy bưng chén, đỡ Diệp Thanh Tri ngồi xuống, “Người hiện tại có thai, cần bồi bổ nhiều, buổi tối còn phải làm, buổi tối Cần ca nhi ăn cũng được.”

Diệp Thanh Tri vừa muốn nói gì, liền thấy Cần ca nhi dựa vào khung cửa, chớp mắt to nhìn bọn họ, vội vẫy tay bảo nó lại đây, “Đi lên, sao không lại gần a ma?”

“Trần a ma nói a ma có tiểu đệ đệ, con không thể tới gần.” Cẩn ca nhi có chút ủy khuất nói.

Diệp Thanh Tri nghe vậy sửng sốt, nhíu nhíu mày, cười nói: “Sao chứ, a ma thích nhất ở bên Cẩn ca nhi.” Kéo Cẩn ca nhi đến trong lòng ngực, bắt lấy tay nhỏ nó để trên bụng nhỏ mình, “Nơi này có tiểu đệ đệ, về sau sẽ cùng Cẩn ca nhi ăn cơm, đọc sách, còn có thể chơi với con, kêu con là ca ca.”

Đôi mắt Cẩn ca nhi chậm rãi sáng lên, “Tựa như Viên đệ đệ sao?”

“Đúng vậy.” Diệp Thanh Tri cười sờ sờ đầu Cẩn ca nhi.

“Muốn, vậy khi nào đệ đệ có thể ra ngoài?” Cẩn ca nhi nghiêng đầu, không rõ hỏi.

Diệp Thanh Tri cười cười, “Sang năm là có thể ra.” Dĩ Cẩn ca nhi uống chút canh vịt, lúc này mới bảo nó đi thư phòng viết.

Xem ra phải nói chuyện với Trần phu lang, tiểu hài tử tuy rằng không hiểu chuyện, nhưng là miễn cảm nhất, còn có Trình Huy, cũng nên nói với y về vấn đề giáo dục hài tử.

(*) gốc là , mình đoán là cái này

22. Chương 22: Thăm Người Thân

Edit: tiểu khô

Ngày đầu tiên năm mới, Diệp Thanh Tri bảo Trình Huy ra ngoài đốt pháo, bùm bùm vang lên thật lâu.

Cần ca nhi mặc một thân đồ thẫm đứng bên cạnh Diệp Thanh Tri, che tai lại, cực kì cao hứng.

Ngày trước ca ca nhà Lý a ma đều có quần áo mới để mặc, còn nó không có, lúc ấy miễn bàn có bao nhiêu ham mộ, hiện giờ nó cũng có quần áo mới, hơn nữa còn đẹp hơn, đến lúc đó nhất định phải mặc cho bọn họ xem.

Trình Huy đốt pháo xong, bảo hai người nhanh đi vào, “Này bên ngoài rất lạnh, mau vào nhà đi.” Một tay ôm lấy Cẩn ca nhi, một tay đỡ lấy Thanh ca nhi, Trình Huy từ sau khi a ma Cẩn ca nhi chết, chưa bao giờ nghĩ tới, y còn có thể có một ngày như vậy.

“Làm sao vậy?” Diệp Thanh Tri cảm nhận được y ôm mình bỏ thêm không ít sức lực, hỏi.

“Không làm đau người chứ?” Trình Huy nhanh buông ra tay, nôn nóng hỏi.

Diệp Thanh Tri lắc đầu, “Không có việc gì.” Hắn tối hôm qua suy nghĩ một đêm, đã có chồng rồi, hắn liền biết sớm muộn gì sẽ có một ngày như vậy, trước sau đều phải sinh, không bằng chết sớm siêu sinh sớm, phỏng chừng về sau sẽ quen.

Sắc trời còn sớm, Diệp Thanh Tri chơi với Cẩn ca nhi một hồi, nhà bọn họ ba người, đại niên mừng một cũng không ai tới chúc tết, không cần đợi.

Thừa dịp Cẩn ca nhi ngủ nướng, Diệp Thanh Tri kéo Trình Huy, nói: “Trình Huy, ta muốn nói với người về Cẩn ca nhi.”

Trình Huy sững sốt, “Nói cái gì?”

Diệp Thanh Tri không biết trong lòng y nghĩ như thế nào, mình thì lo lắng nói: “Từ khi gả cho người, ta liền vẫn xem Cẩn ca nhi là con ruột của ta, cũng không chỉ vì người, Cẩn ca nhi vốn là đứa trẻ khiến người ta thương yêu, ta cũng thích, hiện giờ ta mang thai, vô luận là tiểu tử hay là ca nhi, đều là thân đệ đệ Cẩn ca nhi, ta đều thương cả, người ngoài nói cái gì ta mặc kệ, nhưng mà người phải biết đối xử công bằng, biết không?”

“Tất nhiên, chẳng lẽ người còn sợ ta đối xử Cẩn ca nhi không tốt?” Trình Huy cười nói, trong lòng tràn đầy vui mừng, quả nhiên là Thanh ca nhi tốt nhất.

“Ta tất nhiên biết người sẽ không đối xử không tốt với Cẩn ca nhi, chỉ là tiểu hài tử mẫn cảm, đừng làm cho Cẩn ca nhi cảm thấy người không coi trọng nó.” Lúc trước không có hài tử còn tốt, hiện tại mình mang thai, Diệp Thanh Tri mới phát hiện một ít chuyện khó xử.

Trình Huy nghĩ nghĩ, nói: “Yên tâm đi, ta sẽ xử lý mọi việc công bằng, còn có người, lúc trước đối xử với Cẩn ca nhi thế nào, về sau liền như vậy, Cẩn ca nhi là con của người, không cần cố kỵ gì cả.”

Diệp Thanh Tri nhú mày, gật đầu đồng ý, cũng may Cẩn ca nhi nghe lời, bằng không là đứa nghịch ngợm, nếu không đánh không mắng chứ? Người ngoài sẽ nói quả nhiên không phải thân sinh, không giáo dục hài

tử, nếu là đánh mắng? Người ngoài lại sẽ nói thật đúng là không phải mình sinh, chỉ có việc nhỏ như vậy, liền vừa đánh vừa mắng.

Cho tới bây giờ, Diệp Thanh Tri mới có thể hiểu được làm kế a ma thật sự khó a, cũng may Cẩn ca nhi nghe lời, khiến người khác yêu thương, chỉ là người hay châm ngòi như Trần phu lang, cũng là một loại tai hoạ ngầm, chờ nó lớn chút nữa, lại nói chuyện với nó vậy, Diệp Thanh Tri trong lòng thở dài.

“Được rồi, ta đi hấp lại bánh bao và màn thầu.” Diệp Thanh Tri thở dài, đứng dậy đi làm việc.

“Ta làm cùng người.” Ở phương diện nhóm lửa, vẫn là Trình Huy làm tốt hơn.

Hôm qua là đêm giao thừa, đồ ăn tự nhiên phong phú, những cái đồ ăn buổi sáng chỉ cần hâm lại, là có thể ăn.

“Tiểu lười heo, mau dậy ăn cơm sáng.” Diệp Thanh Tri nhéo nhéo cái mũi nhỏ Cẩn ca nhi, đánh thức nó.

“Khanh khách! A ma.” Cẩn ca nhi tuổi tuy nhỏ, lại hiểu chuyện thực, nhớ tới lời trần a ma nói hôm qua, không dám thân cận Diệp Thanh Tri quá, mới vươn tay lại rút trở về, “trong bụng a ma có tiểu đệ đệ, không thể để a ma ôm.”

Diệp Thanh Tri ôm Cẩn ca nhi lên, “Cẩn ca nhi, con nhẹ mà, a ma ôm không có việc gì.” Nhớ tới lời Trần phu lang nói, Diệp Thanh Tri lại chau mày.

Mang theo Cẩn ca nhi ngồi vào ghế ăn sáng, tối hôm qua toàn là đồ ăn ngon, gà vịt thịt cá không tính, hẳn còn chưng gà, vịt với nước tương, sau khi chưng, trực tiếp cắt ăn liền thành, Cẩn ca nhi rất thích gặm, chỉ là với răng sữa của nó cũng không gặm được bao nhiêu.

Nhàn rồi không có việc gì, thời tiết lại lạnh, ba người dứt khoát đều làm ổ trng chăn, Cẩn ca nhi ngồi ở chính giữa, Diệp Thanh Tri dạy bọn họ chơi kéo búa bao, người thua sẽ bị người thắng nhéo mũi.

Chính là một bàn tay bị người thắng nắm đầu ngón tay, một tay khác để trước mũi mình, đối phương nắm bàn tay của mình, nói “đôi mắt”, người phải nhanh chóng chỉ lên đôi mắt, không chỉ đến thì phải làm lại, mãi đến khi người chỉ được mới thôi. *(đoạn này mình chém bừa đó, mình cũng ko hiểu trò này ra sao cả, ai biết thì chỉ mình nha)*

Trò chơi này là kiếp trước Diệp Thanh Tri học ở nông thôn, khi còn nhỏ thường xuyên chơi, hiện tại lấy ra vừa lúc.

Ván thứ nhất là Diệp Thanh Tri thắng, nhéo mũi Trình Huy, nói sờ lỗ tai, kết quả y chạm đến miệng, làm Diệp Thanh Tri cùng Cẩn ca nhi cười mãi.

Chỉ là trò chơi đơn giản như vậy, ba người chơi đến giữa trưa khi đói bụng mới dừng, Cẩn ca nhi còn nháo nói buổi chiều chơi tiếp.

“Được, được, được, buổi chiều chúng ta chơi tiếp” Diệp Thanh Tri đáp ứng.

Vào gày tứ hai của năm mới, là ngày ca nhi đã xuất gia trở về nhà a ma mình, nhà a ma thân thể Diệp Thanh Tri này, còn không bằng không có, đương nhiên là không thể trở về, đến nỗi về cữu cữu hấn, trong trí nhớ thì chỉ xuất hiện một lúc khi thân a ma Diệp Thanh Tri mất, về sau không xuất hiện nữa, đã sớm không còn là thân thích nữa.

Nhưng thật ra bên Trình Huy kia, Trình a ma và Lý A, vẫn là phải đi một chút.

Vô luận thế nào, những người này đều ở thời điểm Trình Huy khó khăn nhất giúp đỡ.

Chỉ là Trình Nhị bá kia, Diệp Thanh Tri có chút đắn đo.

“Năm rồi một mình ta mang theo Cẩn ca nhi, chưa từng qua bên thân thích, Trình a ma kia tự nhiên là phải đi, còn bên Nhị bá kia, không đi cũng được.” Nếu đã cắt đứt quan hệ, dứt khoát nên cắt đứt hoàn toàn, lúc trước bọn họ có ân với với y một đêm thu lưu và một bữa cơm, hiện tại cũng đều báo xong rồi.

Diệp Thanh Tri gạt đầu, dù sao cũng là thân thích Trình Huy, tự nhiên là nghe y.

Sáng sớm ngày thứ ba, Diệp Thanh Tri bắt đầu chuẩn bị lễ vật, mỗi nhà đều giống nhau, một bao điểm tâm cùng một cân đường đỏ, mấy thứ này ở nông thôn đã không tòi rồi, vác rổ, bảo Trình Huy bế Cẩn ca nhi lên đi đến thôn Trần Gia.

Ba người đều mặc y phục do Diệp Thanh Tri chuẩn bị cho năm mới, Trình Huy là màu xanh đen, Diệp Thanh Tri là màu xanh nhạt, mà Cẩn ca nhi, là một thân màu đỏ rực, vải dệt đều là hàng thượng đẳng, nhìn cả nhà đi qua, nói là người thành phố cũng có người tin.

Có ca nhi có chút lăm lăm ở kia nhắc mãi: “Năm Thanh ca nhi cũng không biết địa vị gì, có tiền như vậy, hán tử họ Trình kia cũng là mệnh tốt, cưới đến ca nhi như vậy.”

“Trình Huy cũng không kém, lúc trước cầu hôn, sính lễ cũng không ít.” Lại có một người nói.

“Tuy nói không kém, nhưng có thể so được với Thanh ca nhi? Người nhìn của hồi môn Thanh ca nhi kia, sợ là ca nhi nhà có tiền trên trần cũng không được như vậy.” Lại một người hâm mộ nói.

Một bên Đào ca nhi nghe xong, tâm can đều đau, lúc trước nếu Thanh ca nhi gả cho nhĩ tử nhà mình, những hồi môn đó còn không đều là của hấn sao, còn có y phục họ đang mặc kia, hấn cũng sẽ được mặc.

Tiểu ca nhi đi theo phía sau Đào ca nhi, vẻ mặt thẹn thùng nhìn bóng dáng Trình Huy, “A ma, người nọ là ai?”

Đào ca nhi quay đầu lại liền thấy ca nhi nhà mình bộ dáng thẹn thùng, không nhịn được tức giận, “Đó là hán tử nhà người khác, người quản y là ai, đi nhanh đi, còn phải chúc tết cho ông ngoại người.”

Tiểu ca nhi bĩu bĩu môi, cuối cùng có chút không tình nguyện đi theo, nhà ông ngoại có cái gì tốt, mỗi lần a ma về đều lấy rất nhiều đồ, ngoại a ma lại một chút đều không cho nhà hán, thật không biết a ma nghĩ như thế nào.

Diệp Thanh Tri tự nhiên không biết người ngoài đánh giá hán như thế nào, hán cũng không muốn biết, bởi vì hán đang mang thai, Trình Huy sợ xe bò quá xóc nảy, liền đi bộ đến Trần Gia thôn, cũng may gần, chừng mười phút liền đến, trong đó còn bị Trình Huy lôi kéo nghỉ ngơi vài lần, làm cho Diệp Thanh Tri ngượng ngùng.

Nhà Trình a ma gia ở đầu thôn, đi đến đó trước, cả nhà Diệp Thanh Tri khi vào cửa, vừa lúc đụng phải Trần phu lang, cũng có vài ca nhi gả xa sẽ quay lại nhà a ma mình vào mừng ba, chỉ là không nghĩ tới nhà a ma Trần phu lang gần như vậy, cũng ngày thứ ba mới trở về.

Tuy có chút nghi hoặc, Diệp Thanh Tri vẫn là tặng lễ năm mới, ngồi uống lên chén nước đường, liền cùng Trình Huy rời đi.

“A ma, người nhìn Thanh ca nhi kìa, hiện giờ thấy ta chỉ lên tiếng gọi thôi.” Trần phu lang có chút ủy khuất nói.

Trình a ma liếc hán một cái, “Có thể gọi người một tiếng coi như không tội rồi, hán tử nhà ai không phải bảo bối cực cưng, người làm Cẩn ca nhi sinh bệnh, người ta tự nhiên sinh khí.” Trình a ma còn không biết hôm qua Trần phu lang nói cái gì.

“Ta đã nhận lỗi.” Trần phu lang lẩm bẩm một câu, ngay sau đó liền đi về.

Diệp Thanh Tri là không tính phản ứng Trần phu lang, một người không quan trọng, không cần quá mức để ý tới.

Đi xong Lâm a ma gia, ba người lại đi Lý A sao gia, Cẩn ca nhi như ý nguyện làm hai tiểu ca nhi hâm mộ, đi đường cũng ngẩng đầu, bộ dáng ngạo kiều kia, làm Diệp Thanh Tri ngạc nhiên.

Nhìn nó cười cười, bảo Trình Huy bế lên, liền tính về nhà, không nghĩ trên đường gặp gỡ Nhị bá sao, Diệp Thanh Tri không quen biết, thẳng đến khi Trình Huy kêu mới biết được là phu lang Nhị bá gia.

Tuy nói là cắt đứt quan hệ với Trình gia, nhưng quan hệ nhà Trình Nhị bá có chút sâu xa, hơn nữa còn là ngày tết, gặp nhau thật đúng là có chút xấu hổ.

Nhị bá sao thấy Diệp Thanh Tri trong tay không rỗng, trong lòng cũng có chút khó chịu, chỉ là cũng biết hai nhà sớm không còn quan hệ, hiện giờ hắn còn ở nhà của họ, hắn không phải là người không biết tốt xấu, liền cười nói: “Đây là phu lang Huy tiểu tử đi? Lớn lên cũng thật đẹp.” Lời này là thực lòng, làng trên xóm dưới cũng tìm không ra một ca nhi đẹp giống Diệp Thanh Tri như vậy.

“Gặp qua Nhị bá sao.” Diệp Thanh Tri gật đầu, nếu là trưởng bối, cho chút mặt mũi tình vẫn là phải làm, bằng không chính là người sai.

“Ai nha, đừng khách khí.” Nhị bá sao còn muốn nói cái gì, Trình Huy trực tiếp ngắt lời nói: “Chúng ta còn có chút chuyện, liền không thể bồi Nhị bá sao nói chuyện.”

Diệp Thanh Tri trừng mắt nhìn Trình Huy một cái, “Đúng vậy! Trong nhà còn muốn chút chuyện, muốn đi về trước, còn mong Nhị bá sao đừng trách.”

“Không có việc gì, không có việc gì, các người có chuyện thì về nhanh đi.” Nhị bá sao tươi cười đầy mặt nói.

Đám người đi xa, mới nói: “Trình Huy thật ra cũng có phúc khí, cưới ca nhi xinh đẹp như vậy hơn nữa còn biết ăn nói.” Lắc đầu, đi về nhà.

- —

Chúc mọi người năm mới vui vẻ

23. Chương 23: Diệp Nhị Bá

Edit: tiểu khê

Ăn tết thăm người thân tự nhiên là có tới có lui, Diệp Thanh Tri đi nhà bọn họ, bọn họ tự nhiên cũng sẽ đáp lễ.

Sáng sớm hôm sau, Trình a ma liền xách theo đồ tới, năm màn thầu có trộn lẫn bột ngô, một cân thịt heo, ở nông thôn, cũng coi như là hậu lễ.

“A sao tới là được, sao còn mang theo đồ?” Vốn là nghĩ lúc trước Trình a ma chiếu cố Trình Huy, lúc này đi chúc tết, Trình a ma chỉ cần kêu con cái mang chút đồ là được, thế nhưng không ngờ tự mình lại đây, còn mang theo hậu lễ.

“Biết ca nhi không thiếu mấy thứ này, một chút tâm ý, đừng ghét bỏ.” Trình a ma đem đồ vật buông xuống, cười nói.

Diệp Thanh Tri vẫn luôn cảm thấy, ngàn vạn đừng coi thường ca nhi ở nông thôn, có đôi khi bọn họ nói chuyện còn khéo hơn so với ca nhi trong thành.

“Sao lại ghét bỏ được.” Diệp Thanh Tri cười cười, đem nước đường đã pha tốt đưa tới trước mặt Trình a ma, lại đem đĩa đậu phộng hạt dưa mâm đầy đẩy về phía bên ông, “A sao cứ ngồi, ta đi lấy điểm tâm.”

Trình a ma nghe vậy, vội vàng kéo Diệp Thanh Tri, “Ta hôm qua mới từ Tú ca nhi kia biết được người mang thai, Khi mang thai trong ba tháng đầu là mấu chốt, không thể mệt.”

Trên dưới đánh giá Diệp Thanh Tri, Trình a ma thầm than, Huy tiểu tử là có phúc khí, cưới ca nhi mới bao lâu, liền có hài tử.

“Ta hôm nay tới, còn vì chuyện khác.” trên mặt Trình a ma lộ ra chút ngượng ngùng, “Tú ca nhi là hài tử nhỏ nhất nhà ta, lại là ca nhi, khó tránh khỏi sẽ sủng, nói chuyện lại thẳng, này nếu là ngày thường làm gì không đúng, hoặc là nói sai cái gì, ta tại đây thay hấn nói lời xin lỗi, Thanh ca nhi ngàn vạn đừng để trong lòng, về sau hấn có nói gì sai, người cứ nói thẳng là được.”

Nói nửa ngày, Diệp Thanh Tri cuối cùng biết ý Trình a ma đến, vội nói: “A sao này không phải chiết thọ ta sao? tính tình Trần ca sao ra sao, ta tất nhiên là biết, chuyện lần trước cũng là ý tốt của hấn, sao lại trách hấn được, chỉ là.....” Diệp Thanh Tri dừng một chút, nói: “Nói chuyện xác thật thẳng.”

chiết thọ: tổn thọ

Trình a ma sững sốt, Tú ca nhi hiển nhiên còn có cái gì chưa nói, chẳng lẽ thật nói gì đó không đúng?

“Tú ca nhi nói chuyện luôn luôn không nghĩ, không biết hấn nói gì?” Trình a ma trong lòng vội muốn chết, Thanh ca nhi vừa thấy chính là có địa vị, giao hảo còn không kịp, sao ca nhi nhà ông lại đắc tội với người ta.

“Không phải đại sự gì, chỉ hy vọng a sao trở về có thể nói với hấn, sau này đừng nói với Cẩn ca nhi những lời nó không hiểu, lúc tới hỏi ta, ta cũng không biết đáp ra sao.” Kỳ thật Diệp Thanh Tri cũng biết Trần phu lang đối với Cẩn ca nhi nói những lời này đó không ác ý, chỉ là có đôi khi vô tâm so với có tâm càng đả thương người hơn.

Hai nhà lại là hàng xóm, ngẩng đầu không thấy cúi đầu cũng thấy, lúc này nói là việc nhỏ, vậy lần tới thì sao?

Cái này, Trình a ma cuối cùng biết Diệp Thanh Tri giận gì, chắc là sau khi Thanh ca nhi mang thai, Tú ca nhi cùng Cẩn ca nhi nói gì đó, kể a ma vốn là không dễ làm, có hài tử chính mình càng khó, lại có người khác nói gì đó, xác thật làm người sinh khí.

“Ta chắc chắn sẽ nói với Tú ca nhi.” Trình a ma ngượng ngùng cười hai tiếng.

Tú ca nhi nhà ông trước kia ở nhà cũng tốt, như thế nào tới rồi nhà chồng, sẽ nói những gì không nên nói, Trình a ma trong lòng thở dài, cười đứng dậy cáo từ, ra cửa liền xoay người đi đến nhà Trần phu lang gia.

Trình a ma đi không bao lâu, Lý A sao cùng nhi sao Lâm a ma gia cùng nhau tới chúc tết.

Đều là cùng thế hệ, hai người đều dễ nói chuyện, trong lúc nhất thời, không khí thật ra không tồi.

Vừa lúc đến giữa trưa, Diệp Thanh Tri giữ họ lại ăn cơm trưa, người nhà quê, không có nhiều quy củ như vậy, Trình Huy cũng không cần tránh đi, ngồi cùng bàn ăn cơm cũng không có việc gì.

Ăn tết đồ ăn vốn là phong phú chút, chỉ người bình thường nhiều lắm một hai thức ăn làm từ thịt là tốt nhất, kết quả Diệp Thanh Tri chỉ là gà thôi liền có hai loại, một cái là hầm nấm, một cái là gà hấp tương, lại có cá, hành xào tương thịt, thịt kho tàu, một chậu thịt mỡ lớn, thiết đãi thật dày, mặt khác còn có hai đĩa rau dưa.

Đồ ăn như vậy thường ngày rất khó gặp, mặc dù là ăn tết, đồ ăn nhà bọn họ cũng chỉ có chút thịt thôi nào được như đồ ăn nhà bọn họ.

Nhi sao Lâm gia cùng nhi sao Lý gia liếc nhau, trong lòng đều cao hứng, lúc nghe a ma nói phải tới Trình Huy gia chúc tết, còn không muốn, sợ Tết nhất dính đen đuôi, cuối cùng đẩy qua đẩy lại, không nghĩ tới đây có thể ăn ngon như vậy.

Diệp Thanh Tri thấy bọn họ như vậy, đặc biệt để bồn thịt mỡ tới trước mặt bọn họ, thịt này Trình Huy cũng thích ăn, còn hẳn cùng Cẩn ca nhi đều thiên về tương thịt hoặc là thịt nạc.

Quả nhiên, hai cái phu lang cơ hồ đều gấp bồn thịt mỡ kia, hiển nhiên, tương thịt xào hành không có lực hấp dẫn bằng thịt mỡ.

Tiến hai phu lang trở về, vào nhà, thấy Trình Huy đã đem chén đĩa thu thập sạch sẽ, Diệp Thanh Tri cười, nói: “Sao không đợi ta dọn cùng?”

“Không có việc gì.” Trình Huy nghĩ nếu không phải y nấu cơm không thể ăn, chắc sẽ tự nấu cơm, không cho Thanh ca nhi làm.

Sờ sờ tay Thanh ca nhi có chút lạnh, “Bên ngoài lạnh lẽo, nhanh vào trong nhà.”

“A ma, con mệt.” Cẩn ca nhi nhìn thấy Diệp Thanh Tri, chạy tới ôm lấy đùi hắn, ngưỡng đầu nhỏ nói.

“Được, a ma mang con đi ngủ.” Vừa định bế lên Cẩn ca nhi, liền thấy Cẩn ca nhi đã bay lên, là Trình Huy từ phía sau ôm lấy nó, tuy không nói chuyện, nhưng biểu hiện thực rõ ràng là không cho Diệp Thanh Tri ôm.

Chủ yếu vẫn là những lời Trình a ma nói hôm nay, ba tháng đầu là thời điểm nguy hiểm, cho nên Trình Huy mới có thể khẩn trương như vậy.

Diệp Thanh Tri lắc đầu, cùng đi vào trong phòng, mấy ngày này càng ngày càng lạnh, trong nhà than không nhiều như vậy, dứt khoát ôm Cẩn ca nhi đến trong phòng ngủ bọn họ, đốt than lên, ba người ngủ cùng nhau sẽ ấm hơn.

Cẩn ca nhi là hưng phấn nhất, nó sớm muốn ngủ cùng a ma, chỉ là cha đều không đồng ý, hiện giờ rốt cuộc có thể, chỉ là mỗi buổi sáng tỉnh lại, nó đều không ở bên người a ma, có chút phiền não, rõ ràng buổi tối lúc ngủ, đều ở bên người a ma mà.

Thói quen Cẩn ca nhi ngủ trưa vẫn là do Diệp Thanh Tri dưỡng ra, chính hắn cũng có, mới nằm xuống, liền nghe được bên ngoài có tiếng chó sủa, là có người tới.

Chỉ là Trình a ma đều đã tới, lúc này còn có ai nữa? Diệp Thanh Tri nghi hoặc đứng dậy, bị Trình Huy đè lại, bảo hắn tiếp tục ngủ, còn y đi ra ngoài mở cửa.

Người đến là Nhị bá sao, Trình Huy thấy hắn xách theo đồ, vội nghiêng người mời hắn vào nhà.

“Nhị bá sao như thế nào lại tới?” Trình Huy nói chuyện có chút thẳng, giống như hắn không nên tới.

Nhị bá sao cười một chút, hiển nhiên biết tính cách Trình Huy, không để ở trong lòng.

Vào đại sảnh, không gặp Diệp Thanh Tri, liền hỏi nói: “Thanh ca nhi đâu?”

“Hắn cùng tiểu ca nhi đang nghỉ ngơi trong phòng, Nhị bá sao có việc?” Cũng may Trình Huy còn biết châm trà, đó là Diệp Thanh Tri chuẩn bị đầy đủ trước.

Nhị bá sao có chút ngượng ngùng uống ngụm trà, “Kia, chủ yếu vẫn là lại đây xem các người, thấy các người sống tốt, chúng ta cũng yên tâm.” Thấy Trình Huy nhíu mày, Nhị bá sao vội nói ra mục đích chuyến này, “Huy tiểu tử, người cũng biết, nhà của chúng ta năm trước bị đại tuyết làm sụp, Nhị ca sao lại muốn sinh hài tử, trong nhà nhất thời không ra được nhiều tiền, cho nên liền nghĩ, có thể ở lại một khoảng thời gian hay không.”

Trình Huy liếc Nhị bá sao một cái, lúc trước nói là ở đến đầu xuân, lúc này mới ăn tết, cũng không gấp, sao lại tới đây nói?

Vừa thấy bộ dáng Trình Huy như vậy, Nhị bá sao liền biết không nói trắng ra là không được rồi, nói: “Là như thế này, đầu xuân chúng ta muốn gieo giống, tiền bạc cũng không đủ, nghĩ chờ tích cóp chút bạc, chờ ngày hè nông nhàn xây lại phòng ở, cho nên phòng kia của người, có thể hay không cho chúng ta ở thêm một thời gian.”

Trình Huy nhìn Nhị bá sao, chờ hần nói tiếp, kết quả hần cũng đang đáp án của y.

Đôi mắt tối lại, thế nhưng nửa câu cũng không đề cập tới tiền thuê nhà linh tinh sao? Cũng không phải y thật sự muốn tiền này, nhưng mà khi không đề cập tới, thì rất không tốt.

Thấy Trình Huy hồi lâu không nói lời nào, Nhị bá sao có chút xấu hổ, ấp úng nói: “Người yên tâm, chúng ta khi xây xong phòng nhất định sẽ dọn đi.”

Diệp Thanh Tri ở trong phòng nghe nửa ngày, liền hiểu được ý tứ Nhị bá sao, Trình Huy suy nghĩ cái gì hần cũng có thể hiểu, khẽ thở dài, cái gọi là ân lon gạo, thù gánh gạo, lời này một chút không sai.

Liền sợ đến lúc đó kéo ra nhiều vấn đề, lúc trước hần chỉ nghĩ tới, nhà kia của Trình Huy cũng không tính quá tốt, bọn họ lại không có chỗ ở, mới đồng ý cho Trình Nhị bá mượn ở lại.

Giờ nhìn lại, hiện tại quả nhiên xảy ra vấn đề.

24. Chương 24: Bán Phòng

Edit: tiểu khê

Lấy áo khoác mặc vào, sửa soạn đơn giản, Diệp Thanh Tri mở cửa đi ra ngoài.

Giả bộ như mới biết Nhị bá sao tới, nói: “Nhị bá sao như thế nào lại tới?”

“Nga, ta là tới nói chuyện phòng ở, lúc trước thật là cảm ơn các người, bằng không trời lạnh như vậy, cũng không biết làm thế nào cho tốt.” Nhị bá sao thấy Diệp Thanh Tri, vội cười nói.

Diệp Thanh Tri ngồi vào bên cạnh Trình Huy, nói: “Phải không? Phòng ở làm sao vậy?”

“Là như thế này, nhà kia của chúng ta lâu năm không tu sửa, mới có thể bị tuyết đè sụp, cho nên tính xây lại, chỉ là đầu xuân người trong nhà đều phải xuống ruộng, sợ là không xây được, liền nghĩ..... Có thể lại ở nhờ thêm một thời gian hay không.” Nhị bá sao có chút áy náy nói.

Trước khi tới, hần cùng mấy người nhi sao thương lượng qua, Trình Huy hiện giờ đã dọn đến thôn Lĩnh Nam, ở một tòa đại viện tử, là nhà ngói gạch xanh, nhà ở Trần Gia thôn lại không quay về, bọn họ ở, còn có thể hỗ trợ dọn dẹp, nên là không thành vấn đề mới đúng.

Diệp Thanh Tri cười một cái, rót thêm trà vào ly Nhị bá sao, mới không nhanh không chậm nói: “Đã không có thời gian xây phòng ở, không bằng mua một tòa có sẵn.”

Đáy mắt Nhị bá sao hiện lên vui mừng, “Này tất nhiên là tốt, chỉ là nhà ai sẽ bán phòng ở.”

“Nhị bá sao cảm thấy chúng ta kia phòng ở như thế nào?” Không đợi hắn nói, Diệp Thanh Tri nói tiếp: “Phòng ở kia mới xây năm kia, A Huy cùng Cẩn ca nhi hai người ở cũng không đến một năm, đất cũng lớn, nhà Nhị bá sao đều có thể tiếp tục ở rộng.”

Phòng ở Trình Huy kia đương nhiên tốt, tuy nói không phải là nhà ngói gạch xanh, nhưng ở nông thôn cũng là không tồi, sân cũng lớn, ít nhất cũng phải hai mươi mấy lượng bạc.

Nhị bá sao nén xuống ý mừng, nói: “Tự nhiên là tốt, chỉ là bạc.....”

Diệp Thanh Tri cười một cái, “Đều là thân thích nhà mình, nói bạc thì tục khí.” Mắt thấy Nhị bá sao vui mừng không tự giác toát ra, Diệp Thanh Tri ra vẻ khó xử nói: “Chỉ là không thu bạc, lại sợ có người nói Nhị bá làm trưởng bối tham ô đồ tiểu bối, phòng A Huy kia, ta thành hôn cũng không ở qua mấy ngày, ít nhất mới chín phần, hiện giờ sao? Liền tính tám phần đi, cũng không nói nhiều lời vô nghĩa, mười tám lượng bạc.”

Không đợi Nhị bá sao nói chuyện, Diệp Thanh Tri nói tiếp: “Nhị bá sao cũng đừng cảm thấy ngượng ngùng, giá này là thấp chút, bất quá cũng coi như là chúng ta làm tiểu bối thể hiện một chút tâm ý đi.”

Tươi cười trên mặt Nhị bá sao có chút cương lại, một hồi lâu, mới nói: “Thanh ca nhi nói đều đúng, phòng ở này tính là không tồi, chỉ là xây một tòa có sân cũng hơn hai mươi mấy lượng bạc, quan trọng chính là, chúng ta hiện giờ không.....”

Diệp Thanh Tri lại đánh gãy lời Nhị bá sao, nói, “Nhị bá sao nói cũng đúng, vả lại nhà ngươi cũng không thiếu mấy cái tiền, nhà mới tự nhiên tốt hơn nhà cũ, chỉ là chúng ta đang định bán phòng, nếu Nhị bá sao không cần, ta liền đến thôn trưởng kia, nhờ ông ấy hỏi hộ một chút có ai muốn, như lần trước Lâm a ma nói, trong thôn cũng có người có phòng ở bị tuyết đè sập, đang muốn mua phòng ở, bất quá ngài yên tâm, nếu lúc trước chúng ta đáp ứng các người ở đến đầu xuân, tự nhiên sẽ không nuốt lời.”

Đột nhiên như là nhớ tới cái gì, gõ nhẹ đầu mình, “Ta thế mà đã quên lời Nhị bá sao mới rồi, ngài muốn lại ở nhờ thêm một thời gian, là sau lúc gieo trồng vào mùa xuân?” Diệp Thanh Tri cười hỏi.

Nhị bá sao sắc mặt có chút khó coi, kéo kéo khóe miệng, nói: “Ban đầu là tính toán sau lúc gieo trồng vào mùa xuân, bất quá không nghĩ tới Thanh ca nhi muốn bán phòng ở, ta trở về cùng Nhị bá người thương lượng, xem là mua phòng ở hay là tự mình xây.”

“Cũng được, nhưng Nhị bá sao mau chóng trả lời, nếu không cần, ta đi thôn trưởng kia nói một tiếng.” Diệp Thanh Tri cười nói.

“Được, hôm nay thật là quấy rầy các người.” Nhị bá sao đứng dậy cáo từ, Diệp Thanh Tri cũng không lưu hắn, tiễn tới cửa, còn lấy đồ vật hắn đưa tới, Diệp Thanh Tri thu không hề áp lực.

Năm trước, hấn đã tặng không ít ăn đồ vật cho, đủ để trả ân hai củ khoai lang đỏ cùng một chén nước cơm trước kia, hiện giờ Nhị bá sao muốn ở thêm một thời gian, lại nửa điểm không đề cập tới tiền thuê, hấn thu đồ vật như vậy vẫn là thiếu.

Trở về phòng khách, Diệp Thanh Tri liếc Trình Huy một cái, “Nếu ta không ra, ngươi có phải định nói lời không dễ nghe hay không?”

“Như thế nào?” Trình Huy còn có chút sinh khí, nếu Diệp Thanh Tri không ra, y thật sự muốn mở miệng nói lời khó nghe, hoặc là đem phòng ở thu lại.

Diệp Thanh Tri lắc đầu, “Liên tính ngươi không ở Trần Gia thôn, nhưng rốt cuộc vẫn là người Trần Gia thôn, ngươi cùng đại ca ngươi đoạn tuyệt quan hệ, nhưng không cùng toàn bộ người Trình gia đoạn tuyệt, nói đến cùng, ngươi vẫn còn ở gia phả Trình gia, Nhị bá vẫn là trưởng bối ngươi, hôm nay nếu là như vậy trực tiếp đuổi người ra, người khác sẽ không quản Nhị bá sao rốt cuộc là tới làm gì, chỉ biết ngươi không tốt, rốt cuộc phòng ở bên Trần Gia để không là sự thật.”

Trình Huy nhú mày, “Ta sớm không còn thanh danh gì, cứ để người ta nói cũng chẳng sao cả.”

Thanh danh y ở Trần Gia thôn, muốn khó nghe bao nhiêu liền khó nghe bấy nhiêu, hiện tại ngẫm lại, phỏng chừng toàn gia Nhị bá lúc trước thật sự không còn biện pháp nào nữa mới đến nhà y, lúc dọn vào ở, chắc còn cảm thấy cho y mặt mũi đi.

Diệp Thanh Tri liếc y một cái, y thật là ngốc, phải biết ở nông thôn cùng trong thành là khác nhau, nhà ai có một việc nhỏ, làng trên xóm dưới người người đều biết, kêu kêu quát quát, giống như đã xảy ra chuyện đại sự.

“Ngươi không để bụng, nhưng ngươi có nghĩ tới Cẩn ca nhi không? Nghĩ tới hài tử trong bụng ta không? Đừng nói cổ đại, ở hiện đại, thanh danh cũng là một chuyện rất quan trọng.

Cẩn ca nhi là tiểu ca nhi, sau khi lớn lên phải gả đi, nếu cha và a ma thanh danh không tốt, người trong sạch ai sẽ muốn, còn có hài tử trong bụng hấn, tuy nói còn chưa biết là ca nhi hay là tiểu tử, nếu là tiểu tử, ca nhi trong sạch cũng không dám gả vào, huống chi nếu là tiểu tử, về sau đọc sách khoa cử, nếu trong nhà không có thanh danh tốt, vậy thì tiền đồ đều không có nữa.

Hiển nhiên, Trình Huy cũng ý thức được điểm này, không nói chuyện nữa.

Bọn họ rốt cuộc đã tại đây sinh sống, liên tính không vì mình, cũng phải vì bọn nhỏ ngẫm lại.

“Ta đã biết, sau này bên kia lại có gặp chuyện gì, chỉ làm như không biết.” Trình Huy rũ đầu, có chút khổ sở.

Diệp Thanh Tri lắc đầu, “Cũng không phải bảo ngươi mặc kệ, chỉ cần không thẹn với tâm là được, cũng

không thể vì thanh danh mà làm khổ mình, ý ta là, có thể không cần tổn hại thanh danh mà giải quyết chuyện tốt nhất, lại có lúc trước chúng ta cho Nhị bá gia mượn phòng, cũng là Trình a ma đã mở miệng, mấy ngày nữa, người đi một chuyến đến nhà Trình a ma, nói một chút ý cho hắn hiểu.”

Thanh danh là quan trọng, nhưng vì thanh danh mà làm khổ mình, vậy thì không nên, nhưng có thể không tổn hại thanh danh mà giải quyết sự tình, vì sao lại làm khổ mình chứ.

Mới ra nguyên tiêu, Nhị bá sao lại tới nữa, đi cùng còn có Nhị bá, Diệp Thanh Tri vẫn là lần đầu nhìn thấy.

Nhị bá này cũng rất có ý tứ, thấy Diệp Thanh Tri, thế nhưng cho bao lì xì, nói là trưởng bối cấp cho tiểu bối lễ gặp mặt, nghiêng đầu nhìn Trình Huy, thấy y gật đầu, Diệp Thanh Tri mới nhận lấy.

Nhị bá, người này nói không nhiều lắm, tính tình nói dễ nghe chút là trung thực, nói khó nghe chính là mềm yếu, làm chủ đương gia rõ ràng là Nhị bá sao.

Ngẫm lại cũng đúng, Trình Nhị bá ở nhà là lão nhị, trong nhà cha mẹ từ nhỏ không đau không thương hắn, tính tình tự nhiên mềm yếu, mà sau khi phân gia mà có thể nuôi sống mấy hài tử như vậy, Nhị bá sao không lợi hại như vậy, tự nhiên sẽ khó khăn.

Âm ừ nửa ngày, Diệp Thanh Tri tổng kết ra, bọn họ chính là muốn mua phòng ở, nhưng là lại ngại đắt.

“Chúng ta cũng biết nhà Nhị bá sống không dễ, nhưng nhà ai cũng không dễ dàng, nhà của chúng ta không cha mẹ trưởng bối, hiện giờ ta lại có thai, gánh nặng toàn gia đè hết lên ở trên người Trình Huy, lúc này mới nghĩ bán phòng ở để giảm bớt chút gánh nặng.” Diệp Thanh Tri có chút khó xử nói.

Nhị bá sao cười gật đầu, “Biết các người cũng khó, chỉ là tình huống nhà chúng ta các người cũng biết, trong nhà còn có hai tiểu tử chưa thành thân, chút bạc này vẫn là cho bọn hắn có tiền đón dâu, mua phòng ở, sợ là lại cưới không nổi phu lang, này, vay mượn xung quanh cũng mới có mười ba lượng bạc, cho nên.....”

Mười ba lượng bạc? Diệp Thanh Tri liếc Nhị bá cùng Nhị bá sao một cái, bọn họ thật đúng là dám nghĩ, chỗ bạc đó đem đi mua nguyên liệu chắc cũng chưa đủ đi?

Diệp Thanh Tri thật ra cũng không phải thiếu chút bạc này, huynh đệ ruột thịt còn tính toán nhau a, huống chi hai nhà căn bản không có lui tới, nên tiện nghi sẽ là hắn tiện nghi, nhưng nên thu hắn cũng phải thu.

“Nhị bá sao, chúng ta kính các người là trưởng bối, mới cho giá kia, ngài nếu cảm thấy đắt, không cần cũng được, đừng để thân thích thành kẻ thù.” Diệp Thanh Tri cười nhạt nói.

Nói thật, Diệp Thanh Tri không là người keo kiệt, chỉ là lần trước Nhị bá sao lại đây, trong lúc vô tình lại thể hiện ra một loại ” ở nhà người là cho người mặt mũi ”, cho nên hắn mới có thể như vậy.

Con nhà mình thì mình đau, cũng như trượng phu nhà mình thì mình đau, Trình Huy không có cha mẹ trưởng bối, nhưng y còn có hắc, còn có Cẩn ca nhi, còn có đứa bé trong bụng hắc nữa.

Đừng tưởng rằng hắc không biết, lần trước Trình Huy vào lúc trời lạnh đến đưa chìa khóa và thức ăn qua, ngay cả lời mời ở lại dùng cơm cũng không có, bằng không Trình Huy sẽ về nhà sẽ buồn bực một ngày?

Kiếp trước trải qua nhiều chuyện, Diệp Thanh Tri tuân theo một đạo lý, có ân báo ân, có thù báo thù, người tốt với ta, ta tự nhiên cũng tốt với người, người chướng mắt ta, đối với ta không tốt, ta còn đối tốt với người, kia không phải có bệnh là gì.

Tóm lại, Diệp Thanh Tri chỉ có một câu, mua liền mua, không mua thì không mua, chỉ cho các người ở đến lúc gieo trồng vào mùa xuân kết thúc.

25. Chương 25: Săn Thú

Edit: tiểu khê

Phòng ở cuối cùng vẫn bán cho Trình Nhị bá, là Trình a ma làm nhân chứng, lấy mười tám lượng bạc đem phòng ở bán cho nhà Trình Nhị bá, còn gia cụ trong phòng, Diệp Thanh Tri bảo Trình Huy đi lấy ra một ít, dư lại liền đưa cho bọn họ.

Theo lý những gia cụ đó cũng có thể đưa cho bọn họ, chỉ là Diệp Thanh Tri cười nói: “Những cái đó A Huy đã dùng qua, nghĩ chắc Nhị bá sao cũng không muốn.” Nếu cảm thấy lấy dính chộc phải vận đen như Trình Huy, thì đồ vật tự nhiên sẽ không muốn, đúng không?

Lời này đem Nhị bá sao á khẩu, những cái đó đều là gỗ đặc để làm gia cụ, thời gian dùng không lâu, lúc trước bọn họ vào ở, xác thật sợ dính đen đủi, cũng không có dùng, nhưng là hiện giờ ở lâu như vậy, cũng không thấy xảy ra chuyện gì, sao lại bỏ đi không cần.

Đáng tiếc Diệp Thanh Tri đã nói ra, dù hắc da mặt dày, cũng không thể đuổi tay ra nói muốn, Trình a ma còn ở bên cạnh nhìn đâu!

Một tủ quần áo lớn, vừa lúc để trong phòng Cẩn ca nhi, hai rương quần áo cũ, cái rương có thể lấy đựng tạp vật, quần áo cũ còn có thể dùng làm giẻ lau, lại có hai cái giường, tuy rằng không tính là tốt nhất, nhưng cũng không tính là kém, Diệp Thanh Tri lấy về để trong phòng cho khách đi, để khách tới cũng có chỗ ngủ.

Còn những cái bàn, tủ bát gì đó, tất cả đều để tới phòng tạp vật đi, vừa thấy như vậy, thế nhưng không để lại gì cho Nhị bá gia, Diệp Thanh Tri nghiêng đầu nhìn Trình Huy, “Sao lại dọn về hết?”

“Không phải nói dùng qua đều dọn về sao, này đó đều là dùng qua.” Trình Huy rửa mặt, đương nhiên nói.

Diệp Thanh Tri không tìm được cong môi, hần thề nhưng cũng không biết Trình Huy còn có một mặt này.

Phòng ở bán đi, Trình Huy cùng Trần Gia thôn càng ít liên hệ, Diệp Thanh Tri lại hy vọng như thế, Trình Huy ở mấy thôn xung quanh tuy có chút hung danh, nhưng sẽ không làm người chán ghét, chỉ là thanh danh y ở Trần Gia thôn, quả thực thật giống như thật khắc chết quá ai đó, cho nên lưu tại Lĩnh Nam thôn ngược lại càng tốt.

Lúc trước y tới Lĩnh Nam thôn, cũng từng có không ít người trong thôn sợ y khắc chết người trong thôn, sau lại thấy người trong thôn đều không có việc gì, Diệp Thanh Tri còn hoài hài tử, tin đồn nhảm dần dần ít đi.

Thời tiết chậm rãi ấm lên, tỏ rõ mùa xuân sắp đến, người trong thôn bắt đầu bận rộn lên.

Vào mùa đông, Diệp Thanh Tri cùng hàng xóm bên kia chậm rãi lui tới, phát hiện cũng có một hộ không tồi, đặc biệt Quý ca nhi nhà đó, rất hoạt bát, thường xuyên chạy đến nhà Diệp Thanh Tri chơi.

Quý ca nhi năm nay mười sáu, năm trước mới định thân, bởi vì là ca nhi duy nhất trong nhà, rất được cha và a ma yêu thích, cho nên muốn giữ lại thêm một năm, chờ sang năm mới xuất giá.

“Thanh ca sao, người thêu tiểu miêu thật đáng yêu, có thể dạy ta sao?” Quý ca nhi ghé vào trên bàn, thăm dò nhìn Diệp Thanh Tri đang thêu tiểu miêu rất sống động, mắt lấp lánh hỏi.

“Đương nhiên có thể.” Diệp Thanh Tri giương mắt cười một chút, từ túi sọt lấy ra một bản vẽ, đưa cho Quý ca nhi, “Đây là bản vẽ.”

Quần áo này là thêu cho tiểu bảo, tổng cộng ba con tiểu miêu, hoặc nằm hoặc bò hoặc nâng lên chi trước, rất đáng yêu, thêu song song ở trên vạt áo, nghĩ khi Cẩn ca nhi mặc vào, lúc đi đường vạt áo động theo, càng thêm đáng yêu.

“Cảm ơn Thanh ca sao.” Quý ca nhi tiếp nhận bản vẽ, vui vẻ không được.

Trong lòng hừ một tiếng, thanh ca sao tốt nhất, bản vẽ gì chỉ cần hỏi hần, hần đều sẽ cho người xem, không giống Dao ca nhi nhà Khê a ma, nửa điểm không muốn cho thấy bản vẽ mà tú tài ca ca hần vẽ ra, còn tưởng là bảo bối.

“Không có gì.” Diệp Thanh Tri cười cười, bản vẽ đó hần tùy tiện vẽ liền vẽ ra một đồng, thật sự không cần keo kiệt.

Chờ đến giữa trưa, Quý ca nhi thực tự giác đứng dậy cáo từ, Diệp Thanh Tri lúc đầu còn khách khí vài câu, hiện giờ cũng không lời kéo nữa, rốt cuộc có vết xe đổ Trần phu lang, đã nói cho Diệp Thanh Tri, người nên có khách khí, nhưng không thể khách khí quá mức.

Cơm vào buổi sáng đã nấu qua, đồ ăn cũng còn dư lại hai cái, hâm lại một chút, lại xào chút rau là được, Trình Huy không ở nhà, hắc và Cẩn ca nhi cũng không ăn nhiều.

“A ma, khi nào cha trở về?” Cẩn ca nhi cầm chén nhỏ, chớp đôi mắt hỏi.

Vào mùa đông năm trước, Trình Huy cũng phải thường xuyên lên núi săn thú, cho nên đều là để Cẩn ca nhi một mình ở trong phòng hoặc là đưa đến Trình a ma hoặc Lý A sao, năm nay xem như Trình Huy lần ở nhà lâu nhất, hôm nay không thấy Trình Huy, Cẩn ca nhi liền có chút không quen.

“Cha con lên núi.” Diệp Thanh Tri gấp thịt để vào trong chén Cẩn ca nhi.

Hai ngày này đều có mặt trời, trên núi cũng không lạnh, Trình Huy nói đi trên núi xem bấy rập y thiết hạ trước đây, Diệp Thanh Tri mới đồng ý.

Lúc ra cửa liền nói giữa trưa không trở lại ăn, miễn cho Diệp Thanh Tri lo lắng.

“Vậy khi nào cha trở về.” Cẩn ca nhi nghiêng đầu nhỏ, như là nhớ tới lúc trước một mình ở nhà, bẹp bẹp miệng, sau đó hai mắt sáng lấp lánh nhìn a ma, có a ma thật tốt.

“A ma cũng không biết, chúng ta ngủ trưa một lát rồi ra cửa chờ cha được không?” Bên ngoài mặt trời không tối, vừa lúc mang theo Cẩn ca nhi đi phơi nắng.

“Được ạ.” Cẩn ca nhi cao hứng lên tiếng, sau đó động tác ăn cơm nhanh lên không ít.

Diệp Thanh Tri và Cẩn ca nhi đi ngủ trưa trước, sau đó tỉnh lại, rửa mặt một phen, dọn một cái băng ghế nhỏ ngồi ở cửa, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên trên người, ấm áp, làm người lười biếng muốn ngủ, Diệp Thanh Tri ôm Cẩn ca nhi, để nó ghé vào đùi mình, nhẹ giọng hỏi: “Còn nhớ rõ a ma dạy con Tam Tự Kinh không?”

“Nhớ rõ ạ.” Cẩn ca nhi tinh thần tốt, thanh âm nộn nộn, một câu một câu Tam Tự Kinh, Diệp Thanh Tri thỉnh thoảng hỏi ý tứ trong đó, nghe Cẩn ca nhi giải thích ý tứ trong đó, khóe miệng hơi hơi gợi lên.

Rất xa, Trình Huy liền nghe được thanh âm Cẩn ca nhi non nớt ở kia ngâm nga Tam Tự Kinh, đáy mắt toát ra ấm áp, bước chân nhẹ đ rất nhiều.

“Cha.” Cẩn ca nhi nhìn con mỗi Trình Huy đang khiêng trước, sau chạy chậm qua.

Diệp Thanh Tri đứng lên, ôn nhu nói: “Chậm thôi, coi chừng ngã.” Nghiêng đầu nhìn Trình Huy, một trận kinh ngạc, một con lợn rừng nhỏ, một con lộc, còn có bốn tấm da sói, dư lại còn có hai con gà rừng cùng hai con thỏ hoang.

Vội bảo Trình Huy buông đồ vật, chỉ là không tới gần, hiện tại tuy rằng hần khá hơn nhiều, nhưng nếu ngửi được mùi máu tươi quá nồng vẫn sẽ nôn.

Mấy con trứng bầy rập Trình Huy thiết hạ, cũng có con bị đông chết, trong đó là mấy con sói bị đông chết, lợn rừng nhỏ, lộc và những con còn lại cũng trứng bầy rập, nếu là đông chết, đã sớm bị động vật khác ăn rồi.

Trong nhà không ít thịt khô, cũng không thiếu thịt tươi ăn, trừ bỏ hai con gà rừng, còn lại, Diệp Thanh Tri đều bảo Trình Huy đem đi bán.

Hiện tại mùa này, dã vật có thể bán với giá tốt, hà tất ăn làm gì, bọn họ cần giữ tiền.

“Nếu thích ăn, liền giữ lại, ta sẽ nuôi sống người cùng hài tử.” Trình Huy cũng không quá muốn đem dã vật bán đi, y còn muốn giữ lại cho Diệp Thanh Tri bổ thân.

“Không cần, hiện giờ ta cùng Cẩn ca nhi, mỗi ngày một quả trứng gà, thường thường còn ăn gà, lại bổ nữa coi chừng chảy máu mũi(?)” Diệp Thanh Tri cười một chút, nói: “Người muốn bồi bổ cho ta, lúc đi bán dã vật liền nhìn trên đường có hoa quả không, có thì mang về một.”

Muốn nói tại đây có gì khiến cho Diệp Thanh Tri không thích ứng được, đó chính là hoa quả cùng rau dưa, mùa đông hiện đại, rau dưa cùng hoa quả đều có đa dạng, nhiều lắm đấy một chút, nơi này còn là hoàn toàn không có.

Lúc trước còn dễ nói, hiện giờ có thai, miệng cũng thèm không ít, hiện giờ hết sức tưởng niệm táo, chuối và loại hoa quả đại chúng.

26. Chương 26: Kế A Ma

Edit: tiểu khê

Thời tiết ấm lên, quần áo chần đều phải đổi, Diệp Thanh Tri tìm một vị a ma cùng thôn hỗ trợ tẩy vớ chần và quần áo, trả hai mươi lăm văn một ngày, hai ngày liền tẩy xong.

Thấy lão a ma ngàn ân vạn tạ rời đi, Diệp Thanh Tri cảm thán, lúc này cơ hồ không có nhà xưởng, cho nên ít tìm được công việc, có thể hỗ trợ tẩy rửa quần áo hai ngày liền kiếm năm mươi văn tiền, xác thật không ít.

Mùa đông bởi vì nhàn rỗi, Diệp Thanh Tri làm cho Trình Huy còn có Cẩn ca nhi không ít quần áo, chính hần cũng làm mấy bộ, đều dùng nguyên liệu mang ra từ trong phủ, rất đẹp.

Chỉ là những nguyên liệu này làm quần áo, nhìn thì đẹp, nhưng đối với người làm việc mà nói, lại không mặc được, nguyên liệu tơ lụa này đó mà mặc lên, khẳng định không thể mặc được đi lên núi, nếu bị rách, hỏng chẳng phải đau lòng sao.

Lại nói tiếp, từ sau khi hấn ra phủ, trừ bỏ vải bông, liền không mua qua vải khác, những cái đó mang ra làm nguyên liệu, có làm rèm, có làm vỏ chăn, cũng có làm chăn, lại cũng có làm quần áo ba người bọn họ, thế nhưng đã không dư lại nhiều.

Quả nhiên là hàng xa xỉ, sau này liền không dùng nổi mấy thứ này nữa.

Diệp Thanh Tri cũng không phải là loại người không ăn được khổ, chỉ là thấy dư lại hai khối sa tanh kia, có chút cảm khái thôi.

Mặc vào quần áo mới, Cẩn ca nhi cực kì cao hứng, đảo mắt liền chạy đến hàng xóm cách vách gia để cho tiểu đồng bọn nhìn, Diệp Thanh Tri cười cười, đem đồ ăn làm tốt bỏ vào rổ, sửa soạn y phục xong xuôi, Trình Huy đang ở ruộng, hấn muốn đem cơm trưa qua cho y.

Vốn dĩ Trình Huy là không muốn Diệp Thanh Tri mang cơm đến, hấn đang có thai, sao y yên tâm được.

Bất quá Diệp Thanh Tri khẳng khái muốn đi, trong thôn nhi sao nhà ai mang thai lại không xuống ruộng làm việc, còn có ca nhi làm việc đến khi sắp sinh mới thôi, đương nhiên, Diệp Thanh Tri sẽ không ủy khuất chính mình, nhưng là đưa cơm thì hoàn toàn không có vấn đề.

Nắm tay nhỏ Cẩn ca nhi, Diệp Thanh Tri mang theo rổ đi đến ruộng Trình Huy.

Trên đường gặp được không ít người cùng thôn, đều gật đầu chào hỏi qua, những người đó thấy Diệp Thanh Tri, cũng đều cười tiếp đón một tiếng, chỉ đơn giản là ” đi đưa cơm a? “” sớm như vậy dùng cơm trưa? ” hỏi chuyện linh tinh, lại so với trước kia nhiệt tình hơn nhiều.

Diệp Thanh Tri biết, đây là người trong thôn đã chậm rãi tiếp thu bọn họ.

Đến ngoài ruộng, Trình Huy đã làm xong hơn một nửa, thấy Diệp Thanh Tri cùng Cẩn ca nhi, vội buông cái cuốc xuống, “Sao Cẩn ca nhi cũng đến?”

Diệp Thanh Tri cười cười, xảy ra chuyện lần trước, hấn nào dám lại đem hài tử cho người khác, người khác tốt, cũng không bằng phụ mẫu của mình, vẫn là mang theo bên người mới an tâm.

“Cẩn ca nhi thực ngoan, dọc đường đi còn giúp ta không ít.” Bảo Trình Huy đi rửa tay, đem đồ ăn lấy ra tới.

Cày bừa vụ xuân, trên mặt đất đều có người ăn cơm trưa, chỉ là giống như Diệp Thanh Tri trực tiếp làm

cơm tẻ, lại có thêm hai món ăn mặn nữa thì lại ít.

Trù nghệ của hắn vốn không tồi, hơn nữa mùi hương thịt, xa xa bay tới bốn phía ngoài ruộng, những người đó nuốt một ngụm nước miếng, biết kế tiếp lại có một đoạn thời gian gian nan.

Ngửi hương vị như vậy, thật khó để ăn cơm khô mà ngày thường họ vẫn hay ăn, nhà Trình Huy thật sự không cùng bọn họ có thù oán?

Ruộng nhà Trình Huy không tính ít, một người khẳng định không làm xong nhanh được, sợ y mệt, cũng sợ không kịp gieo giống, Diệp Thanh Tri bảo y tìm người quen hỗ trợ, giữa trưa bao cơm, một ngày trả ba mươi văn.

Suy nghĩ hồi lâu, Trình Huy mời tiểu tử Trình gia lại đây, Diệp Thanh Tri không có ý kiến, hai bên thoả thuận xong sự tình.

Giữa trưa hôm sau, Diệp Thanh Tri cố ý hấp màn thầu, phân lượng đồ ăn cũng nhiều, mới yên tâm đến ngoài ruộng, thấy tiểu tử Trình gia, tuổi so Trình Huy nhỏ một chút, người không tính là cao, lại đen đen trắng trắng, nghe nói năm trước mới cưới ca nhi.

Tiểu tử Trình gia quả nhiên ăn nhiều, Diệp Thanh Tri mang theo sáu cái màn thầu lớn, chính hắn cùng Cẩn ca nhi ăn cùng nhau mới ăn một cái, Trình Huy ăn hai cái, hắn một mình liền ăn ba cái cộng thêm hai chén cơm.

Có hắn gia nhập, xới đất quả nhiên nhanh hơn rất nhiều, Trình Huy cùng hắn đi sớm về trễ, ba ngày liền làm xong rồi, Diệp Thanh Tri biết, ba ngày mà đã làm xong, tuyệt đối ra sức, liền cầm một xuyên đồng tiền nhỏ, vừa lúc một trăm.

“Ca sao làm gì vậy?” tiểu tử Trình gia trực tiếp đem đồng tiền để trên bàn, kiên quyết không chịu nhận lấy, “Lúc trước tới hỗ trợ đã nói, cấp bữa cơm ăn là được, nơi nào yêu cầu gì tiền bạc?”

Diệp Thanh Tri hoài nghi, cũng không dám cùng hắn đưa đẩy, trực tiếp đem tiền đưa cho Trình Huy, bảo y đưa hắn trở về, lúc đó lại đưa cho hắn.

Mà xới đất xong rồi, Trình Huy lại rải phân tro lên, chờ dưỡng mấy ngày, mới có thể trồng.

“Hai ngày này thời tiết tốt, ta tính lên núi xem.” Trình Huy hiện giờ lên núi, đều sẽ trưng cầu ý kiến Diệp Thanh Tri.

“Cũng được, người phải cẩn thận chút.” Diệp Thanh Tri đứng dậy, rửa mặt, liền bắt đầu vo gạo nấu cơm.

Kỳ thật trong lòng Diệp Thanh Tri vẫn là có chút không muốn, lên núi săn thú nào dễ dàng như vậy, đầu

năm nay lại không có sủng sần linh tinh, vạn nhất gặp phải đại mãnh thú, đã có thể không phải người săn nó, mà nó săn người.

Chỉ là trong nhà mấy ngày nay chỉ ra không vào, không có nửa điểm tiền thu, hấn thật ra muốn dùng bạc chính mình, chính là Trình Huy tuyệt không đồng ý.

Nói hấn tử nhà ai dùng bạc phụ lang mình, đối với loại tâm tính này, kiếp trước là nam nhân Diệp Thanh Tri thực lý giải, cho nên hấn cũng không phản đối, nữ nhân có chút gia cảnh giàu có khả năng cảm thấy nói lời này là nam nhân không biết tốt xấu, nhưng Diệp Thanh Tri ngược lại cảm thấy, người như vậy có đảm đương.

Hấn tự nhiên sẽ không đả kích y, nhưng cũng nghĩ có phải mình tiêu tiền nhiều hay không.

Diệp Thanh Tri nhìn bóng dáng Trình Huy, thở dài, trước khi thành hôn và sau khi thành hôn là hai thế giới, trước khi thành hôn muốn làm cái gì đều không sao cả, sau khi thành hôn là hai người sinh hoạt, không thể chỉ nghĩ cho mình, còn phải suy xét đến đối phương.

Không muốn Trình Huy lại đi săn thú, chỉ là tiền khăng định là không được, hấn còn nghĩ hài tử trong bụng nếu là tiểu tử, liền phải đưa đi học, đến lúc đó lúc nào không tiêu tiền.

Xem ra làm buôn bán là chuyện tình cần thiết trước mắt, bằng không y cả ngày lên núi săn thú, hấn cả ngày ở nhà lo lắng, cũng không được.

Quý ca nhi cách vách tới tìm Diệp Thanh Tri, cao hứng hỏi: “Chúng ta muốn ra ngoài hái rau dại, Thanh ca sao có đi hay không?”

Hái rau dại? Kiếp trước từ khi bà nội qua đời, hấn không ăn rau dại nữa, hiện tại ngẫm lại, thật đúng là hoài niệm, vội vàng đáp: “Đi a!”

“Ta liền biết Thanh ca sao khăng định sẽ đồng ý đi.” Quý ca nhi cao hứng tại chỗ nhảy một chút.

Hấn vừa rồi nói muốn tới tìm Thanh ca sao cùng đi hái rau dại, a ma hấn còn nói người giống như Thanh ca nhi như vậy, tất nhiên sẽ không đi, hấn lại không cho rằng như vậy, Thanh ca sao từ trong thành tới, phỏng chừng cũng chưa ăn qua rau dại, khăng định tò mò.

Lấy ra một cái rổ nhỏ, Diệp Thanh Tri mang theo Cẩn ca nhi đi theo Quý ca nhi và a ma xuất phát.

Này mới đầu mùa xuân, rất nhiều nơi còn khô vàng, khăng định rau dại không nhiều lắm, chỉ là ai ngờ rau dại lại nhiều ngoài ý muốn.

Diệp Thanh Tri do dự, nơi này đều là người trong nhà lương thực không nhiều lắm mới đến hái, nếu hấn

hái, vậy người khác liền ít đi một phần, hẳn cũng không thiếu chút rau này, thật sự không cần thiết cùng bọn họ đoạt.

Nghĩ như vậy, Diệp Thanh Tri hái rau dại không tích cực mấy, hái một ít rau dại, tính toán trở về, nấu mì sợi ăn.

Hắn hiện tại bụng đã chậm rãi to lên, không ngồi xổm được lâu, đang định mang Cẩn ca nhi đến một bên bóng cây nghỉ tạm, liền nghe cách đó không xa truyền đến một trận ồn ào.

Hắn hoài hoài tử, những khắc khổ địa phương là chuyện bình thường, lại tò mò cũng không quan trọng bằng hài tử trong bụng.

Chỉ là rất xa, hắn thấy phu lang trung niên kia có chút quen mắt, như là ở đâu gặp qua, lại cảm thấy như chưa gặp.

“Đây chính là đại Linh Sơn, là thuộc về phụ cận thôn, khi nào thành Linh Nam thôn các người rồi?” Người nọ nói chuyện đánh đá, kéo tay áo, một tay chống lưng, một tay thì khoa tay múa chân.

“Người trốn to mắt nhìn xem, đây là thuộc về phạm vi đại Linh Sơn sao? Người dẫn vào nơi này, chính là Linh Nam thôn chúng ta, rau dại này tự nhiên cũng là của thôn Linh Nam chúng ta.” Người đang mắng người ở thôn Linh Nam là một ca nhi trung niên vừa keo kiệt lại đánh đá.

Diệp Thanh Tri nhíu mày, dặt tay nhỏ Cẩn ca nhi, tính rời đi.

Xoay người đi, hắn đột nhiên nhớ tới, người này còn không phải là kẻ a ma nguyên thân sao? Hắn ta sao lại ở đây?

27. Chương 27: Làm Như Không Quen Biết

Edit: tiểu khê

Vội vàng trở về nhà, Diệp Thanh Tri cũng không tính cùng bọn họ nhận thân.

Chạng vạng, Trình Huy sẵn thú trở về, lần này đồ cũng không nhiều lắm, y để Diệp Thanh Tri giữ lại nhà mình ăn.

“Hiện tại trên núi rất nhiều thú mẹ đang mang bầu, phải qua một đoạn thời gian nữa mới có thể săn thú.” Trình Huy rửa mặt, giải thích nói.

Đây là quy củ thợ săn, đầu mùa xuân có thể vào núi nhặt một ít dã vật, nhưng không thể cố ý đi săn thú, vì lúc này là lúc thú mẹ mang bầu, nếu săn, động vật trên núi liền bị diệt sạch, sang năm còn có để săn nữa hay không.

Diệp Thanh Tri gật gật đầu, vừa lúc trong nhà phải gieo giống, cũng không có thời gian săn thú.

Do dự nửa ngày, Diệp Thanh Tri vẫn là đem chuyện hôm nay gặp được kẻ a ma nói cho Trình Huy.

Khi thành hôn không bao lâu, hắn liền đem thân thể của nguyên thân từ đầu chí cuối nói cho Trình Huy, sự tình gì nên gạt sự tình gì nên nói, Diệp Thanh Tri rất rõ ràng.

Lĩnh Tây thôn ở bên kia đại Lĩnh Sơn, một ngày nào đó sẽ gặp được, còn không bằng sớm cùng y nói.

“Vậy hắn ta thấy ngươi không?” Trình Huy nhíu mày, chính y có ca sao như vậy, đương nhiên có thể lý giải cảm giác có thân thích như vậy, huống chi còn là cha và a ma.

“Ta cũng không biết.” Diệp Thanh Tri lắc đầu, hắn không phải sợ bọn họ, chỉ là cảm thấy muốn thật nhận thân, quá sốt ruột, như vậy những ngày còn lại sống sợ là không quá tốt.

Thật là sợ cái gì là cái đó lại tới, sáng sớm hôm sau, Trình Huy mở cửa liền nhìn thấy một đôi phu phu tuổi già, lão hán thật ra trông thành thật, chỉ là ca nhi tuổi già, vẻ mặt khôn khéo, vừa thấy liền biết không dễ sống chung.

“Ngươi chính là Trình Huy đi? Ta là a ma phu lang nhà ngươi.” Lão ca nhi trực tiếp mở miệng nói.

Trình Huy hạ mi, nghiêng đầu nhìn lướt qua, thấy cách đó không xa không ít người nhìn phía bên này, liền cho người vào cửa, y không muốn để cho người khác biết Diệp Thanh Tri bị người bán qua, làm thấp cho người ta.

Hai người ngồi xuống, lão hán rõ ràng có chút không được tự nhiên, nhưng lão ca nhi kia an ổn ngồi như Thái Sơn, thực không biết xấu hổ.

Nghe được động tĩnh, Diệp Thanh Tri liền biết có người tới, đỡ Cẩn ca nhi tiếp tục ngủ, phủ thêm quần áo liền từ trong buồng ra.

“Sao không ngủ nữa?” Trình Huy đi tới đỡ Diệp Thanh Tri ngồi xuống, nhíu mày nói.

“Trước sau đều phải lên.” Nghiêng đầu nhìn về phía hai vị lão nhân, Diệp Thanh Tri cười nói: “Nhị vị là?”

Lão hán từ ghế trên đứng lên, có chút kích động, miệng đóng đóng mở mở rất nhiều lần, mới run rẩy nói:

“Đại ca nhi, ta là cha ngươi.”

Một bên lão ca nhi lại ngồi nửa điểm không động, chỉ lấy đôi mắt nhìn quanh trong phòng, cũng không biết suy nghĩ gì.

Diệp Thanh Tri nhướng mày, cười nói: “Chê cười, ngươi nói là cha ta chính là cha ta? Ta lại nghe người ta nói, cha ta sớm đã chết.”

“Thanh ca nhi, ta có thể kêu ngươi như vậy đi?” Lão ca nhi lôi kéo vạt áo lão hán, để hắn ta ngồi xuống, “Hôm qua nhìn thấy đóa hoa trên án đường kia, liền biết ngươi là đại ca nhi của nhà chúng ta, lúc trước cũng là trong nhà thật sự gian nan, không có cơm ăn, không có biện pháp mới đưa ngươi bán, nhưng nhìn bộ dáng ngươi hiện tại, nếu ở nông thôn lớn lên, sao có thể trắng nõn như vậy.”

“Có chuyện nói thẳng.” Trình Huy ánh mắt tối lại, đem ca nhi bán đi, là vì tốt cho ca nhi? Nếu không phải sợ tổn hại thanh danh Thanh ca nhi, y thật muốn trực tiếp bắt lão ca nhi không biết xấu hổ ném văng ra.

Lão hán đã ngồi rồi lại có chút đứng ngồi không yên, ông há miệng thở dốc, vừa định nói chuyện, đã bị lão ca nhi một bên giành trước ra tiếng nói: “Ngươi yên tâm, hôm nay chúng ta tới, chỉ là gặp ngươi một lần thôi, biết ngươi sống tốt, ta cùng cha ngươi có thể yên tâm, sẽ không quấy rầy các ngươi nữa.”

Lời này, đừng nói Diệp Thanh Tri, ngay cả lão hán bên cạnh còn không tin, phu lang nhà mình tính tình gì ông còn không biết sao, khôn khéo lại keo kiệt, hiện giờ cuộc sống Thanh ca nhi lại tốt, hắn ta có thể không tổng tiền, nói ra không có vài người có thể tin.

Bất quá hắn ta có thể nói như vậy, lão hán có vẻ có chút cao hứng, liên tục gật đầu, “Không tồi, hôm nay chúng ta tới chính là nhìn ngươi có tốt không, không nghĩ tới mới nhaoáng cái, ngươi đã gả chồng.”

Diệp Thanh Tri liếc mắt một cái, đáy mắt hiện lên châm chọc, lúc này cảm khái có ích lợi gì, Diệp Thanh Tri chân chính sớm đã chết, nếu tính không chết, nhìn thấy ngươi mèo khóc chuột giả từ bi, phỏng chừng cũng đến tức chết.

Lúc trước kể phu lang muốn bán ca nhi, sao lại không cảm thấy thương xót, ngăn cản không cho, căn cứ ký ức nguyên thân, Diệp Thanh Tri phi thường xác định, hắn tình nguyện ở nhà chịu khổ, cũng không muốn đi cái loại trong lâu cầm y ngọc thực.

Lão ca nhi cười gật đầu, rồi sau đó lại nói: “Ta hôm nay tới, còn có một việc, chính là muốn thỉnh ngươi không cần lộ ra thân phận, coi như chúng ta không thân.”

“Ngươi điên rồi? Ngươi cũng nói đây là đại ca nhi của nhà chúng ta, sao lại có thể không nhận?” Lão hán lớn tiếng hỏi.

Lão hán, người này tai mềm, lại không chịu được người khác nhắc mãi, cho nên lúc trước sau khi cười tân

phu lang, trong nhà cũng xác thật khó khăn, liền đồng ý bán Diệp Thanh Tri.

Chỉ là hiện giờ trong nhà tốt lên, tiểu nhi tử có tiền đồ, còn là dựa vào bạc bán đại ca nhi, tự nhiên phải đối tốt với ca ca.

Lão ca nhi trừng mắt nhìn lão hán, không dao động, nói tiếp: “Ta hôm nay tới vì việc này, người đáp ứng cũng tốt, không đáp ứng cũng tốt, dù sao người nói ra, chúng ta cũng sẽ không thừa nhận.”

Có thể không nhận cửa thân này, đối Diệp Thanh Tri mà nói, chính là cầu không được, một khi đã như vậy, hẳn tự nhiên đáp ứng, lập tức gật đầu, hơn nữa bảo Trình Huy lấy bút mực ra, viết xuống đoạn tuyệt thư.

Điểm này lão ca nhi cũng chưa nghĩ đến, không nghĩ tới Diệp Thanh Tri dứt khoát lưu loát như vậy, hơn nữa còn viết xuống đoạn tuyệt thư.

“Đại ca nhi, người làm gì vậy?” Lão hán đứng lên, muốn ngăn lại Diệp Thanh Tri, đáng tiếc bị Trình Huy ngăn cản.

Trình Huy chính là có thể một mình một người đánh hổ, sức lực lão hán có thể so sánh, một tay liền đem ông ngăn trở, không cho gần Diệp Thanh Tri.

“Như thế tốt nhất.” Lão ca nhi đẩy mắt hiện lên một mặt cao hứng, như vậy liền tính là hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ.

Diệp Thanh Tri viết xong đoạn tuyệt thư, nói: “Lúc trước các người bán ta, là ba mươi lượng bạc trắng, những ngân lượng đó, coi như ta trả ân tình các người dưỡng dục ta bảy năm, còn ân sinh dục, ta chỉ nhận a ma, ngày sau sẽ tự thấp hương tảo mộ cho người, sẽ không làm cho mộ phần quạnh quẽ.”

Lão hán bị Diệp Thanh Tri nói đầy mặt đỏ bừng, cuối cùng thở dài, bị lão ca nhi lôi kéo đi, chờ ra cửa, mới nói: “Trước khi tới đã bàn xong rồi, sao khi đến thấy ca nhi liền bắt đầu kêu kêu quất quất?”

“Lúc trước nếu không phải có đại ca nhi, sao có chúng ta hôm nay, người người này như thế nào.....” Lão hán không biết nên nói thế nào với phu lang chính mình.

“Ta làm sao vậy, ta còn không phải là vì nhà họ Diệp suy nghĩ sao.” Lão ca nhi iếc mắt một cái, “tam tiểu tử nhà chúng ta chính là đồng sinh, nếu như bị người khác biết được hẳn có đại ca ca từng bị bán, nào còn có tiền đồ? Lại nói, ta thấy Thanh ca nhi ước gì không nhận chúng ta đâu!”

Còn có một chút chuyện, lúc trước Diệp Thanh Liễu hỏi thôn, hẳn ta liền đi hỏi thăm, hơn nữa biết đến nhiều hơn so người nhà Diệp Thanh Liễu, biết Diệp Thanh Liễu là từ trong lâu ra Diệp Thanh Tri diện mạo so với Diệp Thanh Liễu khá hơn nhiều, khẳng định cũng sẽ bị tuyển đi, bị mua đi làm cái gì có thể nghĩ.

Loại chuyện này, người có tâm một là có thể điều tra ra, tiểu tử nhà bọn họ ngày sau nếu thi đậu tú tài, bị người biết có đại ca nhi như vậy, kia còn có tiền đồ gì nữa.

Nghĩ đến thái độ Diệp Thanh Tri, lão hán không thể không đổi mặt hiện thực, đại ca nhi xác thật không muốn nhận bọn họ, từ lúc ông vào cửa lâu như vậy, vẫn luôn không kêu ông liền có thể thấy được.

Chờ hai người đi rồi, Diệp Thanh Tri nhìn chăm chăm đoạn tuyệt thư thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, thật không nghĩ tới, sự tình sẽ giải quyết thuận lợi như vậy.

Suy nghĩ một chút, vẫn là có chút không yên tâm, Trình Huy thấy hần như vậy, liền nói: “Người yên tâm, ta đi hỏi thăm.” Nói xong, cơm cũng không ăn liền ra cửa.

“A ma?” Tự mình mặc xong quần áo Cẩn ca nhi cộc cộc chạy chậm ra, thấy Diệp Thanh Tri không để ý tới nó, ôm lấy đầu gối hần lắc lắc.

Bị Cẩn ca nhi làm hoảng hoàn hồn, Diệp Thanh Tri một tay đem nó bế lên ngồi vào trên đùi mình, “Sao con lại đi lên?”

“Tĩnh rồi ạ.” ý tứ Cẩn ca nhi rất đơn giản, tĩnh liền dậy.

Có Cẩn ca nhi, tâm tình Diệp Thanh Tri rõ ràng tốt hơn rất nhiều, cơm vào lúc hai lão giả gõ cửa đã nấu xong, lại làm vài món thức ăn là có thể ăn.

Vừa mới xào xong đồ ăn, liền nghe được tiếng mở cửa, nhìn ra, là Trình Huy.

Trình Huy sắc mặt như thường, cũng không thể từ trên mặt y nhìn ra gì, Diệp Thanh Tri cũng không vội hỏi, ba người như thường ăn xong cơm sáng, Trình Huy để Diệp Thanh Tri mang theo Cẩn ca nhi đi thư phòng, chính mình thu thập chén đĩa.

“Cẩn ca nhi tại đây tập viết, a ma đi ra ngoài một hồi.” Diệp Thanh Tri cúi đầu cùng Cẩn ca nhi nói một tiếng.

Nhẹ nhàng đóng lại cửa thư phòng, Diệp Thanh Tri mới hỏi nói: ” Hỏi thăm ra cái gì không?”

Trình Huy gạt đầu, đơn giản tự thuật một chút tình huống trong nhà nguyên thân.

Trước khi nguyên thân bị bán, kể a ma cũng đã sinh một tiểu tử, chính là người lần trước Diệp Thanh Tri ở trên gặp được, sau khi hần đi rồi, lại sinh một ca nhi một tiểu tử.

Bán Diệp Thanh Tri có không ít tiền, kể a ma liền tính toán cho hai tiểu tử đi học, chỉ là đại tiểu tử kia

ham chơi, đi hai ngày liền đánh chết không đi nữa, còn đứa nhỏ thật ra lạnh lợi, năm nay bắt quá mười lăm, cũng đã qua đồng sinh, chỉ cần lại qua kì thi phủ, nếu trúng, kia đó là tú tài.

Liên tính ở trong thành, mười lăm tuổi thành tú tài cũng thực khó lường, huống chi là ở nông thôn, nếu có thể trúng, địa vị toàn gia đều không như trước nữa, cho nên hẳn chính là hy vọng cả nhà.

Nghe xong, Diệp Thanh Tri cuối cùng cũng hiểu rõ kế a ma sao lại nói với hắn như vậy, thì ra là sợ hắn tổn hại thanh danh nhà bọn họ, tổn hại tiền đồ con của hắn ta.

Kỳ thật lại nói tiếp, hắn cũng có cùng ý tưởng với lão ca nhi, thân phận nguyên thân, với thanh danh xác thật có trở ngại, không nói ở nông thôn, tính ở trong thành, nếu là bị người biết, cũng khó có thể ở lâu dài, càng đừng nói đưa hài tử đi học.

“Như vậy cũng tốt, có hắn ta hỗ trợ, cũng sẽ không có người nhận ra ta đó là đại ca nhi lúc trước kia.” Diệp Thanh Tri nghiêng đầu cười cười, cũng không nửa điểm khổ sở,

Vốn dĩ hắn không phải thật sự là Diệp Thanh Tri, với gia đình kia chỉ là hồi ức như xem điện ảnh, sao có thể có cảm tình, chỉ là trong lòng khó tránh khỏi thay nguyên thân khổ sở, gặp được người cha như vậy, cũng là bất hạnh.

Bộ dáng này ở trong mắt Trình Huy, xác thật bởi vì bị người nhà làm cho thương tâm, cẩn thận ôm chầm Diệp Thanh Tri, nhẹ giọng nói: “Yên tâm, người có ta cùng Cẩn ca nhi, còn có hài tử trong bụng người, chúng ta là người một nhà.”

Diệp Thanh Tri sững sốt, nghiêng đầu nhìn phía y, ánh mắt càng ngày càng ấm lên, đúng, hắn có bọn họ, hà tất nghĩ đến những người râu ria.

Tác giả có lời muốn nói: Ở ác gặp ác, giống nguyên thân cha mẹ gia, ngày sau đều có bọn họ sinh hoạt.

Hôm nay nhập V, hy vọng thân nhóm nhiều duy trì, ái ni nhóm, moah moah (3)

Cảm ơn Lvclvs thân địa lời, moah moah (3)

- _____ -

Chương này dài đã man:<

Đoạn tác giả nói tui không edit đâu:>”

28. Chương 28: Bị Thương

Edit: tiểu khê

Sau khi gặp qua cha và a ma nguyên thân, Diệp Thanh Tri ngược lại nhẹ nhàng rất nhiều.

Nếu không phải bởi vì hoài hài tử, hắn đã tính đi tế bái a ma nguyên thân, lời này hắn cũng không lừa lão hán kia, lúc quyết định ở lại thôn này sinh hoạt, hắn liền muốn tế bái a ma nguyên thân.

Vô luận như thế nào, kia đều là người sinh ra nguyên thân, trong ký ức nguyên thân, vẫn luôn thực ôn nhu, đáng tiếc người tốt không trường mệnh, tuổi còn trẻ đã đi.

Lúc trước hắn vẫn luôn không dám đi, hiện giờ cha nguyên thân đã biết hắn ở đây, giờ cũng không cần trốn trốn tránh tránh, chờ hắn sinh xong hài tử, nhất định phải cùng Trình Huy còn có bọn nhỏ đi tảo mộ dập đầu, cũng làm cho a ma nguyên thân dưới mặt đất không hoang vắng như vậy.

Bỏ qua việc này, ngoài ruộng đã bắt đầu gieo giống, cái này cần nhiều thời gian, gieo càng sớm càng tốt, Diệp Thanh Tri không thể hỗ trợ, chỉ có Trình Huy một mình bận rộn, hiển nhiên có chút không kịp, một vài nhà đông người mà ít ruộng, vào lúc này sẽ ra làm giúp, Trình Huy liền tìm một người.

Lần này không đi đưa cơm, Trình Huy không cho Diệp Thanh Tri lại đi đưa cơm, sợ hắn mệt.

Diệp Thanh Tri nhàn rồi không có việc gì làm, liền cùng Quý ca nhi cùng nhau làm một ít tú phẩm bán, thứ này cũng có thể bán được chút bạc, dù sao cũng là nhàn rồi.

Đương nhiên, hắn cũng không thường làm, hiện giờ hắn hoài hài tử, quá mệt mỏi cũng không tốt, coi như giết thời gian, thuận đường kiếm chút tiền tiêu vặt.

Quý ca nhi ngược lại thực nỗ lực, hắn sang năm phải xuất giá, a ma hắn cũng không cho hắn xuống ruộng, phải ở nhà dưỡng dưỡng da, thừa dịp thời gian này, làm chút tú phẩm kiếm chút bạc, làm của hồi môn nhiều một chút, chờ đến lúc đó mang qua, ở nhà chồng cũng đủ tự tin.

“Thật đúng là cảm ơn Thanh ca sao, từ khi dùng bản vẽ của ngươi, bán đi tiền nhiều hơn so với ngày trước.” Quý ca nhi cắn đứt chỉ, một lần nữa lấy ra một khối vải ngồi dậy làm túi tiền.

Nghe vậy, Diệp Thanh Tri cười cười, “Là chính ngươi thêu đẹp, sao lại bởi vì bản vẽ của ta được.” Xoa xoa cổ, làm cái này lâu rồi, cổ liền mỏi, dứt khoát buông kim chỉ, lấy ra một quyển sách lật xem.

Quý ca nhi giơng mắt thấy Diệp Thanh Tri ở kia đọc sách, đáy mắt hiện lên sự hâm mộ, “Ca sao, chữ này khó học sao?”

Diệp Thanh Tri ngẩng đầu nhìn hấn một cái, cười nói: “Không tính khó học, như thế nào? Quý ca nhi muốn học?” Đọc sách biết chữ kỳ thật không coi là khó, giống như Cẩn ca nhi, hấn chỉ ngẫu nhiên chỉ dạy, hiện giờ nhận biết được một trăm chữ, có thể viết được chừng năm mươi chữ.

Này vẫn là Diệp Thanh Tri sợ nó tham nhiều lại không nhớ được, lại gây áp lực cho nó, bằng không một ngày nhận biết ba năm chữ không tính khó.

“Có thể chứ?” Quý ca nhi cẩn thận hỏi.

Ở nông thôn hấn tử cũng không biết được mấy chữ, hướng chỉ ca nhi, phần lớn ngay cả tên mình viết thế nào còn không biết, giống như Dao ca nhi nhà Khê a ma, cũng có thể xem hiểu mấy chữ, ở trong thôn đã cực kì cao ngạo.

Hấn đã nhìn qua Thanh ca sao viết chữ, sợ là tú tài ca ca Dao ca nhi kia so ra kém hơn, nếu là có thể cùng Thanh ca sao học được chút ít, đến lúc đó gả đến nhà chồng, nói chuyện đều có thể lớn tiếng không ít.

“Tự nhiên có thể.” Diệp Thanh Tri đem sách buông ra, trịnh trọng nói.

Kỳ thật sớm tại lúc dạy Cẩn ca nhi biết chữ, hấn liền nghĩ cũng dạy Trình Huy, đáng tiếc Trình Huy luôn bận rộn trong ngoài, một khắc không được nhàn.

Vào đông, Trình Huy thật ra có theo Cẩn ca nhi học Tam Tự Kinh cùng Bách Gia Tính, chữ cũng có thể viết được mấy chữ, chỉ là rốt cuộc tuổi lớn, trí nhớ không tốt bằng Cẩn ca nhi.

Trong khoảng thời gian này bụng chậm rãi to lên, hấn liền nhớ tới kiếp trước không ít người mẹ đều sẽ làm thai giáo cho con, vừa lúc nhàn rồi, dứt khoát cũng làm thai giáo cho hài tử, thuận đường lại ôn tập một lần cho Trình Huy.

Như thế, thêm bảng thánh sinh là Quý ca nhi, cũng không có vấn đề gì.

Diệp Thanh Tri bảo Quý ca nhi trở về làm **sa bàn***, dùng để viết chữ, nếu toàn dùng giấy bút, rất phí tiền, trong nhà Quý ca nhi sợ là sẽ không nguyện ý.

(*) theo mình hiểu là lấy đất, cát trộn vào một cái khay dùng để viết chữ lên đó (có gì sai mọi người góp ý kiến nha)

Sáng sớm hôm sau, Diệp Thanh Tri đưa Trình Huy đồ ăn giữa trưa đã làm xong, mới đưa y ra cửa, liền thấy a ma Quý ca nhi xách theo một rổ trứng gà lại đây, phía sau trừ bỏ Quý ca nhi, còn có tôn tử lớn nhất nhà bọn họ, khoảng chừng mới năm tuổi.

“A sao như thế nào rảnh tới?” Lúc này ngày mùa, ca nhi cũng là phải xuống ruộng hỗ trợ.

“Này không phải nghe Quý ca nhi nói Thanh ca nhi nguyện ý dạy hấn biết chữ, đây chính là chuyện tốt, vô luận như thế nào, đều phải lại đây cảm ơn Thanh canhi.” a ma Quý ca nhi cười đem trứng gà để tới trên bàn, “Trong nhà cũng không có gì thứ tốt, chỉ có mấy quả trứng gà, mang tới cho Thanh ca nhi bổ thân, ngàn vạn đừng ghét bỏ.”

Diệp Thanh Tri vội đem đồ đưa cho a ma Quý ca nhi, “Chỉ là chỉ dạy mấy chữ, a sao quá khách khí, trứng gà này vô luận như thế nào không thể muốn, còn thỉnh a sao thu hồi.” Vốn dĩ chính là nhân tiện, sao có thể thu đồ của người ta.

Chỉ là a ma Quý ca nhi không chịu thu hồi trứng gà, ngành muốn Diệp Thanh Tri nhận lấy, sợ trứng gà đánh vỡ, Diệp Thanh Tri chỉ phải đem rổ tiếp được để tới trên bàn, chờ Trình Huy trở về, lại bảo y đưa trở về là được.

Thấy hấn nhận lấy trứng gà, một nhà Quý ca nhi mới thở phào nhẹ nhõm, a ma Quý ca nhi lôi kéo đại tôn tử rời đi, dặn dò Quý ca nhi tại đây học cho tốt.

Thấy a ma cùng cháu ngoại trai đi rồi, quý ca nhi có chút ngượng ngùng hỏi: “Ca sao, sau khi ta học chữ, có thể về nhà dạy cháu ngoại trai ta hay không?”

Diệp Thanh Tri nhìn hấn một cái, lại nhìn trứng gà trên bàn, lúc này mới biết vì sao a ma hấn sẽ đưa trứng gà lại đây.

Cổ đại tôn sư trọng đạo nhất, Quý ca nhi nếu theo Diệp Thanh Tri học chữ, cũng coi như là nửa lão sư, nếu là tùy ý đem thứ hấn dạy chuyển dạy cho người khác, chính là đại bất kính, liền tính ở nông thôn không nhiều quy củ như vậy, nhưng thanh danh hấn cũng có chút tổn hại.

Giống như tư thực, nếu nghe lén phu tử giảng bài, bị bắt được, đánh một cây đòn, kia chính là thuộc về trộm cắp.

“Không sao.” Diệp Thanh Tri thật sự không quá để ý, chỉ là mấy chữ thôi, lại là chính hấn dạy nên không sao.

Cày bừa vụ xuân còn chưa kết thúc, cho nên Trình Huy còn một thời gian phải bận rộn nữa, Diệp Thanh Tri bảo Cẩn ca nhi dạy Quý ca nhi đọc Tam Tự Kinh.

Ngay từ đầu, Quý ca nhi biết Cẩn ca nhi dạy hấn, còn có chút không muốn, chỉ là thấy Cẩn ca nhi nghiêng đầu nhỏ, nghiêm trang dạy hấn niệm Tam Tự Kinh, mới phát hiện, tiểu ca nhi còn nhỏ như vậy, thế nhưng giảng đạo lý rõ ràng, lập tức càng thêm nỗ lực học tập, miễn cho kém hơn ba tuổi tri đồng.

Diệp Thanh Tri ở một bên nghe Cẩn ca nhi dạy Quý ca nhi đọc sách, thấy khuôn mặt nhỏ Cẩn ca nhi ra vẻ nghiêm túc, đặc biệt khi Quý ca nhi nói sai, nhấp cái miệng nhỏ, bộ dáng cau mày, làm Diệp Thanh Tri nhìn không được cười ra tiếng.

“A ma?” Thấy hai người đều quay lại nhìn hấn, Diệp Thanh Tri vội xua tay làm cho bọn họ tiếp tục.

Ngày mùa kết thúc, Trình Huy rốt cuộc có thể ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày, Diệp Thanh Tri khiến cho y đọc Tam Tự Kinh cấp hải tử trong bụng làm thai giáo.

Tuy không thể lý giải như thế nào là thai giáo, nhưng Trình Huy biết Diệp Thanh Tri hiểu biết nhiều, nếu nói như vậy, luôn là tốt với hải tử.

Quả nhiên, lâu không lấy sách vở, Trình Huy không nhớ rõ mấy thứ Diệp Thanh Tri dạy lúc trước, xấu hổ một chút, cầm lấy Tam Tự Kinh va va đập đập đọc thầm, chẳng đến khi mình cảm thấy trôi chảy, mới bắt đầu thai giáo.

Quý ca nhi phía trước cũng đã có thể ngâm nga Tam Tự Kinh, vẫn còn có chút vướng, hiện giờ xem như ôn tập, thuận đường nghe Trình Huy giải thích một chút.

Sau chuyện học chữ, thời tiết đã hoàn toàn ấm lại, đúng là mùa săn thú tốt nhất, Trình Huy tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Năng lực Trình Huy săn thú quả nhiên không phải thổi phồng, mỗi ngày lên núi đều sẽ mang đồ vật trở về, hoặc mấy con gà rừng, hoặc mấy con thỏ hoang, ngẫu nhiên còn sẽ mang về lộc hoặc là lợn rừng.

Trong nhà còn không thiếu thịt khô, lại nói dã vật nhiều như vậy, cũng không ăn hết, Diệp Thanh Tri bảo Trình Huy đều bán đi hết, chỉ để lại da thỏ, giữ lại cho Cẩn ca nhi còn hải tử trong bụng hấn làm quần áo.

Ngày này, Diệp Thanh Tri đang làm cơm chiều, tổng cảm thấy có chút hoảng hốt, mới vừa cầm cái đĩa đựng đồ ăn, tay vừa trượt, cái đĩa liền rơi xuống vỡ ra, đang muốn ngồi xổm xuống nhặt, liền nghe được bên ngoài một trận âm ỉ, thanh âm càng ngày càng gần, Diệp Thanh Tri có chút bất an đứng lên.

Liền nghe được ngoài cửa có tiếng gõ, vội vàng đi qua mở ra, “Xuân a ma?”

“Thanh ca nhi, nhanh đi tìm đại phu tới, hán tử nhà ngươi bị hổ cắn bị thương.” Xuân a ma đầy mặt nôn nóng nói.

Đại não Diệp Thanh Tri nháy mắt trống rỗng, lỗ tai âm ỉ vang lên, một hồi lâu, mới lấy lại tinh thần, bình tĩnh bảo Cẩn ca nhi về phòng của mình không cho phép ra ngoài, lại kêu Quý ca nhi hỗ trợ đi tìm đại phu, còn mình đi theo Xuana ma đi đến chỗ âm ỉ.

“Mau nhường một chút, Thanh ca nhi lại đây.” Xuân a ma giơ tay làm người tránh ra, đều biết Diệp Thanh Tri hoài hải tử, những hán tử đó tự giác lui ra hai bên, miễn cho làm hấn bị thương.

Sắc mặt Diệp Thanh Tri tái nhợt, khi nhìn thấy đầy người Trình Huy là máu, càng trắng thêm vài phần,

tay run nhè nhẹ đưa ra, cảm nhận được hơi thở ấm áp, cuối cùng an tâm một ít.

Nhắm mắt hít sâu một hơi, nghiêng đầu nói: “Phiền vị nào hỗ trợ đem phu quân tanhàng về phòng.” Quét mắt thấy cách đó không xa là lão hổ, Lí Chính và phu lang vừa mới tới hỗ trợ tiếp đón cùng nhau nâng vào nhà, đó là Trình Huy liều mạng để giết, tự nhiên không thể ném.

Trong thôn một lão thợ săn vội ngăn cản mọi người, trước tiên sờ sờ khớp xương Trình Huy, nói: “Còn may không có gãy xương, không có việc gì, nâng đi.”

Diệp Thanh Tri lúc này mới minh bạch dụng ý của ông, hấn vậy mà đã quên, nếu bị gãy xương, bị người tùy ý di chuyển, chính là dậu đổ bìm leo, vội bảo người canh tân nâng vào, phu lang Lí Chính tìm người quen hỗ trợ đem lão hổ nâng vào hậu viện.

Đi cầm kéo cắt quần áo dính máu của Trình Huy xuống, phu lang Lí Chính ở một bên nhìn, vội cấp cướp đi, “Dừng phu không thể lấy kéo.” Nói xong, tự mình cắt.

Ông tuổi tác lớn, hiện giờ đại tôn tử đều hơn mười tuổi, cũng không có cái gì là hán tử ca nhi chung phòng linh tinh, cho nên cũng không có việc gì.

Diệp Thanh Tri cố nén khó chịu khi mũi được mùi máu tươi, không chịu rời đi, sắc mặt vẫn luôn không có nửa điểm huyết sắc, chỉ là cũng không giống ca nhi khác khóc lóc, bởi vì hấn cảm thấy khóc là không thể giải quyết vấn đề.

Chỉ là khi hấn nhìn thấy trước ngực cùng trên lưng Trình Huy có thể thấy được vết cào sâu, vẫn là nhịn không được hốc mắt đỏ lên, nghe nói sau khi Trình Huy bị thương, còn tự mình đem con mồi xuống núi, mãi cho đến địa phương vừa rồi kia, mất máu quá nhiều nên ngất xỉu mới bị người phát hiện là y bị thương.

Ước chừng qua mười phút sau, Quý ca nhi vội kéo lão lang trung thở hổn hển trở về, “Thanh..... Thanh ca sao, đại phu tới.”

29. Chương 29: Một Cái Tát

Edit: tiểu khê

Diệp Thanh Tri gắt gao nhìn chăm chăm lão lang trung, sợ ông nói ra tin tức không tốt.

Còn may, lão lang trung bắt mạch một lúc rồi nói cho Diệp Thanh Tri, Trình Huy cũng không có nội thương, chịu đều là vết thương ngoài da, dưỡng thương một thời gian là tốt, chỉ là mất máu quá nhiều, cần bồi bổ nhiều.

Diệp Thanh Tri cuối cùng yên lòng, “Miệng vết thương này sâu như vậy, thật sự không có việc gì sao?”

Lão lang trung trừng mắt, “Ta nói không có việc gì liền không có việc gì.” Từ rương y lấy ra thuốc, bảo Diệp Thanh Tri đi đun nước ấm, dùng vải bông lau miệng vết thương, bôi thuốc lên, lại bảo Diệp Thanh Tri đem vải bông cắt ra, để băng bó, hiện giờ thời tiết không lạnh lắm, nên không mặc quần áo, trực tiếp đắp chăn lên cũng tốt.

“Được này là bôi ngoài, ba ngày đổi một lần, mặt khác ta lại viết cho phương thuốc nữa, người đi lên trần bốc thuốc, chỉ cần mười thang là được.” Lão lang trung tuy nói là thầy lang, nhưng y thuật của ông, làng trên xóm dưới đều nổi danh.

Lúc trước khi hấn mang thai đều là mời ông xem, Diệp Thanh Tri cũng tin tưởng ông, tiếp nhận phương thuốc, vội cầm bạc chuẩn bệnh đưa cho lão lang trung, lại cảm tạ chư vị hương thân giúp qua, dịu dàng tiễn khách, rốt cuộc trong viện nhiều người ồn ào nhốn nháo như vậy, bất lợi với Trình Huy dưỡng thương.

Đương nhiên, Xuân a ma còn có phu lang Lí Chính hai người đều ở lại hỗ trợ, còn Quý ca nhi, bởi vì còn chưa xuất giá, cho nên Diệp Thanh Tri bảo hấn về trước.

Mặt ủ rũ cảm tạ hai vị phu lang, nghĩ chờ Trình Huy về sau tốt lên lại tặng lễ, rốt cuộc người ta hôm nay giúp không ít chuyện.

Chỉ là hiện tại, hấn thật sự vô tâm nhớ những cái đó, hiển nhiên, phu lang Lí Chính cùng Xuân a ma cũng đều biết hiện tại Diệp Thanh Tri không có tâm tình, thấy không có gì yêu cầu hỗ trợ, liền đứng dậy cáo từ rồi đi.

Tiến người đưa đến cửa, Diệp Thanh Tri đưa phương thuốc, nhờ Quý ca nhi ca ca hỗ trợ đi lên trần bốc thuốc, thêm vào chút bạc đi lại, lúc này mới trở về ngồi xuống nhìn Trình Huy.

Trình Huy hai mắt nhắm chặt, ngày thường gương mặt nghiêm túc hiện giờ bình thản không ít, có thể là bởi vì miệng vết thương đau đớn, ấn đường hơi hơi cau lại, làn da ngăm đen thiếu vài phần tươi tắn, mang theo một chút trắng xanh, môi trở nên trắng bệch, có chút khô nứt.

Nhớ tới đường glucose có thể trị thiếu máu, Diệp Thanh Tri vội lấy ra đường pha vào nước, cẩn thận đút y uống, một chén nước đường đút gần nửa tiếng đồng hồ, Diệp Thanh Tri mới buông chén, dựa vào đầu giường nghỉ ngơi một lát.

Mơ hồ nghe được tiếng nước nổ, tức khắc cả kinh, vội vàng đứng lên đi đến phòng Cẩn ca nhi.

Quả nhiên thấy nó ngồi xổm ở cửa khóc, Diệp Thanh Tri vội đau lòng bế nó lên, “Cẩn ca nhi không khóc, đây là làm sao vậy?”

“Cha, thật nhiều máu, ô ô..... A ma nói không cho phép ra đi, Cẩn ca nhi sợ.” Cẩn ca nhi ôm Diệp Thanh

Tri, ghen ngào nói.

Nghe vậy, Diệp Thanh Tri càng thêm đau lòng, Cẩn ca nhi rút cuộc mới là hài tử bốn tuổi, nghe được cha bị lão hổ cắn vốn là sợ hãi, Diệp Thanh Tri lại dẫn nó ở trong phòng không cho phép ra đi, nó cũng không dám không nghe lời, vẫn luôn ngốc tại bên trong, chỉ là xuyên qua khe cửa nhìn thấy cha đầy người là máu nâng trở về, đương nhiên trở nên sợ hãi.

“Không có việc gì, cha người y không có việc gì, trên người đều là máu của lão hổ, không phải cha.” Diệp Thanh Tri ôm chặt Cẩn ca nhi, lúc ấy thấy Trình Huy như vậy, lòng tràn đầy nghĩ y có chuyện hay không, thế nhưng đã quên Cẩn ca nhi trong phòng, thật là đáng trách.

Sờ sờ đầu Cẩn ca nhi đầy mồ hôi, sợ là ở trong phòng khóc thật lâu, không dám cứ như vậy ôm nó ra ngoài, sợ bị cảm lạnh, thay quần áo cho nó, mới ôm đi xem Trình Huy.

“Cẩn ca nhi liền nhìn cha, không cần kêu y, y lên núi săn thú rất mệt, ngủ rồi.” Diệp Thanh Tri nỗ lực cười nói.

Trong nhà đã có người ngã xuống, Cẩn ca nhi lại nhỏ như vậy, nếu hắn không kiên cường, thì không xong rồi.

Vào lúc ban đêm Trình Huy liền tỉnh, trợn mắt, đáy mắt mê mang một hồi, nhìn thấy Diệp Thanh Tri ở mép giường, không tìm được cong cười nhạt, y còn tưởng rằng lần này ở trên núi không thể về được, không nghĩ tới là y chịu đựng được.

Diệp Thanh Tri cũng cười với y, nói: “Người hiện tại thế nào? Miệng vết thương còn đau sao?”

“Không đau.” Trình Huy lắc đầu, đang định nói gì, liền thấy Diệp Thanh Tri giơ tay liền cho y một cái tát, trên mặt truyền đến nóng rát đau, phồng chùng Thanh ca nhi đem sức lực toàn thân để tát.

Thấy Diệp Thanh Tri lại muốn đánh, Trình Huy vội cầm tay hắn, lật qua xem lòng bàn tay, vuốt ve một chút, nói: “Tay có đau hay không? Nếu là muốn đánh ta, dùng gậy gộc gì đó đi, đừng dùng tay, miễn cho đau tay.”

Diệp Thanh Tri nhấp môi, rút về tay, xụi mặt, “Đừng tưởng rằng nói như vậy taliền tha thứ người, Trình Huy, người có nghĩ tới hay không, vạn nhất người thật sự bị trọng thương, hoặc là.....” Dừng một chút, nói tiếp: “Lưu lại ta cùng Cẩn ca nhi còn có hài tử chưa ra đời này sẽ thế nào?”

Trình Huy nắm chặt nắm tay, mặc không lên tiếng.

“Người không yêu quý tánh mạng mình, cũng nên giấu lại cho chúng ta, nói là mèo rừng, nhưng đó là lão hổ, người thật nghĩ nó là mèo sao? Người nghĩ mình có tấm thân bất tử, có thể tùy ý lăn lộn sao.” Diệp Thanh Tri càng nói càng bức, hận không thể lại đánh y một cái.

Trình Huy ngồi dậy, muốn ôm lấy Diệp Thanh Tri trấn an, hấn hiện tại đang có mang, không thể quá kích động.

Diệp Thanh Tri thấy hấn như vậy, càng tức giận, “Như thế nào, khó khăn nhất về cái mạng, còn muốn tiếp tục lăn lộn phải không?”

Trình Huy chỉ đành nằm trở về, mắt nhìn chăm chăm Diệp Thanh Tri, chớp cũng không dám chớp, chưa từng có giờ khắc này hận mình không nói, bằng không cũng sẽ không làm Thanh ca nhi tức giận như vậy.

Phát tiết một hồi, trong lòng dễ chịu không ít, Diệp Thanh Tri cũng không phải không biết đúng mực, hấn là thừa nhận trong phạm vi làm ầm ĩ, cảm giác có chút mệt mỏi, liền đi vào phòng ngủ Cẩn ca nhi.

Đêm đó, ba người ngủ không an ổn, Trình Huy là sợ Diệp Thanh Tri giận hại thân, Diệp Thanh Tri cùng Cẩn ca nhi hai người đều gặp ác mộng.

Ngày hôm sau lên, khí sắc ba người đều không tốt, Diệp Thanh Tri chỉ ngao cháo, thêm chút dưa muối ăn, hầm(?) trứng gà cho Cẩn ca nhi, mặt khác lại hầm gà, một hồi ba người lại ăn.

Trình Huy trong lòng gấp không chịu được, phu lang y đã vài ngày không để ý đến y, có thể không vội sao?

Y tình nguyện Thanh ca nhi giống như khi y mới vừa tỉnh lại sẽ đánh y, cũng tốt hơn vô thanh vô tức như vậy, lạnh nhạt với y như vậy, so với giết y còn khó chịu hơn

Ăn cơm xong, Trình Huy lại nỗ lực nhếch miệng cười với Diệp Thanh Tri, Cẩn ca nhi thấy bộ dáng này của cha nhện không được cười ra tiếng, Diệp Thanh Tri liếc một cái, rốt cuộc mở miệng nói: “Về sau đừng đi săn thú.”

Trình Huy lập tức gật đầu, hiện tại Diệp Thanh Tri nói cái gì chính là cái đó, chỉ là trong lòng y vẫn là có chút khó xử, nếu không đi săn thú, trong nhà liền dựa vào vài mẫu đồng ruộng, sống qua ngày là có thể nhưng không đầy đủ như hiện tại.

“Chờ vết thương người lành lại, chúng ta liền đi lên trấn đi dạo, xem có sinh ý gì có thể làm.” Kiếm tiền vẫn dựa vào buôn bán, săn thú tuy rằng cũng có tiền, nhưng lại quá mức nguy hiểm, dù sao Diệp Thanh Tri không dám lại để cho Trình Huy lên núi.

Trình Huy sưng sốt một chút, lại lần nữa gật đầu, “Được, đều nghe người.”

Y biết lần này mình bị thương, nhất định dọa đến Diệp Thanh Tri, không dám nhắc lại săn thú việc, kỳ thật đi lên trấn làm chút sinh ý cũng tốt, như thế Thanh ca nhi tổng có thể yên tâm được,

Trình Huy chịu thương không nghiêm trọng, ở nhà dưỡng hơn nửa tháng liền tốt lên, chỉ là phía trên đang

kết vậy, không được làm động tác mạnh.

Hôm nay thời tiết không tồi, Diệp Thanh Tri liền cùng Trình Huy mang theo Cẩnca nhi đến lên trấn, quan trọng nhất là xem thương thế Trình Huy, thứ hai là cũng kiểm tra thân thể Diệp Thanh Tri một chút, nhân tiện cũng nhìn xem trên trán có sinh ý gì.

30. Chương 30: Làm Buôn Bán

Edit: tiểu khê

“Miệng vết thương của người khép lại rất tốt, lại uống thêm mấy thang thuốc là được.” Lão đại phu xem xong mạch, viết phương thuốc, Trình Huy đứng lên đổi chỗ cho Diệp Thanh Tri.

Lão đại phu nhìn hắn một cái, rồi sau đó bắt đầu bắt mạch, “Thai rất ổn, không cần uống thuốc.”

Lời này làm Diệp Thanh Tri nhẹ nhàng thở ra, khi Trình Huy bị thương trở về, bởi vì quá mức sợ hãi cùng khẩn trương, ngày hôm sau bụng hắn còn có điểm ần ần đau, tuy nói cho lão lang trung nhìn qua, nhưng hắn vẫn không yên tâm.

Tuy rằng trong lòng với việc mình mang thai vẫn là có chút hoảng hốt, nhưng là đối với hài tử huyết mạch tương liên trong bụng này, hắn vô cùng coi trọng, tuyệt không có nửa điểm không quan tâm.

Ở quanh Thanh Hà trấn mà nói, xem như trấn lớn, cho nên thương nghiệp bên này còn tính là phát đạt, các loại từ lâu cửa hàng không ít, cũng chính vì nguyên nhân như thế, nơi này nên có cửa hàng đều có, Diệp Thanh Tri muốn tại đây làm buôn bán, sợ là không dễ dàng như vậy.

Trong lòng điểm qua các sinh ý có thể làm, lúc này làm buôn bán nhỏ, đơn giản như ăn, mặc, ở, đi lại, nhưng đầu tư quá lớn, loại trừ, còn thức ăn cũng không được, thực ra, hắn chỉ biết làm cơm nhà, điểm tâm trong ký ức nguyên thân, giống bánh kem ăn vặt linh tinh hiện đại, nửa điểm cũng không được.

A! Hoặc là có thể nếm thử một chút nước tương, trước khi xuyên qua, hắn xem qua một kỳ tiết mục mỹ thực, trong đó có giăng, cũng không tính khó, vấn đề là, nước tương hiện tại cũng không tính kém, hắn lại không có bí phương gì, sao so được bí phương tổ truyền qua trăm năm.

Còn y phục? ánh mắt Diệp Thanh Tri đột nhiên sáng lên, Quý ca nhi không phải nói khi dùng bản vẽ của hắn thêu khăn, tiền đều so bình thường nhiều hơn một chút, sao không mở một cửa hàng định chế tác trang phục.

Trực tiếp đi theo lộ tuyến xa hoa, ban đầu mỗi tháng chỉ ra một bộ y phục, cũng chỉ làm một bộ.

Cứ như vậy, chỉ nhân sĩ thượng đẳng mới mua được, Diệp Thanh Tri ở trong đầu nghĩ qua một lần, đột nhiên nhớ tới Diệp Thanh Liễu, hiện tại hắn ta còn tính có chút địa vị, cũng chỉ có hắn ta, cũng không biết hắn ta có thể hỗ trợ hay không.

Nếu là làm cái này, như vậy cửa hàng mở ở đâu cũng không quan trọng, một tháng chỉ làm một hai bộ, cũng không tính vội, ở nhà làm đều được.

Chỉ là tiền đề cái kế hoạch này, yêu cầu Diệp Thanh Liễu hỗ trợ, không xác định tương lai, Diệp Thanh Tri vẫn là cùng Trình Huy dạo qua một vòng mảnh đất phồn hoa, trứng gà không thể đặt cùng một rổ, tự nhiên muốn chọn ra mấy con đường, rồi sau đó chọn con đường tốt nhất để đi.

“A ma, con đói bụng.” Cẩm ca nhi bị Trình Huy ôm kéo kéo tay áo Diệp Thanh Tri, nháy mắt to nói.

Diệp Thanh Tri gật đầu, thật là, nghĩ mà quên thời gian, xác thật đã là thời gian ăn cơm trưa, nhìn xung quanh một chút, thấy phía trước không xa có cái một quán.

“Lão bản, tới ba chén mì thịt băm.” Diệp Thanh Tri vô luận là kiếp trước hay là kiếp này đều là người phía nam, đối với hắn mà nói, không quá thích ăn mì, nhưng ở cổ đại mà nói, bột mì trắng cùng gạo trắng đều là vật quý giá, người bình thường ít ăn nổi.

Nếu giống như hiện đại mở một quán, trang hoàng xa hoa, không biết có thể được hay không?

Diệp Thanh Tri ăn ít, đem hơn phân nửa trong chén để vào trong chén Trình Huy, còn Cẩm ca nhi, tùy nó ăn nhiều hay ít, dư lại lại đưa cho Trình Huy là được.

Ăn cơm xong, mấy người khôi phục không ít thể lực, Diệp Thanh Tri lại không tính nghĩ nhiều nữa, tìm vị tiểu nhị ca kia lần trước hắn gặp ở từ lâu, hỏi thăm một ít tình huống.

Muốn nói ai tin tức nhất linh thông nhất, không gì nhanh hơn tiểu nhị trong thanh lâu ca nhi cùng từ lâu.

Trên phố thật ra có mấy cửa hàng muốn bán, trong đó có một nhà ở trên phố, đoạn đường thực tốt, mặt khác có mấy nhà thì tại phía sau đường, đoạn đường cũng không thể tính là không tốt, so với cửa hàng trên phố này, lại là kém không phải là nhỏ.

Cụ thể giá cả tiểu nhị không biết, nhưng nói cho Diệp Thanh Tri tìm ai liền có thể biết được.

Nghe được tình hình hắn muốn, Diệp Thanh Tri liền cho tiền thưởng, đương nhiên không có khả năng vừa đến nơi này liền hào phóng như vậy, chỉ cho mấy văn, nhưng là tại trấn, cũng coi như không ít.

Người tiểu nhị giới thiệu chính là giống người môi giới ở hiện đại, Diệp Thanh Tri mới vừa hỏi, hắn liền bắt đầu thao thao bất tuyệt giới thiệu mấy cửa hàng.

Cửa hàng loại đồ vật này, tự cổ chí kim đều có một đạo lý, càng phồn hoa tiền thuê càng cao, nơi này cũng như thế, gian cửa hàng cùng phố với tửu lầu, một tháng muốn mười lượng tiền thuê, một năm ít nhất một trăm lượng bạc, còn cửa hàng phía sau, một năm cũng muốn hơn năm mươi lượng bạc.

Này chỉ là tiền thuê, nếu là đem cửa hàng thuê rồi, còn cần trang hoàng, nhập hàng, đúng, đặc biệt là nguồn cung cấp, nếu hẳn thật sự tính toán làm trang phục xa hoa, như vậy vải của hẳn nhập nhất định phải đẹp, bằng không lấy vải thô làm cho dù xinh đẹp, những người đó đều sẽ không mặc.

Diệp Thanh Tri suy nghĩ thật lâu, cùng người môi giới cười nói chuyện vài câu, rồi sau đó cùng Trình Huy về nhà.

Trình Huy mới là chủ một nhà, những việc như này, tự nhiên muốn cùng y thương lượng cho tốt.

Kỳ thật muốn mở tiệm cơm cũng được, liền mở trước nhà, tuy nói vất vả chút, nhưng so với săn thú tốt hơn nhiều.

Xe bò bọn họ là mượn từ phu lang Lí Chính, mặt trên để hai tầng chắn dày, sợ Diệp Thanh Tri bị xóc nảy, một nhà ba người lắc lư về thôn.

Mới ra thị trấn, liền nghe ven đường có tiếng gào, ngay từ đầu Diệp Thanh Tri còn có Trình Huy không thèm để ý, chỉ là sau đó, lại phát hiện người nọ như gọi bọn hắn.

Quay đầu nhìn lại, là một ca nhi tương đối thanh tú, Diệp Thanh Tri liếc nhìn, hỏi: “Có việc gì?”

“Chúng ta vốn là người cùng trong thôn cùng đến trên trấn, không nghĩ xong việc, thời gian có chút chậm, không kịp đuổi theo xe bò, có thể nhờ các người hỗ trợ một đoạn đường?” Tiểu ca nhi kia thấy Diệp Thanh Tri không đáp, vội nói tiếp: “Chúng ta sẽ trả tiền.”

Diệp Thanh Tri quay đầu nhìn về phía Trình Huy, ánh mắt hỏi y có đồng ý hay không.

Xe bò không tính nhỏ, lần này bọn họ cũng không có đồ gì, cho nên mang theo hai người cũng không tính gì, chỉ là hẳn không biết này hai người là người như thế nào, cho nên vẫn hỏi Trình Huy một câu mới tốt.

“Các người là người thôn gì?” Trình Huy trực tiếp hỏi.

“Chúng ta chính là thôn Linh Tây không xa.” Tiểu ca nhi nghe hẳn hỏi chuyện, biết có khả năng, hai trông mắt sáng lên.

Đi theo sau là một thư sinh dờ dẫm bước lại đây, phủi đôi tay, khẽ nhú mào, “Chính là cái này?”

“Sẽ nhanh thôi.” Tiểu ca nhi quay đầu lại nhỏ giọng nói, ngữ khí mang điểm lấy lòng.

Diệp Thanh Tri nhú mày, quay đầu nhìn phía Trình Huy, liền nghe y nói nói: “Có thể, bất quá chỉ có thể mang các người đến thôn Linh Bắc.”

Tiểu ca nhi không đợi tiểu tử thư sinh nói chuyện, vội vàng gật đầu, “Đến kia đã rất tốt, đa tạ đại ca còn có ca sao đã hỗ trợ.”

Diệp Thanh Tri ôm Cẩm ca nhi dịch ra, chừa ra vị trí, tiểu ca nhi kia nhìn thư sinh một cái, nhỏ giọng nói câu gì, rồi sau đó chính mình lên xe trước, ngồi ở bên cạnh Diệp Thanh Tri, thư sinh mới không tình nguyện lên xe.

Như vậy, Diệp Thanh Tri cùng kia thư sinh liền cách tiểu ca nhi kia, Diệp Thanh Tri âm thầm gật đầu, còn biết lễ.

Thư sinh vẫn luôn không nhìn Trình Huy cùng Diệp Thanh Tri, thẳng đến lên xe, tầm mắt đảo qua, mới nhìn thấy Diệp Thanh Tri thấp giọng cùng Cẩm ca nhi nói chuyện, ánh mắt tức khắc dừng lại.

31. Chương 31: Cái Gọi Là Thư Sinh

Edit: tiểu khê

Linh bắc thôn gần trấn nhất, cũng coi như giàu có, Trình Huy kéo xe bò dừng lại, liền bảo hai người kia xuống.

Chỉ là, vốn dĩ bạn đầu thư sinh không buồn hé răng rõ ràng có chút không thích hợp, ánh mắt không ngừng nhìn Diệp Thanh Tri, ngay cả Cẩm ca nhi trong lòng Diệp Thanh Tri cũng cảm thấy hắn ta kỳ quái, huống chi Trình Huy còn có Diệp Thanh Tri bị nhìn.

Nhú nhú mày, Diệp Thanh Tri xụ mặt nói: “Còn thỉnh vị công tử này xuống xe, chúng ta đang vội về nhà.”

Lần trước đã nói qua, diện mạo Diệp Thanh Tri cực kỳ tinh xảo, lúc không cười, sẽ mang theo một chút thanh cao, phảng phất xa cách ngàn dặm với người khác, hắn như vậy là tỏ vẻ tâm tình mình không tốt, thức thời thì nhanh xuống xe, lại không nghĩ một khuôn mặt tinh xảo, mắt lộ thanh cao, thân mang chỉ khí ca nhi có học thức, với một thư sinh có lực sát thương rất lớn.

“Xin lỗi, chúng ta liền đi xuống.” Tiểu ca nhi sắc mặt có chút đỏ lên, vốn dĩ là người khác cho bọn hắn đi nhờ đoạn đường, hiện giờ đệ đệ nhà mình như vậy là không có lễ nghĩa, là không đúng.

“Đây là mười văn, còn thỉnh ca sao nhận lấy.” Tiểu ca nhi lấy ra một túi tiền nhỏ, đến ra mấy đồng tiền.

Diệp Thanh Tri nhìn qua nói, “Không cần.” Lôi kéo tay áo Trình Huy, bảo y đánh xe rời đi.

Thư sinh si ngốc nhìn xe bò đi xa, trong miệng nỉ non, “Cũng không biết đây là giai nhân nào?”

“Người đang nói cái gì?” Tiểu ca nhi cẩn thận thu tiền, vẫn chưa nghe rõ đệ đệ nhà mình nói gì.

“Không có gì.” Thư sinh lắc lắc đầu, xoay người rời đi.

Từ Linh Bắc thôn cho đến nhà, Trình Huy không nói nửa câu, hiển nhiên còn đang tức giận vì chuyện vừa rồi.

“Từ khi nào trở nên keo kiệt vậy?” Diệp Thanh Tri đi đổ nước, cười nói.

“Vì sao lúc này ngăn cản ta.” Y thật sự muốn đánh cái tên cứ liếc phu lang của mình một trận, hơn nữa hắn ta còn là người đọc sách.

Diệp Thanh Tri cười cười, “Chỉ là bèo nước gặp nhau, lần tới sẽ không gặp được nữa.”

Mới nói lời này không đến hai ngày, hắn lại nhìn thấy thư sinh kia lần nữa.

“Thanh ca sao, người biết người nọ sao?” Quý ca nhi ôm Cẩn ca nhi đi theo sau Diệp Thanh Tri, tò mò hỏi.

Thật sự là ánh mắt thư sinh kia quá mức rõ ràng, thường thường nhìn về phía Diệp Thanh Tri, muốn không cho người khác phát hiện quả thực khó khăn.

Diệp Thanh Tri nhìn qua thư sinh, lắc đầu, “Không quen biết,” nói chuyện không nói nhỏ giống như Quý ca nhi, cho nên thư sinh đứng không xa cũng có thể nghe được.

Chỉ thấy hắn ta bước nhanh đến, “Hôm trước chúng ta đã gặp qua, người sao có thể nói không quen biết?”

Diệp Thanh Tri nhú mày, con đường này nhiều người đi lại, hiện giờ cũng không phải ngày mùa, người lữ đi tới thực nhiều, vạn nhất lời này bị người có tâm nghe được, mà truyền đi lung tung, rất bất lợi với hắn.

“Chỉ là phu quân nhà ta tốt bụng, tiện đường mang theo người cùng một ca nhi đi đoạn đường, sao lại tính quen biết.” Nói xong, quả nhiên nhìn thấy có mấy ca nhi bên cạnh thu hồi về mặt hóng chuyện.

Nhìn thấy thư sinh muốn mở miệng nói chuyện, hấn lạnh giọng trước nói: “Vốn là phu quân nhà ta hảo tâm, công tử không cần nói lời cảm tạ. Ta còn có chút chuyện, liền đi trước.”

Chẳng lẽ thư sinh này đọc sách nhiều nên choáng hải, bằng không sao có thể nói như vậy khiến người hiểu lầm, hơn nữa, bên cạnh hấn có Cẩn ca nhi, còn có bụng hơi hơi phồng lên, chẳng lẽ hấn ta đều nhìn không thấy sao?

Thư sinh sững sờ ở tại chỗ, phu quân? Hấn tử hôm đó thế mà là phu quân ca nhi này? Sao có thể? Ánh mắt rơi vào Cẩn ca nhi trong lòng ngực Quý ca nhi, ánh mắt sáng lên, nhất định là ca nhi này cố ý lừa hấn ta, bằng không chính hấn sao không ôm tiểu ca nhi, ngược lại để cho người khác ôm.

Liền nói: “Tiểu sinh hôm nay là tới nói lời cảm tạ, còn chưa thỉnh giáo vị này ca nhi họ gì?”

Cái này, ngay cả Quý ca nhi còn cảm thấy kỳ quái, người này là sao lại cứ thế này, Thanh ca sao đều nói không cần cảm tạ, thế nhưng người này còn nói những lời vô nghĩa.

Diệp Thanh Tri vốn là tính đi nhà lí chính, nhưng giờ lại đổi ý định, trực tiếp về nhà, nói: “Nhà chồng ta họ Trình, muốn cảm tạ liền cảm tạ ta phu quân ta.”

Thư sinh bướng bỉnh tin rằng Diệp Thanh Tri đang lừa hấn ta, vẫn luôn đi theo phía sau hấn.

Đi đến nửa đường, hấn liền nhìn thấy Trình Huy, tuy có chút kỳ quái sao y lại ở đây, nhưng Diệp Thanh Tri vẫn nhẹ nhàng thở ra, có y ở đây liền yên tâm hơn nhiều, khiến người khác cũng sẽ không lăm lăm.

Quả nhiên, thấy Trình Huy lại đây, không ít ca nhi đang tò mò liền không chú ý bọn họ nữa, ngược lại đi làm chuyện của mình.

Dẫn thư sinh về nhà, Diệp Thanh Tri chỉ lấy nước sôi để nguội ra, người như vậy hấn không muốn pha trà để mời.

Trình Huy nắm chặt tay kêu răng rắc, chính là cái thư sinh kia lại nhìn bức tranh treo giữa đại sảnh xem đến nhập thần, nửa điểm không phát hiện, còn nói: “Không biết bức tranh này là ai họa?”

“Ồ trong thành mua được.” Diệp Thanh Tri nhìn lướt qua bức tranh tùy tay vẽ, tùy ý nói.

Đáy mắt kia thư sinh hiện lên một tia sáng, hấn ta tuy rằng khiêm khuyết đạo lí đối nhân xử thế, nhưng không phải người ngốc, góc trên bên phải viết ba chữ nho nhỏ Linh Sơn hành, hấn ta tuyệt không đoán sai.

Bức tranh tuyệt không phải mua từ trong thành, khẳng định là ca nhi này tự họa, không nghĩ tới hấn lại có họa kỹ tốt như vậy, còn có nét chữ kia, hấn ta cũng không viết tốt bằng.

Diệp Thanh Tri mặc kệ hấn ta đoán được hay không, trực tiếp hạ lệnh trực khách, “Phu phu hai người bọn ta tiếp thu lòng biết ơn công tử, nên công tử có thể về rồi.”

Thư sinh kia không nghĩ tới Diệp Thanh Tri sẽ trực tiếp như vậy, quay đầu nhìn Trình Huy, trong lòng có chút dao động, rồi sau đó đỏ mặt hỏi: “Còn chưa thỉnh giáo người họ gì?”

Rốt cuộc Trình Huy không nhịn được, nắm cổ áo hấn ta liền nói, “Bất luận hấn họ gì, hiện giờ đều cùng họ Trình với ta, trong bụng còn mang hài tử của ta, lòng biết ơn của người ta thu được, đi đi không tiễn.” Nói xong, trực tiếp kéo hấn ta đến cổng lớn, sau đó mở cửa, tổng ra ngoài, xong việc.

Diệp Thanh Tri khẽ nhếch miệng, hấn vẫn là lần đầu nhìn thấy Trình Huy như vậy, thật sự có chút dọa người, “Người.....”

“Ta như thế nào, đối phó loại người này liền cần biện pháp này.” Trình Huy thô thanh thô khí nói.

Vì sao thanh danh y ở Trần Gia thôn lại như vậy, trong đó có việc y đem thân ca sao mình lại ném ra cửa, tuy nói người sai chính là ca sao y, chỉ là rốt cuộc là trưởng bối y, y đuổi người ra ngoài là được, lại trực tiếp bắt ném người ta ra cổng lớn, người bình thường tới xem, liền cảm thấy Trình Huy quá mức thô bạo.

Chính là, Diệp Thanh Tri nghiêng đầu nhìn Trình Huy, hấn thích.

Việc này ở nhà bọn họ còn có trong thôn không dậy nổi nửa điểm sóng gió, nhưng trong lòng thư sinh lại nhắc lên sóng gió, ở nhà hấn cũng nhắc lên sóng gió,

Bởi vì kia thư sinh, lúc trở lại liền bị bệnh, ngày ấy nghe được Trình Huy nói Diệp Thanh Tri hoài hài tử, hấn ta lúc gần đi có xem qua, bụng xác thật có chút phồng lên, rồi sau đó lại tìm người hỏi thăm, mới biết được là thật sự, ca nhi kia tên Diệp Thanh Tri là Trình phu lang.

Mai ca nhi lúc này sắc thuốc cho đệ đệ, trong lòng lại kinh hoảng không thôi, cha và a ma không biết vì sao đệ đệ đột nhiên như vậy, hấn lại biết, bởi vì lúc đi mang thuốc cho đệ đệ, nghe được trong miệng đệ đệ nỉ non cái gì Thanh ca nhi, Thanh ca nhi này hấn cũng biết, chính là ca nhi lần trước hảo tâm cho bọn họ đi nhờ đoạn đường.

Nếu là không hỏi thăm sai, ca nhi kia đã gả chồng thành phu lang, lái xe đó là phu quân, còn ôm tiểu ca nhi, chính hấn cũng là ca nhi, tâm tư tỉ mỉ hơn nhiều, lúc xe bò đi qua chỗ gặp ghềnh, Thanh ca nhi đều sẽ vượt bụng, sợ là có thai.

Kết quả, đệ đệ hấn được mọi người khen thông tuệ, thể nhưng lại coi trọng cả nhi đã gả chồng, lại còn đang mang thai.

Nếu để cha và a ma biết, đệ đệ không có việc gì, nhưng sẽ cảm thấy là bởi vì hấn mới gặp được ca nhi kia, sau đó sẽ đánh hấn chết khiếp đi.

Không dám suy nghĩ sâu nữa, Mai ca nhi cẩn thận đem chén thuốc đã được sắc xong vào phòng. Lúc vào phòng, quả nhiên lại nghe đê đê không đau rên rĩ(?).

Trong lòng lại may mắn, cũng may đê đê là người đọc sách, nhiều lần ở nhà bị thương mấy ngày, sẽ không làm ra chuyện hồ đồ gì.

Tất nhiên, bên này phát sinh chuyện gì, cùng Diệp Thanh Tri không có quan hệ gì, hẳn lúc này đang suy nghĩ làm sao để buôn bán, “Không bằng chúng ta lại đi huyện thành đi?”

Diệp Thanh Tri tổng muốn gặp mặt Diệp Thanh Liễu, cứ như vậy, mới có thể xác định con đường y phục này có được hay không, cũng nhìn xem ở huyện thành, bên kia kinh thương sẽ như thế nào?

“Tất nhiên có thể, chỉ là ta muốn chờ người sau khi sinh hài tử mới đi.” Trình Huy không muốn Diệp Thanh Tri đang mang thai mà phải奔波.

Diệp Thanh Tri cũng hiểu, chỉ là chờ sau khi sinh hài tử, hẳn phải chăm con, đến lúc đó càng khó đi hơn.

Đang lúc rối rắm, liền nghe người ta nói Lĩnh Tây thôn có một ca nhi trở về, là thị quân huyện tôn đại nhân, rất được huyện tôn đại nhân sủng, Diệp Thanh Tri tức khắc mắt sáng lên, đây chính là cơ hội tốt, hẳn dẫn Trình Huy mang phong thư qua cho Diệp Thanh Liễu, tổng so chạy lên huyện thành thì tốt hơn.

Quyết định như vậy, Diệp Thanh Tri nghĩ nghĩ từ để dùng, liền viết một phong thư, bảo Trình Huy mang qua.

Không nghĩ, Trình Huy tới Lĩnh Tây thôn, lại dẫn ra một ít chuyện.

Tác giả có lời muốn nói: Cảm ơn thân nhóm duy trì, ái ni nhóm, moah moah (3)

- ———

Dạo này mình bận quá, kiểm tra quá nhiều nên không edit được

Sorry mọi người nha

32. Chương 32: Hợp Tác

Edit: tiểu khê

Lúc Trình Huy sẵn thú, từng đi ngang qua thôn Lĩnh Tây, nhưng lại chưa từng đi vào, hôm nay vẫn là lần đầu tiên tiến vào.

Thôn Lĩnh Tây so Thôn Lĩnh Nam không phải chỉ nhỏ hơn thôi, bên này đại thể còn nghèo hơn thôn Lĩnh Nam, nhà ngói gạch xanh cơ hồ không có.

Nhà a ma Diệp Thanh liễu rất dễ tìm, là nhà náo nhiệt nhất, dừng xe ngựa trước cửa.

Trình Huy đi qua, vừa lúc nhìn thấy một tiểu thị lần trước gặp qua, là tiểu ca nhi hầu hạ Diệp Thanh Liễu, nói: “Vị ca nhi này còn nhớ ta không?”

Ca nhi kia nghiêng đầu nhìn, chớp chớp đôi mắt tròn vo, rồi sau đó cười nói: “Nhớ rõ a, người là phu quân bằng hữu thị quân nhà chúng ta, không sai chứ?” Làm hạ nhân, điều mấu chốt là có trí nhớ, đặc biệt là nhớ người.

Đi theo chính quân ra cửa gặp khách, nếu không dụng tâm nhớ những người đó, biết đâu lại đắc tội lúc nào không hay, còn vì chính quân mình nếu không nhớ người trên, bọn họ phải ở bên nhắc nhở, bằng không chính là bọn họ thất trách.

Mà giống Diệp Thanh Tri lớn lên đẹp như vậy, là bằng hữu thị quân, lại gả cho một anh nông dân, vô luận là ai đều sẽ có ấn tượng.

Trình Huy nhẹ nhàng thở ra, nhớ rõ liền tốt, y lấy thư ra, nói: “Đây là phu lang nhà ta viết cho thị quân các người, thỉnh vị ca nhi này hỗ trợ một chút.”

Ca nhi vui vẻ đồng ý, chỉ là một phong thư, không có nhiều trở ngại.

“Người nói, đây là phu quân Diệp Thanh Tri nhờ người đưa ta?” Diệp Thanh liễu có chút không dám tin, hẳn thật sự không tưởng tượng được Diệp Thanh Tri sẽ viết thư cho hắn.

Mở ra xem qua, thần sắc Diệp Thanh Liễu đổi đổi, như suy nghĩ điều gì.

Việc của Diệp Thanh Liễu nói chung rất đơn giản, hắn chỉ cần hỗ trợ giới thiệu khách, bán đi sẽ được chia ngân lượng, sẽ cho hắn ba phần, này tuyệt đối không tính ít, phải biết tiền vốn tất cả đều là Diệp Thanh Tri bỏ ra, hắn chỉ lấy cổ phần danh nghĩa, phỏng chừng so với Diệp Thanh Tri nhiều hơn vài phần.

Trong thư Diệp Thanh Tri còn mập mờ đề ra vài câu tình cảnh hắn hiện nay, kỳ thật không cần Diệp

Thanh Tri nói, Diệp Thanh Liễu cũng hiểu.

Hắn chỉ nhỏ hơn Diệp Thanh Tri mấy tháng, theo huyện tôn ba năm, lại không còn là hài tử, trong nhà chính quân làm đương gia, rất có thủ đoạn, dần dần lung lạc lão gia, lại có người mới vào cửa, hắn không có hài tử, dần dần không được lão gia sủng, nếu phải nghĩ cho tương lai sau này, chỉ cần trừ đủ bạc thì nửa đời sau hắn sẽ sống tốt.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao hiện giờ hắn thường xuyên về nhà, bằng không với cái nhà như vậy, hắn mới không định trở về, nhưng sợ ra mà nói, trong nhà tổng so người ngoài có thể tin hơn.

Không nghĩ Diệp Thanh Tri trực tiếp đưa cho một cơ hội, Diệp Thanh Tri người này, hắn ta tiếp xúc tuy không nhiều lắm, lại biết người này có tài văn chương rất cao, cho nên có chút thanh cao, nếu hắn viết thư tới tìm hắn ta để buôn bán, kia liền có tám phần nắm chắc sẽ không lỗ vốn, hơn nữa hắn tuyệt đối sẽ không nuốt phần thuộc về hắn ta.

Nghĩ đến hai ca ca cùng ca sao ngoài phòng, so ra mà nói, hắn ta lại tín nhiệm Diệp Thanh Tri hơn, vốn dĩ tính để ca ca mua ruộng đất hộ, giờ nghĩ lại thì thôi.

Diệp Thanh Liễu suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng sai người lấy giấy bút, lại sai người ra ngoài kêu Trình Huy chờ, viết xong thư, liền để y mang về cho Diệp Thanh Tri.

Trình Huy nhận lấy thư xong, xoay người rời đi.

Lúc đi ngang qua một nhà, vừa lúc thấy kẻ a ma Diệp Thanh Tri, liền biết đây là nhà hắn.

“Người sao lại ở đây?” Nói chuyện không phải lão ca nhi kia, mà là thư sinh từng có duyên gặp mặt hai lần, đỡ hắn ta là cái kia ca nhi, Trình Huy cũng gặp qua, chính là người lần trước lại xin giúp đỡ.

“Lại đây có chút việc.” Trình Huy sống sót một chút, nhìn bộ dáng này, thư sinh này là tiểu tử nhà này, vậy, chẳng phải hắn ta chính là đệ đệ cùng cha với phu lang nhà mình sao.

Trình Huy đôi mắt ám ám, gật đầu, liền tính rời đi.

Kết quả không chờ y đi, lão ca nhi liền lên tiếng, “Người như thế nào đến đây? Không phải đã quyết định xong hết rồi sao, các người còn tính đổi ý hả?”

Không trách lão ca nhi hoài nghi, lúc Diệp Thanh Tri rời khỏi nhà, mới còn nhỏ, nếu có đồng bạn thì cũng sớm đã quên, vả lại a ma Diệp Thanh Tri an táng ở trên núi, không cần đi qua thôn cũng có thể đến, cho nên nếu là đi tế bái, cũng sẽ không đến này tới.

Cái này đổi thành thư sinh cùng Mai ca nhi kinh ngạc, nhìn bộ dáng này, a ma nhận thức hán tử này, lại

còn có giao dịch gì mà bọn họ đều không biết.

Trình Huy quét mắt một cái, nói: “Thanh ca nhi cùng Liễu ca nhi quan hệ tốt, để ta đưa chút đồ vật tới.” Y không muốn để lão ca nhi này biết nhi tử đồng sinh của mình lại nghĩ đến Thanh ca nhi.

Loại người này, sẽ không cho rằng người nhà mình sẽ sai, luôn đổ lỗi cho người khác, nếu như bị ông ta biết, khẳng định sẽ qua những với Diệp Thanh Tri, hẳn đang mang thai, cũng không thể làm loạn.

Thư sinh còn muốn nói gì, bị mlMai ca nhi bên cạnh kéo lại, nói nhỏ bên tai hẳn một câu cái, thư sinh liền ngoan ngoãn không nói lời nào, trở lại trong phòng.

Trình Huy xoay người rời đi, không đi bao xa, liền thấy Mai ca nhi thở hổn hển đuổi theo, nói: “Vị này đại ca chậm đã.” Hô hấp vừa ổn định, chưa kịp nói chuyện, liền bị Trình Huy đánh gãy.

“Ta biết ngươi muốn hỏi cái gì, Thanh ca nhi là ca ca cùng cha với ngươi, bất quá đã viết đoạn tuyệt thư.” Trình Huy sờ dĩ sẽ nói cho ca nhi này, là biết hẳn ta cũng hiểu được tính nghiêm trọng.

Quả nhiên, Mai ca nhi nghe vậy, chỉ cảm thấy như bị sét đánh, ca ca cùng cha, chuyện này hẳn đương nhiên biết, cha thường ở nhà thờ dài, miệng nói nếu lúc trước không đem đại ca nhi bán, hiện giờ đã lớn linh tinh.

Chỉ là hẳn như thế nào cũng chưa nghĩ đến, người này sẽ là Diệp Thanh Tri, đặc biệt đệ đệ ruột của hẳn, còn coi trọng người nọ.

Quơ quơ thân mình, ngẩng đầu muốn hỏi gì, Trình Huy sớm đã đi mất không thấy.

Về đến nhà, Trình Huy đưa thư cho Diệp Thanh Tri, còn về chuyện thư sinh kia, cũng cùng hẳn nói vài câu đơn giản.

“Đây là duyên phận?” Diệp Thanh Tri cười lắc đầu, biết người nọ là đệ đệ cùng cha với nguyên thân, trong lòng hẳn vẫn bình tĩnh, vô luận hẳn ta là người nào, chỉ cần không quấy rầy hẳn sinh hoạt, thì có quan hệ gì với hẳn.

Xem qua thư Diệp Thanh Liễu hồi âm, Diệp Thanh Tri cong môi cười, có thể bị cử nhân mua đi, lại sau khi chính quân vào có thể trở thành thị quân, sao lại có thể là người đơn giản, hẳn chỉ đơn giản đề điểm hai câu, hẳn ta liền hiểu được.

Nhìn đến cuối thư Diệp Thanh Liễu nói phải dùng tiền nhiều tham cổ(?), Diệp Thanh Tri cười cười, quả nhiên là người thông minh.

Lại viết một phong thư, để ngày mai Trình Huy lại đi một chuyến.

Ngày thứ ba, sáng sớm Diệp Thanh Tri đem Cẩn ca nhi phó thác cho a ma Quý ca nhi chăm sóc, nhân tiện để Quý ca nhi mang dẫn tôn tử nhà họ đọc sách, a ma Quý ca nhi mừng đến mức không biết nói gì cho tốt, hận Thanh ca nhi đi trần trên tối nay liền trở về.

Ngày mùa kết thúc, trên trần so dĩ vãng náo nhiệt hơn không ít, Diệp Thanh Tri nhìn nhìn, cùng Trình Huy trực tiếp tới nơi lần trước cùng Diệp Thanh Liễu ăn cơm.

Lúc này không giống như ngày trước, cho nên Trình Huy cũng đi lên, ngồi bên cạnh Diệp Thanh Tri.

Gọi vài món ăn, mấy người liền tiến vào vấn đề chính.

“Ta tin người cũng thấy, như thế nào?” Diệp Thanh Liễu đi thẳng vào vấn đề nói.

Diệp Thanh Tri gật đầu, “Có người đầu tư thêm, ta tự nhiên không có ý kiến.” Dừng một chút, “Chỉ là, lợi nhuận ta muốn bàn lại.”

Diệp Thanh Liễu hồi thư cho hắn, muốn sáu phần, Diệp Thanh Tri tự nhiên sẽ không đáp ứng, hắn vất vả nửa ngày, kết quả cho làm áo cưới cho người khác, tội gì mà làm, còn không bằng ở trên trần mở cửa hàng.

“Vậy ý người như thế nào?” Diệp Thanh Liễu đương nhiên biết Diệp Thanh Tri sẽ không đồng ý, bất quá làm buôn bán, còn không phải là giá cố định, mọi lúc đều có thể thay đổi.

“Ba bảy, ta bảy người ba.” Diệp Thanh Tri nâng chung trà lên nhấp nhẹ một ngụm, nhú nhú mày, buông chung trà.

Hắn hiện giờ tuy rằng ở nông thôn, nhưng lúc trước ra phủ, mang theo không ít lá trà ra, uống qua trà ngon, giờ uống trà này, quả thực uống không được.

Nghe vậy, Diệp Thanh Liễu lắc đầu, “Lúc trước chỉ hỗ trợ giới thiệu đều có ba phần, hiện giờ ta có đầu tư bạc, sao vẫn là ba phần, ít nhất năm phần.”

Diệp Thanh Tri cười một chút, “Đây là người không hiểu, trước kia ba phần là cổ phần danh nghĩa, nói cách khác ta không mở cửa hàng, xoay cửa hàng người cũng không tốn bạc, hiện giờ cái này, ngày sau nếu người muốn lui phần hoặc là không mở nữa, người cũng sẽ tổn thất, sao có thể giống nhau?”

“Kia liền bốn sáu.” Ngay sau đó Diệp Thanh Liễu chau mày, nói: “Không đúng, này nếu là một, không phải ta cùng người đều một ư?” (Đoạn này ko hiểu gì cả)

Trong đầu đảo nhanh, Diệp Thanh Tri nghĩ thâm, cười nói: “Ban đầu người đầu nhiều tự nhiên mất công nhiều, đầu ít mất công cũng ít, không phải sao?”

Diệp Thanh Liễu nhấp miệng, nhìn Diệp Thanh Tri, ở trong lòng đấu tranh, lúc trước đi theo Huyện lão gia, lão gia đang ở khoa cử, cho nên tiền bạc không tính dư dả, chờ khi làm quan cưới chính quân, bạc trong nhà đều do chính quân quản, cho nên ngân ấy năm hần tích cóp được nhiều nhất cũng không quá 200 lượng bạc, này muốn nhiều hơn, kia có thể thật sự không có.

Đương nhiên, sinh ý này cũng không nhất định một, đặc biệt giai đoạn đầu chủ yếu là đầu tư vải dệt, chủ yếu vẫn là Diệp Thanh Tri thiết kế còn Diệp Thanh Liễu lo về nhân mạch.

Hai người cò kè mặc cả, cuối cùng định ra ba bảy, Diệp Thanh Tri bảy, Diệp Thanh Liễu ba, bởi vì Diệp Thanh Tri để Diệp Thanh Liễu lưu lại một chút tiền dùng.

Bàn xong, hai người nháy mắt trở nên ôn hòa, bắt đầu chuyện trò vui vẻ, một bên Trình Huy xem mà sửng sốt, y cũng không biết ca nhi lại thấy đổi nhanh như vậy.

Đến lúc trở về, Diệp Thanh Tri ngồi xe ngựa Diệp Thanh Liễu, so với xe bò thì ổn hơn nhiều, ánh mắt Diệp Thanh Liễu thỉnh thoảng nhìn bụng Diệp Thanh Tri, đáy mắt mang theo sự hâm mộ.

Diệp Thanh Tri thấy, cũng không nói lời nào, chuyện về con cái, đều là thuận theo tự nhiên, người khác an ủi cũng không được.

Chờ tới rồi thôn Lĩnh Bắc, hai người định ra ngày hẹn, rồi từng người rời đi.

- —

Tác giả có lời muốn nói: Cho nên nói, thật nhiều thân đều đoán được thư sinh Diệp Thanh Tri đệ đệ mị! Hảo ưu tang.....

Ái ni nhóm, moah moah (3) ?

- —

Mọi người nghỉ lễ vui vẻ

33. Chương 33: Sinh Con

Edit: tiểu khê

So với hài tử, thì sinh ý cũng không quan trọng bằng, cho nên về chuyện cửa hàng, phu phu hai người Diệp Thanh Tri không dụng tâm bằng Diệp Thanh Liễu.

Mới nửa tháng, Diệp Thanh Liễu đã sai người nói đã tìm được cửa hiệu tốt, để Trình Huy đi xem, nếu vừa lòng liền sửa sang lại.

“Hiệu suất thật cao.” Diệp Thanh Tri lẩm bẩm một câu.

Chờ Trình Huy từ trong thành về, mới biết được vì sao Diệp Thanh Liễu gấp gáp như vậy, chính quân nhà hấn ta mang thai, đem của hồi môn hai tiểu ca nhi thu vào tay, về tuổi tác Diệp Thanh Liễu, ở hiện đại chỉ vừa mới vào đại học thôi, mà ở cổ đại lại thuộc lớp lớn tuổi, hơn nữa còn không có con, khó trách muốn có tài sản riêng.

“Hấn ta cũng là mệnh khổ.” Trình Huy cảm thán một câu, đột nhiên nhớ tới ca nhi nhà mình là cùng nơi với Diệp Thanh Liễu, có chút không biết làm sao.

Phảng phất không thấy Trình Huy quăn bách, Diệp Thanh Tri cười nói: “Mọi người đều có số mệnh riêng, so với việc khổ, hấn ta lại là tốt.” Còn nữa, nếu để Diệp Thanh Liễu về quê sống cuộc sống thanh bần, phỏng chừng hấn ta còn không vui.

Bụng dần dần to lên, Trình Huy ngay cả làm cơm cũng không cho hấn làm, Diệp Thanh Tri làm gì cũng đi theo cẩn thận, sợ sẽ xảy ra vấn đề.

Vừa lúc phu lang Lí Chính đi ngang qua, đến thăm Diệp Thanh Tri, thấy bọn họ trông gà hoá cuốc, cười không dừng được.

“Thanh ca nhi chưa từng sinh con thì không nói, người đã có Cẩn ca nhi, sao lại còn như vậy.” phu lang Lí Chính kéo Diệp Thanh Tri lên, “Người hiện tại cũng sắp đến lúc rồi, nên đi lại nhiều mới đúng, cứ nằm như vậy, đến lúc đó lại trở nên khó sinh.”

Liên tính đã tiếp thu sự thật mình mang thai, nhưng mỗi lần Diệp Thanh Tri nghe được mấy chữ sinh con, vẫn là có cảm giác quái dị nói không nên lời.

Một bên Trình Huy nâng nâng tay, muốn tới đỡ Diệp Thanh Tri, chỉ là phu lang Lí Chính đứng ở kia, y không nên dựa gần quá.

Phu lang Lí Chính nói không sai, y đã từng thành hôn, còn có hài tử, nên phải có kinh nghiệm mới đúng, nhưng Trình Huy chính vì đã từng thành hôn qua mới có thể lo lắng như vậy, a ma Cẩn ca nhi, còn không phải là khó sinh mà chết sao.

Diệp Thanh Tri không biết y mỗi đêm đều gặp ác mộng, theo bụng hấn to dần lên, ác mộng càng ngày càng tăng.

“Y là hấn tử, tuy là đã có con, nhưng cũng không hiểu nhiều, ta không có kinh nghiệm, lại không có trưởng bối, có gì không đúng, mong rằng a sao chỉ bảo thêm.” Diệp Thanh Tri cười giải vây cho Trình Huy.

Phu lang Lí Chính cũng không phải chê Trình Huy, chỉ là thuận miệng nói, nghe Diệp Thanh Tri nói như vậy, liền cười nói: “Còn tưởng rằng người được Xuân a ma chỉ bảo qua, lại không nghĩ cái gì cũng chưa hiểu, vừa lúc ta hôm nay không có việc gì, liền nhiều miệng vài câu.”

Có kinh nghiệm cùng không kinh nghiệm thật sự khác, đặc biệt đối với Diệp Thanh Tri vốn dĩ là nam nhân mà nói, được lợi không ít.

Mang thai gần chín tháng, Diệp Thanh Tri đột nhiên muốn sinh, lúc tiến phòng sinh, Diệp Thanh Tri lại không sợ hãi, ngược lại còn suy nghĩ sẽ sinh con như thế nào.

Thực mau, hần liền vô tâm tư suy nghĩ vấn đề này, bởi vì thật sự quá đau, cái loại cảm giác thịt như bị xé rách mở ra, đặc biệt là nơi mẫn cảm, tuyệt đối người bình thường không thể tưởng tượng được.

Diệp Thanh Tri gương miệng, giống như cá thiếu nước, lại một trận đau trí mạng truyền đến, một bên phu lang Lí Chính lấy một khăn sạch nhét vào miệng Diệp Thanh Tri, sợ hần cắn vào lưỡi.

Vào phòng sinh từ chiều, chờ đến khi sinh xong, đã là sáng sớm ngày hôm sau, tuy là như thế, phu lang Lí Chính và Xuân a ma đều nói hần xem như sinh mau.

Lúc Diệp Thanh Tri tỉnh lại, đã là buổi chiều ngày hôm sau, “Con đâu?” Thanh âm hơi khàn khàn.

“Tỉnh?” Trình Huy nghe được thanh âm, lập tức đứng lên, đưa canh gà qua, “Nhất định đói bụng đi? Đây là xuân a ma giúp đỡ hầm canh gà, còn nóng, người nhanh ăn một ít.”

Phu lang Lí Chính đều nói Diệp Thanh Tri không có việc gì, chỉ là quá mệt nên cần nghỉ ngơi, nhưng Trình Huy lại không dám rời hần một bước.

“Ân.” Diệp Thanh Tri trong miệng ăn canh gà Trình Huy nấu, nhưng đôi mắt lại đảo quanh phòng.

“Con ngủ rồi, Quý ca nhi giúp trông nó, người uống xong canh gà, ta liền ôm lại đây.” Trình Huy liếc mắt một cái liền nhìn ra Diệp Thanh Tri suy nghĩ gì, “Là tiểu tử béo nặng bảy cân (3.5kg), Xuân a ma nói lớn lên giống người.”

Diệp Thanh Tri cong mắt cười ngây ngô với Trình Huy, rừ mắt ăn canh gà, tay không tự giác xoa bụng đã bẹp xuống, thật thần kỳ, ngày hôm qua vẫn là bụng tròn vo, đảo mắt lại không thấy, mà nhiều ra đứa trẻ sẽ khóc sẽ nháo, còn là hần sinh.

Ăn mấy ngụm xong canh, Trình Huy giữ chữ tín đi ôm con qua.

Nhìn đứa bé đỏ rực, nhăn dúm dỏ, Diệp Thanh Tri nhăn mi, “Sao lại khó coi như vậy?” Thật không phải ghét bỏ con mình sinh, mà thật sự là quá khó coi.

Còn có, ai nói con khi nhỏ này lớn lên giống hần? Đôi mắt sưng như bóng đèn nhỏ(?), còn có khuôn mặt nhỏ nhắn dúm dỏ, sao có thể xem được ngũ quan.

“Nói vậy, con chúng ta đẹp nhất, Lí chính a ma và Xuân a ma đều nói như vậy. Trẻ con mới sinh ra đều như vậy, quá mấy ngày sẽ hết.” Trình Huy buồn cười nói.

Vẫn là lần đầu thấy a ma ghét bỏ con mình lớn lên xấu.

Diệp Thanh Tri cẩn thận ôm đứa bé, “Ta chỉ nói như vậy.”

Nhìn kỹ đứa trẻ, nếu lúc trước còn sẽ nghĩ nó sẽ trưởng thành như thế nào, chờ đến khi ôm vào trong lòng ngực, nhìn bộ dáng nhỏ nhắn khi ngủ, rốt cuộc không thể tưởng được những cái đó, chỉ cảm thấy lòng mềm ra như nước.

Quả nhiên, tám ba ngày qua đi, tiểu bảo bảo nẩy nở một chút, không còn là bộ dáng nhẵn dúm dỏ trước kia, càng ngày càng trắng nõn đáng yêu, Diệp Thanh Tri cũng cuối cùng có thể ở trên mặt nó nhìn ra một chút ngũ quan.

Không thể không nói gừng càng già càng cay, đứa nhỏ này quả nhiên lớn lên tương đối giống hần, chỉ là khuôn mặt cùng miệng giống Trình Huy, ngũ quan cũng không tinh xảo bằng Diệp Thanh Tri, như vậy ngược lại làm Diệp Thanh Tri thở phào nhẹ nhõm.

Đứa nhỏ này cũng không phải là ca nhi, mà là hán tử, nếu lớn lên giống hần, ngày sau phỏng chừng tìm được ca nhi.

Ngày trăng tròn, Trình Huy mời Trình a ma giúp đỡ, rốt cuộc hai người xem như tương đối thân thân thích.

“Đứa nhỏ này mới nhỏ đã vậy rồi, sau khi lớn lên còn không đem tiểu ca nhi làng trên xóm dưới mê một sao.” Trình a ma ôm đứa nhỏ, cười ha hả nói.

“Nó vẫn còn nhỏ, sao có thể nhìn ra cái gì.” Diệp Thanh Tri khiêm tốn nói, nhưng là tâm vẫn là nhịn không được đắc ý nho nhỏ.

Hần xem như biết tư vị làm phụ mẫu, nghe người khác khen con của mình tốt, vô luận có đúng hay không, trong lòng đều cao hứng.

Người nông thôn, làm tiệc rượu cũng không chú ý nhiều như vậy, một đám người chậm rãi đến mừng, rượu cơm no đủ, liền tính xong rồi.

Theo Diệp Thanh Tri nói, là không tính mời quá nhiều người, chỉ là lúc trước phu lang Lí Chính nói hần khi làm hôn sự, không mời nhiều lắm, hiện giờ trăng tròn cần mời nhiều hơn.

“A ma, con muốn nhìn tiểu đệ đệ.” Cẩn ca nhi rửa chân xong, chờ Diệp Thanh Tri lau khô, liền bắt đầu ra điều kiện.

“Được a!” Diệp Thanh Tri sờ sờ đầu nhỏ của nó.

Hắn cũng không vì có con của mình mà đối với Cẩn ca nhi không để bụng, tình cảm đều do bồi dưỡng mà ra, Cẩn ca nhi theo hắn đã hơn một năm, lại ngoan ngoãn hiểu chuyện, Diệp Thanh Tri sớm coi như con mình.

“A ma, Cây nhỏ đệ đệ giống như heo nhỏ, cả ngày đều ngủ.” Cẩn ca nhi ghé vào mép giường, nhẹ giọng nói.

Cây nhỏ chính là nữ danh Diệp Thanh Tri đặt, ẩn theo cách nói nông thôn, chính là tên xấu càng dễ nuôi, chỉ là để Diệp Thanh Tri lấy mấy tên như Cầu Đản, Cầu Thặng gì đó, hắn thật đúng là làm không được, dứt khoát lấy Cây nhỏ làm nữ danh, hy vọng đứa nhỏ có thể trưởng thành khỏe mạnh như cây.

“Em bây giờ còn nhỏ, chờ lớn chút nữa, sẽ không ngủ cả ngày nữa, đến lúc đó cũng có thể cùng Cẩn ca nhi chúng ta chơi.” Diệp Thanh Tri bế Cẩn ca nhi, “Thời gian không còn sớm, Cẩn ca nhi mau đi ngủ, biết không?”

Ôm cổ Diệp Thanh Tri, Cẩn ca nhi làm nũng, “Con muốn cùng a ma còn có đệ đệ cùng nhau ngủ.”

Lúc Diệp Thanh Tri ở cũ, có mấy lần Cẩn ca nhi chui vào ổ chăn không chịu rời đi, liền cùng hắn và Cây nhỏ cùng nhau ngủ, đặc biệt về sau, dứt khoát mỗi đêm đều ngủ với Diệp Thanh Tri.

Chỉ là đãi ngộ này từ lúc Diệp Thanh Tri ở cũ xong, liền không còn nữa, nghĩ cũng biết, là vì Trình Huy không đồng ý.

Diệp Thanh Tri đảo mắt, “Chính là a ma nói không được, cần cha đồng ý mới được.”

Mới tắm rửa xong vừa vào cửa thân mình Trình Huy cứng đờ, ở trong lòng thầm đánh mông Diệp Thanh Tri, nói: “Không được, con ngủ ở đây đánh thức tiểu đệ đệ làm sao bây giờ?”

“Mới không đâu, Cẩn ca nhi rất ngoan.” Cẩn ca nhi ôm lấy cổ Diệp Thanh Tri không buông tay, trừng mắt nhìn Trình Huy kháng nghị.

“Còn nói ngoan, kia hiện tại sao lại không nghe lời?” Trình Huy đi qua muốn ôm Cẩn ca nhi, chỉ là Cẩn ca nhi bám lấy Diệp Thanh Tri thật chặt, y lại sợ làm nó đau, thế nhưng vẫn ôm nó, “Cẩn ca nhi, nghe lời.”

Cẩn ca nhi chu cái miệng nhỏ buông ra tay, để Trình Huy ôm trong lòng, đôi mắt nhỏ không ngừng nhìn Diệp Thanh Tri.

Chỉ là không đợi Diệp Thanh Tri mở miệng, Trình Huy ngay lập tức xoay người, đem Cẩn ca nhi nhét vào trong ổ chăn của nó, lại nhanh chóng trở về, toàn bộ quá trình liền mạch lưu loát.

Diệp Thanh Tri liếc y một cái, xoay người ngồi vào mép giường, vỗ nhẹ lưng Cây nhỏ, vừa nãy có chút động tĩnh, làm Cây nhỏ có chút dấu hiệu muốn tỉnh lại.

“Thanh Tri, có phải nên để Cây nhỏ ngủ giường nhỏ hay không, miễn cho buổi tối ta đè phải.” Trình Huy ngồi bên cạnh Diệp Thanh Tri, nhẹ giọng nói.

Trong lúc mang thai, Diệp Thanh Tri khiến cho Trình Huy sửa lại xưng hô, xưng hô Thanh ca nhi này, vẫn khiến hắn có chút khó chịu, không bằng trực tiếp kêu Thanh Tri tốt hơn.

“Nếu sợ đè vào Cây nhỏ, vậy người ngủ dưới đất là được.” Diệp Thanh Tri nhú nhú mi, nghiêm trang nói.

Cái này Trình Huy đương nhiên không thể đồng ý, cũng không dám lại nói đem Cây nhỏ ôm đến giường nhỏ, lập tức nói: “Sao lại như vậy, ta cũng chính vì lo lắng, có điều ta sẽ cẩn thận.”

Nam nhân ghen gần một năm thật sự có thể nhịn sao? Đương nhiên là không có khả năng.

Cho nên lúc nửa đêm, Diệp Thanh Tri đang ngủ ngon lành, liền cảm giác trên người có muỗi cắn hắc, thời tiết lúc này chậm rãi chuyển lạnh, đáng lẽ không nên có muỗi mới đúng, lúc sau động tác của muỗi càng lúc càng lớn, khiến Diệp Thanh Tri nghi hoặc tỉnh lại, rốt cuộc cũng biết vì cái gì cảm thấy có muỗi.

“Đã hơn nửa đêm, người không ngủ làm cái gì vậy?” Cúi cúi đầu, hay cho tên này, từ đầu đến chân hắc, không có nửa miếng vải che.

“Thanh Tri, giúp giúp ta.” Vật cứng ma sát đùi Diệp Thanh Tri, thanh âm rất ủy khuất.

Ngẫm lại y ghen nửa năm cũng vất vả, hơn nữa, Diệp Thanh Tri nhiều ít cũng có chút muốn, ôm ờ đáp ứng.

Diệp Thanh Tri: “Chỉ có thể một lần.”

Trình Huy: “Được.”

Có điều, nam nhân trên giường có thể tin tưởng sao?

34. Chương 34: Mua Người

Edit: tiểu khê

Edit: tiểu khê

Khách quan mà nói, ca nhi cũng giống như tiểu tử, nhưng về tính cách, Cây nhỏ được ba tháng sẽ nói cho người biết, hoàn toàn không giống nhau.

Cẩn ca nhi có bao nhiêu ngoan ngoãn, thì Cây nhỏ có bao nhiêu nghịch ngợm.

Hiện tại để nó lên giường cũng không dám, chỉ sợ không để ý nó liền bò xuống đất.

Trong nhà có trẻ con, Diệp Thanh Tri mới phát hiện trông trẻ con thật sự mệt, cũng không biết trong thân thể nhỏ nhỏ như vậy, rốt cuộc lấy đâu ra nhiều tinh lực như vậy, không phải nói trẻ con hầu hết thời gian đều ngủ, không cần trông sao?

“Không bằng mua người về?” Trình Huy nhìn mặt Diệp Thanh Tri khó khăn đầy đặn một chút lại gầy xuổng, rất đau lòng.

“Ta không muốn tìm lão a ma.” Trong lúc Diệp Thanh Tri mang thai từng nghĩ tới việc mua người về.

Trình Huy nói: “Có thể, bằng không khi ta vào thành chỉ có mình người ở lại trong thôn, ta cũng không yên tâm.”

Diệp Thanh Tri gật gật đầu, bọn họ hai người cũng không có trưởng bối, hơn nữa làm phiền Xuân a ma hiền cũng không tốt, không bằng mua hạ nhân về, hẳn có thể nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Hai người thương lượng qua, tính ngày hôm sau lên trấn nhìn xem.

Nhờ phu lang Lí Chính trông đứa nhỏ hộ, Trình Huy lái xe mang Diệp Thanh Tri vào trấn.

“Cảm giác đã lâu không lên trấn.” Diệp Thanh Tri cảm thán, từ lúc hẳn mang thai, Trình Huy liền trở nên khẩn trương, ngay cả ở trong sân hoạt động chút cũng lo lắng, càng đừng nói dẫn hẳn lên trấn đi dạo.

Hôm nay không phải phiên chợ, người không tính nhiều, so với lần trước tới quạnh quẽ không ít.

Tới rồi lúc này hai người họ mới phát hiện không biết tìm ai mới có thể mua người, Diệp Thanh Tri suy nghĩ một chút, lại đi tữu lầu lần trước tìm vị tiểu nhị kia, gã nhất định biết một ít.

Không nghĩ tiểu nhị chẳng những biết, mà còn nhiệt tình chỉ bọn họ đi tìm người, hẳn là có trích phần trăm, bằng không làm sao nhiệt tình như thế.

Đúng thật là có lão a ma chuyên môn bán người, nghe tiểu nhị nói, đều là người nghèo không có cơm ăn, tự nguyện bán mình.

Nếu là nghèo không có cơm ăn, vậy có thể tưởng tượng lúc bán mình sẽ như thế nào, chỉ là vẫn ngoài dự kiến, tổng cộng mười mấy người, tất cả đều gầy như da bọc xương, da đen thui, thế nhưng xem bộ dáng cũng không quá tốt.

Một bên lão a ma thấy Diệp Thanh Tri nhú mày, vội phát tay cho người mang những người này đi xuống, nói: “Ai mang người đi lên, đi đổi một nhóm người khác tới.”

Nghe vậy, Diệp Thanh Tri sửng sốt, chẳng lẽ còn phân tốt xấu?

Đang nghĩ ngợi, trong mười mấy kia có một người đột nhiên vọt tới trước mặt Diệp Thanh Tri, khiến hắn sợ tới mức lui ra sau một bước, Trình Huy bên cạnh nhanh chóng vọt đến phía trước Diệp Thanh Tri, ngăn người nọ lại.

“Tri ca nhi, là ta, ta là Thanh Mai, người mua ta đi, mua ta đi.”

Không bao lâu, liền có hai hán tử to lớn lôi kéo tay người nọ, muốn đem hắn ta kéo trở về.

“Từ từ đã.” Diệp Thanh Tri nghe được người tự xưng là Thanh Mai, đầu tiên là sửng sốt, sau bảo hai hán tử buông hắn ta ra, đến gần, hỏi “Người mới vừa nói, người tên Thanh Mai?”

Nhanh chóng tìm tòi một chút ký ức trong đầu, thật đúng là tìm được ca nhi tên Thanh Mai, cùng hắn và Diệp Thanh Liễu trong một lâu, tuy so ra kém đám người Diệp Thanh Tri, nhưng cũng coi như thanh tú khả nhân, lẽ ra không nên là đáng vẽ hiện giờ.

Quan hệ giữa Thanh Mai cùng nguyên thân, không tính là tốt, nhưng cũng coi như không quá xấu, nhưng cũng đã từng quen biết, Diệp Thanh Tri không có khả năng thờ ơ lạnh nhạt, cho người đưa hắn tới một bên, ý bảo muốn.

Nhóm thứ hai người đi lên, so với mười mấy người trước kia cùng lúc trước kia, có thể nói khác nhau như trời với đất, mặc y phục với chất liệu vải không tính là tốt, nhưng được cái sạch sẽ.

Hỏi vài câu, vài người đều là yêu cầu mua cả nhà, không yêu cầu gì, tuổi không phải nhỏ chính là lớn, Diệp Thanh Tri có chút khó xử, cả nhà ít nhất có ba người, tiền không phải vấn đề lớn, chỉ là chi tiêu sau này khá lớn.

“Không bằng mua một nhà đi?” Trình Huy một bên thấy Diệp Thanh Tri khó xử, mở miệng nói, “Chờ ta đi huyện thành, trong nhà cũng có người giúp đỡ người.”

“Cũng được.” Diệp Thanh Tri nghĩ nghĩ, nói.

Trình Huy muốn vào thành buôn bán, hẳn cũng sẽ không làm ruộng, đồng ruộng trong nhà sợ sẽ trở nên hoang phế, có người làm ruộng cũng tốt, chính là về sau hẳn vào thành, cũng cần mấy người giúp đỡ.

Nghĩ như vậy, việc chọn người liền đơn giản nhiều.

Chọn một hộ nhìn thành thật, tổng cộng ba người, hai phu phu tuổi tác không tính lớn, mang theo một tiểu tử mười mấy tuổi, cũng là có thể xuất lực.

Thanh toán tiền, bảo tiểu nhị trở về đặt một phòng trung đẳng, chuẩn bị nước, Diệp Thanh Tri mang theo bọn họ đi mua quần áo, trở về tửu lầu, vừa lúc có thể tắm rửa.

Bốn người ước chừng dùng tới mười tới xô nước, chủ yếu là Thanh Mai, một mình hẳn ta dùng tới bốn xô nước.

Bốn người vừa tới, Diệp Thanh Tri sững sốt, không phải bởi vì cả nhà kia, mà là bởi vì Thanh Mai, vừa rồi trên mặt toàn bụi bẩn, có tóc tai bù xù, lúc này búi tóc lên, hẳn mới thấy rõ, vốn dĩ mặt Thanh Mai thanh tú, thế nhưng hiện tại trên mặt có ba bốn vết sẹo dữ tợn.

Đề xuống nghỉ hoặc, cho bọn họ đi ăn cơm trước.

“Tiểu nhân làm sao dám ngồi trên bàn.” Hán tử lớn tuổi giữ chặt tiểu tử nhà mình, thấp giọng nói.

“Không có việc gì, các người ăn no trước rồi nói.” Diệp Thanh Tri phát tay.

Hắn vốn tính muốn một người trong thôn thôi, chỉ là nhớ tới Trần phu lang, mới sẽ quyết định mua người.

Sau khi ăn xong, Diệp Thanh Tri hỏi tên mấy người, biết lão hán tên Triệu Ngũ, người trong thôn đều gọi là Triệu lão đầu, phu lang ông tự nhiên gọi là Triệu phu lang, tiểu tử tên Triệu Bình, mà Thanh Mai, Diệp Thanh Tri nhất thời thật đúng là không biết nên hỏi chuyện như thế nào.

Đang lúc hẳn khó xử, Thanh Mai quỳ rạp xuống đất, “Tri ca nhi, không, chủ quân, ngài có thể vì chúng ta từng quen biết mà thu lưu ta lại đi, người yên tâm, ta sẽ không ăn không, giặt quần áo nấu cơm quét rác, ta đều làm được.”

Diệp Thanh Tri từ trên xuống dưới nhìn hẳn ta, có chút hoài nghi.

Người khác không biết, hấn còn có thể không biết sao, trong lâu ca nhi, loại giống hấn, còn sẽ chỉ dạy làm vài món ăn hoặc điểm tâm, còn như Thanh Mai, chỉ như có thể dạy làm thế nào lấy lòng người, nhiều lắm lại dạy mấy chữ cùng nhảy, tuyệt không sẽ không bồi dưỡng mặt khác.

“Ta thật sự biết làm, lúc ở trong lâu, từng ở phòng bếp giúp đỡ.” Thấy Diệp Thanh Tri lộ ra thần sắc hoài nghi, Thanh Mai lập tức giải thích nói.

Diệp Thanh Tri tự nhiên sẽ không bỏ Thanh Mai, hấn ta là ca nhi, lại từ trong lâu lớn lên, hiện giờ ngay cả mặt đều huỷ hoại, không mang theo hấn ta, vậy khác nào mặc hấn ta tự sinh tự diệt(?).

Diệp Thanh Tri thở dài: “Ta cũng chưa nói không mang theo người, đi thôi.” Lúc đi, chỉ có hấn và Trình Huy, khi trở về nhiều thêm bốn người, trên xe có chút không đủ chỗ ngồi.

Kết quả Thanh Mai cùng Triệu tiểu tử nói: “Chúng ta đi theo xe rời khỏi thành.”

“Không cần, chặt một chút cũng không có việc gì.” Diệp Thanh Tri lại gần Trình Huy, để cho bọn họ lên xe.

Hấn không phải Diệp Thanh Tri chân chính, mà là thanh niên lớn lên ở thời đại hồng kỳ, vô luận thế nào, không làm được hành vi cho người chạy theo sau xe.

Lúc xe đi vào trong thôn, gần thời gian ăn cơm chiều, thấy đoàn người Diệp Thanh Tri, đều rất hiếu kì, Diệp Thanh Tri cùng Trình Huy không phải người lắm miệng, gật đầu chào hỏi qua, đi thẳng nhà lí chính.

Mà lúc gần đến, Diệp Thanh Tri ần ần nghe được tiếng khóc tiểu tử nhà mình, tâm nhảy lên một chút, vội vàng nhảy xuống xe, chạy vào trong nhà lí chính.

Tuy nói rời đi chưa đến một ngày, nhưng là Diệp Thanh Tri lại cảm thấy như một năm chưa thấy tiểu tử nhà mình, khi nhìn thấy Cây nhỏ khóc đến mức mặt đỏ bừng, càng là đau lòng không chịu được.

“A ma đây, sao lại khóc?” Diệp Thanh Tri không tự giác hạ thanh âm, nhỏ giọng dỗ.

“Sao lại đi lâu như vậy?” Lí Chính phu lang bưng cháo ra, “Đứa nhỏ không có việc gì, chính là có chút đói bụng.”

“Nga, ta đây dẫn hấn trở về ăn.” Diệp Thanh Tri lay thân mình, có lẽ là ngửi được hương vị quen thuộc, hài tử lại chậm rãi an tĩnh lại.

Phu lang Lí Chính ngăn Diệp Thanh Tri, “Ta đã nấu xong cháo rồi, ăn xong rồi hãy về.”

Diệp Thanh Tri thấy cái mũi nhỏ của Cây nhỏ hồng hồng, đau lòng gật đầu, vì con, cũng không có gì khách

khí.

Ca nhi khác nữ nhân, lớn nhất chính là sữa mẹ, cho nên ở thế giới này, từ khi sinh ra, đều là uống một loại nhũ quả.

Loại nhũ quả này có chỗ thần kỳ, chỉ có thể trong vòng một năm khi sinh ca nhi hoặc là tiểu tử mới có thể hái xuống, nếu không khi hái xuống sẽ cứng như đá.

Diệp Thanh Tri vốn dĩ cho rằng buổi chiều mình có thể trở về rồi, chỉ chứa ba nhũ quả, không nghĩ sẽ lâu như vậy, để cho nhóc con bị đói.

Điểm điểm cái mũi nhỏ, cũng vì tiểu tử này ham ăn, giống như đứa nhỏ khác, ba nhũ quả đủ ăn một ngày.

Chờ nó ăn xong một chén cháo nhỏ, liền bắt đầu le lưỡi, đây là động tác cây nhỏ khi ăn no, nếu lúc này người lại đút thêm gì, nó cũng sẽ dùng đầu lưỡi đẩy thức ăn ra, đặc biệt chơi vui.

“A sao, thật là phiền người.” Thấy con ăn no, Diệp Thanh Tri mới thả lỏng mình, mặt đầy tươi cười nói.

“Nào phiền toái, ta còn muốn Cây nhỏ ở lâu thêm một chút ấy chứ.” phu lang Lí Chính cười nói,

Diệp Thanh Tri gật gật đầu, không có nói muốn đưa đồ vật, hiện giờ làm như vậy, chẳng những không có vẻ khách khí, ngược lại sẽ thương tổn hòa khí, chờ lần tới tiểu tôn tử nhà Lí chính sinh nhật, hẳn đưa nhiều một chút là được.

Phu lang Lí Chính thấy trong viện có người, hỏi: “Bên ngoài là người nào, mau để cho bọn họ tiến vào ngồi.”

“A Huy qua mấy ngày nữa muốn vào thành, trong nhà liền chỉ có ta cùng hai đứa nhỏ, y không yên tâm, còn nữa hiện tại có Cây nhỏ, một mình ta thật đúng là không lo liệu hết quá nhiều việc, liền mua vài người.” Diệp Thanh Tri cười nói.

Phu lang Lí Chính lại nhìn mấy người trong viện, hiểu rõ gật đầu, Diệp Thanh Tri tại làng trên xóm dưới, xem như phú hộ, mua thêm hạ nhân, cũng không tính chuyện ngạc nhiên gì.

Trở lại nhà mình, Cây nhỏ đã bị a ma dỗ ngủ, Căn ca nhi thì trong lòng Trình Huy.

Một nhà Triệu lão đầu đã được an bài, chỉ còn Thanh Mai, Diệp Thanh Tri nghĩ nghĩ, đem phòng dành cho khách cho hắn ta, ngày thường giúp đỡ Triệu phu lang.

Không mấy ngày, Diệp Thanh Liễu quả nhiên sai người tới tìm Trình Huy, bảo y vào thành.

Diệp Thanh Tri đem bản vẽ cửa hàng đã được vẽ xong cho Trình Huy mang lên, lại mang theo đủ tiền, đủ lương khô, mới cho y ra cửa.

“Thật hâm mộ người.” Thanh Mai không biết khi nào đứng bên cạnh Diệp Thanh Tri, lên tiếng nói.

“Hâm mộ ta?” Diệp Thanh Tri cười cười, “Ta chỉ tìm một hán tử hương dã, cơm canh đạm bạc, có gì để hâm mộ?” Lời này đảo không phải là Diệp Thanh Tri thử hấn ta, việc nào ra việc đó mà thôi.

Không phải tất cả mọi người sẽ thích loại sinh hoạt này, đặc biệt ở trong lâu kia, ai không nghĩ chim sẽ biến phượng hoàng.

Thanh Mai hơi hơi rũ đôi mắt, sờ sờ mặt mình, rưng rưng nói: “Ta cũng chỉ muốn gả cho hán tử hương dã, sợ là người ta cũng không muốn.”

Diệp Thanh Tri nhìn hấn ta, “Nói đến, mặt người bị làm sao?”

“Là không cẩn thận cắt vào.” Thanh Mai vội nói.

Diệp Thanh Tri gật đầu, hấn không phải người đặc biệt bát quái, nếu không muốn nói, hấn cũng không hỏi nhiều, “Người có tay làm đồ ăn ngon, thêu thùa cũng không tồi, nếu là không chê thôn phu hương dã, nhất định có thể gả chồng.”

Lời này không phải an ủi Thanh Mai, hấn là thật sự nghĩ như vậy, đương nhiên, Thanh Mai muốn gả tốt cũng khó.

Thanh Mai ngẩng đầu nhìn Diệp Thanh Tri một cái, gục đầu xuống, “Sợ là thôn phu hương dã cũng không thể gả được.” Nói xong, xoay người vào bếp, không nói thêm câu nữa.

p/s: sau lễ một đồng dealine dí ;(;(

35. Chương 35: Vào Thành

Edit: tiểu Khê

Edit: tiểu Khê

Trong hậu viện huyện nha, Diệp Thanh Liễu buông thư, nghiêng đầu hỏi: “Trong lâu có một người tên Thanh Mai?”

Một bên tiểu ca nhi nghĩ nghĩ, “Là có một ca nhi tên Thanh Mai, cũng giống như ngài, mười lăm tuổi đã bị người mua đi, về sau chưa từng thấy qua.”

Tiểu ca nhi này là Diệp Thanh Liễu mang từ trong lâu ra, đối với chuyện trong lâu, biết nhiều hơn so với Diệp Thanh Liễu nhiều.

“Có biết là bị ai mua đi không?” Diệp Thanh Liễu mở giấy viết thư, đề bút lên viết hỏi.

“Hình như là Thạch viên ngoại trong thành mua.” Tiểu hầu nhỏ giọng nói.

Nghe vậy, Diệp Thanh Liễu không cầm được hít một hơi, Thạch viên ngoại, cái tên biến thái kia?

Chỉ cần là người trong lâu, ít nhiều đều biết một ít về chuyện Thạch viên ngoại, bởi vì Thạch viên ngoại, là một tên cực kỳ biến thái.

Mỗi lần tới trong lâu, đều có thể lẫn lộn ca nhi trong lâu mười ngày nửa tháng không xuống giường được, càng có một lần, đem một ca nhi tra tấn đến chết, chỉ là gia tài Thạch viên ngoại rất lớn, tốn không ít bạc, lúc này mới không nháo lớn.

“Thanh Mai sao lại bị thạch viên ngoại mua đi?” Liên tính Thanh Mai lớn lên không bằng Diệp Thanh Tri và hấn, nhưng cũng coi như thanh tú khả nhân, ma ma như thế nào sẽ bán cho Thạch viên ngoại.

Tiểu ca nhi dừng một chút, thấp giọng nói: “Nghe nói, Mai ca nhi cùng cầm sự trong lâu có quan hệ tốt, muốn tư hôn*, bị ma ma phát hiện bắt trở về, về sau, nghe người ta nói Mai ca nhi bị Thạch viên ngoại mua.”

*Tư hôn: Gái bỏ theo trai không đúng lễ giáo

Diệp Thanh Liễu lệch nét, đem thư trên bàn sắp viết xong vo thành một cục ném đi, một lần nữa viết lên, nửa ngày, mới đưa thư viết xong để vào phong thư, “Sai người đưa tin cho Tri ca ca.” Hiện giờ quan hệ hai người mật thiết, xưng hô tự nhiên cũng thay đổi theo.

Lúc Diệp Thanh Tri ở nông thôn thu được thư Diệp Thanh Liễu, đã là nửa tháng sau.

Nhìn thấy nội dung trong thư, hấn không có quá nhiều kinh ngạc, bộ dáng Thanh Mai vừa thấy liền biết chịu qua cái gì, vết sẹo trên mặt cũng bị vũ khí sắc bén khắc lên, tuyệt đối không như hấn nói chỉ là bị cắt qua.

Về Thạch viên ngoại, Diệp Thanh Tri so Diệp Thanh Liễu biết đến còn nhiều một ít.

Trước khi hắn bị người mua đưa cho tri phủ lão gia, Thạch viên ngoại từng muốn tiêu tiền mua Diệp Thanh Tri, bất quá hắn là vương bài trong lâu, sao có thể dễ dàng bị bán cho một thương nhân.

Cũng là khi đó, hắn từng nghe người hầu hạ hắn nói, Thạch viên ngoại sở dĩ có biến thái như vậy, là bởi vì không cứng được(?).

Nếu là như thế này, kia Thanh Mai hắn là vẫn là hoàn bích chi thân?

Thu được tin, Diệp Thanh Tri bảo Triệu a ma bày đồ ăn ra, để Trình Huy tắm xong có thể lập tức ăn món ăn nóng hầm hập.

“Nhưng có chuyện gì?” Trình Huy và mấy ngum cơm, hỏi.

“Không có gì, chỉ là hỏi thăm chút chuyện thôi.” Diệp Thanh Tri cười nhạt đút Cây nhỏ nhũ quả, “Cửa hàng trong thành sao rồi?”

“Người vẽ bản vẽ mà, sao có thể không tốt.” Trình Huy không nói một điều là, quần áo Diệp Thanh Tri thiết kế, quả thực cực kỳ thịnh hành.

Khai trương mới một tháng, cũng đã bắt đầu hồi vốn.

Xem qua sổ sách, Diệp Thanh Tri cười cười, cửa hàng đi vào quỹ đạo, hắn nhẹ nhàng thở ra một chút. Có nghề nghiệp kiếm tiền, cảm thấy áp lực giảm đi rất nhiều.

- -

Xxxx qua đi, Trình Huy ôm Diệp Thanh Tri, “Lần này trước khi trở về, ta đã xem qua mấy tòa nhà, cũng đã chọn ra một vài, nếu không người cùng ta vào thành, xem trước rồi mới quyết định mua.”

Diệp Thanh Tri sững sốt một chút, hắn biết sớm muộn gì đều phải vào thành, chỉ không nghĩ tới nhanh như vậy.

“Hiện tại vào thành, có thể quá sớm hay không?” Theo như ý hắn, tự nhiên thích ở nông thôn hơn, chỉ vì đứa nhỏ, vẫn là vào thành mới tốt.

“Không có việc gì, chúng ta sớm muộn gì đều phải vào thành, không bằng sớm một chút.” Trình Huy nói, “Ruộng trong nhà đều cho thuê, còn phòng ở, không bằng để Thanh Mai ở lại trông.”

Diệp Thanh Tri lại sững sốt, “Để một mình Thanh Mai lưu lại?” Trong thôn tuy không có du côn lưu manh gì, nhưng mà chỉ để một mình ca nhi lưu lại, cũng quá nguy hiểm rồi.

“Không phải, ta có biểu đệ, sẽ hỗ trợ trông phòng ở.” Trình Huy dừng một chút, nói ra suy nghĩ thật lâu.

“Biểu đệ ta cũng giống ta, cha mẹ chết sớm, ở một hiệu thuốc trung trong thành làm học đồ, trước đó vài ngày bởi vì bị người vu hại, bị chưởng quầy đuổi ra hiệu thuốc, hắn năm nay mới vừa qua hai mươi, bởi vì giữ đạo hiếu vẫn chưa thành hôn, nhân phẩm không tồi, ta coi Mai ca nhi cũng không tồi, cho nên.....”

“Người muốn giúp giặt dây cho biểu đệ người cùng Mai ca nhi?” Trong lòng Diệp Thanh Tri có chút do dự.

Không phải không muốn cho Mai ca nhi có nơi để dựa vào, chỉ là hắn chưa thấy qua biểu đệ Trình Huy, vả lại Mai ca nhi từng trải qua chuyện như vậy, sẽ còn muốn tái giá sao?

Trình Huy cười nói: “Không phải làm cho bọn họ lập tức thành hôn, trước cho bọn họ ở chung một đoạn thời gian, nếu là có thể lại nói tiếp, biểu đệ ta làm người, thật sự không tồi,”

Diệp Thanh Tri gật gù đầu, xem như đồng ý với Trình Huy.

Hắn không biết nhân phẩm biểu đệ Trình Huy như thế nào, nhưng hắn tin tưởng nhân phẩm Trình Huy, nếu Mai ca nhi thật có thể có một nơi để dựa vào, hắn cũng coi như làm chuyện tốt.

Đột nhiên, Diệp Thanh Tri lại suy nghĩ một vấn đề, “Bọn họ một người chưa cưới, một người chưa gả, thực cứ như vậy ở chung một phòng, sợ là không thích hợp đi?”

“Mai ca nhi xem như hạ nhân nhà chúng ta, cho nên không có việc gì.” Trình Huy đương nhiên sẽ không chưa đi suy xét vấn đề này.

“Nếu người nghĩ kỹ rồi, vậy như vậy đi.” Lăn lộn nửa đêm, Diệp Thanh Tri mệt không chịu được, mí mắt không mở ra được.

Biểu đệ Trình Huy tới, Diệp Thanh Tri bảo Triệu a ma thu thập ra một gian phòng cho khách, còn đồ vật bọn họ muốn mang vào thành, trừ bỏ vật phẩm quý trọng cùng quần áo, còn có một rương sách, còn lại liền không mang theo.

Trước khi bọn họ vào thành một ngày, biểu đệ Trình Huy rót cuộc tới, nhìn bên ngoài mà nói, thực sự không tồi, mặc một trường bào màu xanh lá, da trắng nõn, khí chất ôn hòa, có lẽ là gốc lâu ở được phòng, trên người mang theo một cổ được vị nhân nhật, càng tăng thêm vài phần ôn hòa.

Dùng qua một bữa cơm, Diệp Thanh Tri có thể nhìn ra người này xem như biết lễ, chỉ là về sau như thế nào, còn cần ở chung nhiều mới được.

“Về sau liền làm phiên biểu đệ.” Trừ bỏ phòng hắn cùng Cẩn ca nhi, chìa khóa tòa nhà đều giao cho biểu đệ Trình Huy, Trương Mục.

Lúc trước mua cửa hiệu có hậu trách, bọn họ có thể đối phó được mấy ngày, việc tìm nhà ở không tính gấp.

Lúc trước Trình Huy đã xem qua phòng ở, Diệp Thanh Tri chỉ cần đi chọn một phòng hần thích là được.

Chỉ có ba ngày, Diệp Thanh Tri liền lựa chọn một tòa sân, cách cửa hiệu không xa, xung quanh cũng có nhiều nhà, sân cũng coi như lớn, chỉ là thời gian xây có chút lâu rồi, còn có chút cũ xưa.

Dù sao cũng là nơi ở lâu dài, Diệp Thanh Tri bảo Trình Huy tìm người sửa chữa lại, kết quả là tu sửa hơn một tháng, thời gian ấy gần như xây nhà lại từ đầu.

“Người nói ai đưa tới?” Diệp Thanh Liễu tiếp nhận một tấm thiệp đỏ, mở ra vừa thấy, cười nói: “Là Tri ca ca vào nhà mới, hỏi ta muốn đi hay không.”

Sau đó đem thiệp trong tay thu hồi, “Chính quân mang thai, trông coi chúng ta đến gặt gao, sợ là không ra được, người đi nói cho người tới, nói ta không đi được.” Nói xong, không đợi tiểu ca nhi ra cửa, lại nói: “Trở về, ta thiếu chút nữa đã quên chuẩn bị lễ vật cho Tri ca ca, người đem vật này cầm sai người mang đi.”

“Vâng.”

Diệp Thanh Tri nhìn thấy Triệu a ma mang theo lễ vật trở về, liền biết Diệp Thanh Liễu sẽ không lại đây, làm tiểu thiệp cho người ta sao có thể tự do, hy vọng Thanh Liễu sớm ngày có con, về sau sẽ không khổ nữa.

36. Chương 36: Làm Mai Mối

Edit: tiểu khê

Lúc Cây nhỏ có thể bò vững, đã là cuối năm, cũng là lúc cửa hàng bận rộn nhất, hiện giờ phu nhân tiểu thư huyện thành, ai mà không lấy xiêm y chế tác bởi Cẩm Tú các làm vinh.

“Tổng cộng nhiều hay ít?” Diệp Thanh Tri ôm Cây nhỏ đã chơi mệt mỏi rồi ngủ, nhẹ giọng hỏi.

Đem bàn tính dịch đến trước mặt Diệp Thanh Tri, Trình Huy cười nói: “Người tự mình nhìn xem.”

“Nhiều như vậy?” Diệp Thanh Tri giật mình không thôi.

Cẩm tú các là sau trăng tròn Cây nhỏ mới chính thức khai trương, chưa đến một năm, mà có thể kiếm được hơn một ngàn lượng bạc, là điều Diệp Thanh Tri lúc trước tuyệt đối không thể tưởng tượng được.

“Đừng quên, trong đó còn có ba phần của Liễu ca nhi.” Trình Huy nhẹ nhàng đem bàn tính thu lại, viết xuống sổ sách kim ngạch cuối cùng.

“Liền tính cho hần ta ba phần, nhưng còn lại cũng không ít.” Cấp Diệp Thanh Liễu chừng đó bạc, Diệp Thanh Tri cam tâm tình nguyện, nếu không có hần ta hỗ trợ, bọn họ có thể ở huyện thành mở cửa hàng hay không thì không nói đến, về vấn đề tiêu thụ cũng không có dễ dàng như hiện giờ.

Bớt đi phí tổn, còn lại một ngàn ba trăm lượng bạc, theo đúng, nên cấp Diệp Thanh Liễu ba trăm chín mươi lượng, Diệp Thanh Tri nghĩ nghĩ, bảo Trình Huy trực tiếp cho hần ta năm trăm lượng, Diệp Thanh Liễu xuất lực không ít hơn bọn họ, nên cho là phải cho.

Thừa dịp Cây nhỏ ngủ, Diệp Thanh Tri trực tiếp đi vào huyện nha, đi trước bá kiến qua chính quân huyện lệnh, mới có thể đến gặp Diệp Thanh Liễu.

Lại nói tiếp, chính quân Huyện lão gia tính không tồi, rất có hiền lương thực đức điển phạm, cho nên Diệp Thanh Tri mới có thể ngẫu nhiên đến thăm Diệp Thanh Liễu, bằng không, một trắc thất sao có thể dễ dàng thấy người ngoài.

“Tri ca ca.” Diệp Thanh Liễu đứng ở cửa, nghênh Diệp Thanh Tri vào phòng.

“Lại không phải người ngoài, đứng ở bên ngoài bị lạnh ngược lại chính là ta sai rồi.” Diệp Thanh Tri trêu đùa một câu, tự nhiên ngồi vào bên trong, “Nhìn khí sắc không tồi, gặp chuyện gì tốt?”

Nghe vậy, sắc mặt Diệp Thanh Liễu càng thêm hồng nhuận, cong cười nói: “Người đoán đi.”

Diệp Thanh Tri đánh giá hần ta một phen, ánh mắt dừng lại ở trên bụng hần ta, “Có hí?” Có thể làm Diệp Thanh Liễu cao hứng như vậy, trước mắt hần chỉ nghĩ đến cái này.

“Quả nhiên giấu không được người.” Diệp Thanh Liễu vui sướng giữ chặt Diệp Thanh Tri, đầy mặt hồng quang, “Tối hôm qua có chút không thoải mái, sai người thỉnh lang trung, không nghĩ lại có.” Nói, hốc mắt đỏ lên, là sắp khóc ra tới.

“Mang thai chính là chuyện tốt, khóc cái gì?” Trong lòng Diệp Thanh Tri hiểu ra đây là vui quá mà khóc.

Vô luận là Trái đất hay là thế giới này, vô luận là nữ nhân hay là ca nhi, lấy chế độ cổ đại bất bình đẳng, nhà trai đều không phải nơi tốt nhất để dựa vào, chỉ có con nối dõi, mới khiến bọn họ chân chính dựa vào.

Diệp Thanh Liễu hiện giờ có con, mặc kệ là tiểu tử hay là ca nhi, về sau ở trong phủ, sống sẽ dễ dàng hơn.

“Ta cũng vì vui mừng quá, vốn dĩ còn tưởng rằng đời này sẽ khó có.....” Diệp Thanh Liễu dừng một chút, phát tay ý bảo hạ nhân đều đi xuống, lại nói: “Hiện giờ cuối cùng khổ tận cam lai, Tri ca ca, người đã sinh

con rồi, nên chỉ bảo ta mới phải.”

Hàn huyền hồi lâu về chuyện mang thai và dưỡng dục con, cuối cùng Diệp Thanh Liễu mới bình tĩnh, lúc này mới hỏi: “Tri ca ca hôm nay tới là làm cái gì?”

“Ngày đến cuối năm rồi, cửa hàng hôm qua tính xong lợi nhuận, đến đưa hoa hồng cho người.” Trong phòng chỉ có hai người bọn họ, Diệp Thanh Tri nói chuyện không cố kỵ.

“Nga? Chúng ta năm nay kiếm lời chừng bao nhiêu bạc?” Diệp Thanh Liễu cười hỏi.

Diệp Thanh Tri đem sổ sách chép ra cho hắn, rồi trả lời vấn đề, sau đó đem ngân phiếu cho hắn ta, do dự nửa ngày, “Ta cùng hắn tử nhà ta thương lượng qua, muốn tại gần trấn mua vài mẫu ruộng, người muốn mua cùng hay không.”

Diệp Thanh Tri vẫn luôn không phải người có dã tâm, đặc biệt đã chết qua một lần sau, càng theo đuổi cuộc sống bình đạm an khang, căn bản không nghĩ làm sinh ý lớn gì, Trình Huy cũng không phải làm cái gì mà buôn bán nguyên liệu, như thế, còn không bằng đặt mua điền sản cho ổn thỏa.

“Ta đang có ý tưởng này, chỉ là người cũng biết, ta không dễ dàng ra phũ, trong nhà huynh đệ trưởng bối lại là như vậy, gặp người, cũng là phúc khí của ta.” Diệp Thanh Liễu nói chính là lời nói thiệt tình, không phải là bởi vì khách khí, nếu không gặp được Diệp Thanh Tri, có thể mở cửa hàng làm buôn bán hay không còn chưa tính, đem bạc cho trong nhà, không chừng còn không lấy lại được, hiện giờ Diệp Thanh Tri nói có thể hỗ trợ mua ruộng, kia tự nhiên là tốt nhất, có điều, “Bạc ta giữ lại cũng vô dụng, nhờ người đều đem đi mua đất.”

Nhìn ngân phiếu, Diệp Thanh Liễu cuối cùng cũng không nói nhiều, nếu Diệp Thanh Tri lấy ra chừng này ngân lượng cho hắn ta, tự nhiên đã suy xét tốt, nếu hắn ta thoái thác tới thoái thác đi, ngược lại càng không ổn.

Khi nói chuyện, đã tới giờ ăn trưa, Diệp Thanh Liễu muốn giữ hắn lại ăn cơm, chỉ là Diệp Thanh Tri nhớ hai đứa nhỏ trong nhà, nào có tâm tư, khéo từ chối, trực tiếp trở về nhà.

Mới vừa vào cửa, liền thấy Trình Huy đang dứt Cây nhỏ ăn canh trứng, Cẩn ca nhi đã có thể tự mình ăn cơm, Diệp Thanh Tri qua đi sờ sờ đầu hai đứa nhỏ, tiếp nhận canh trứng trong tay Trình Huy.

“Liễu ca nhi nói sẽ cùng chúng ta mua đất.” trước khi Diệp Thanh Tri đi, liền biết Diệp Thanh Liễu sẽ cùng bọn họ mua đất, chỉ cần không phải ngốc tử, đều biết giữ tiền không bằng mua ruộng sinh tiền lời.

“Ân, kia chờ hết năm, ta liền mua bên Ngô sơn trấn.” Trình Huy nghĩ bạc trong phòng, để không an toàn, không bằng mua đất.

Trình Huy là có bình dân đều có tư tưởng tiểu dân, kiếm tiền lời liền đặt mua ruộng, nhưng cũng cùng suy

nghĩ với Diệp Thanh Tri.

Ăn tết ở thế giới này cũng là ngày lễ lớn nhất, hẳn cùng Trình Huy đều không có cha mẹ trưởng bối, dứt khoát lưu lại trong thành, biểu đệ Trình Huy còn có Thanh Mai cũng trước đó mấy ngày cũng vào thành.

Có lẽ là hai người ở chung lâu rồi, sinh hoạt trong ngày thường, ngược lại rất ăn ý, Diệp Thanh Tri thừa dịp lúc nấu cơm, kéo Thanh Mai tìm hiểu.

Diệp Thanh Tri không giỏi bóng nói gió hỏi chuyện, chưa nói vài câu đã bị Thanh Mai đoán được hẳn muốn hỏi gì.

“Ngài là muốn giúp ta làm mai mối?” Thanh Mai trong tay lưu loát xắt rau, nửa điểm không ngừng.

“Ách!” Diệp Thanh Tri bị hẳn ta nói trắng ra làm cho sững sốt một chút, “Trương Mục cũng không tệ lắm, người cùng hẳn.....”

“Ta không xứng với hẳn.” Thanh Mai cúi đầu, làm Diệp Thanh Tri không thấy rõ vẻ mặt của hẳn ta.

Nhúu mày, đang muốn phản bác, một thanh âm ôn nhuận cửa bếp vang lên.

“Cái gì xứng không xứng chứ, chúng ta quen biết lâu như vậy, chẳng lẽ người còn cho rằng ta là cái loại người xem xuất thân?” Trương Mục làm lơ Diệp Thanh Tri, đi thẳng đến bên người Thanh Mai.

Diệp Thanh Tri xem mà mắt há hốc mồm, không nghĩ tới hẳn tử trông ôn ôn nhuận nhuận này, thế nhưng cũng không ngờ có lúc nóng nảy như vậy(?).

“Chúng ta đi, để cho bọn họ dễ nói.” Trình Huy không biết khi nào cũng vào, lôi kéo Diệp Thanh Tri đi ra ngoài, việc hôn nhân, vẫn là để cho bọn họ tự mình trao đổi mới tốt.

37. Chương 37: Thanh Uyển

Edit: tiểu khê

Trương Mục cùng Thanh Mai nói gì đó, Diệp Thanh Tri cũng không rõ ràng lắm, nhưng cuối cùng Thanh Mai gật đầu đáp ứng gả cho Trương Mục, đây là kết quả tốt nhất, hẳn là biểu ca sao, nói gì cũng phải hỗ trợ xử lý.

Tuy nói Trương Mục cùng Thanh Mai không có trưởng bối, nhưng nên có vẫn là phải có, bằng không không môi không sinh, sẽ ra sao chứ.

Trương Mục có để dành được chút bạc, sinh lễ tự nhiên chính hấn đặt mua, có điều của hồi môn của Thanh Mai, Diệp Thanh Tri lại không cho hấn bỏ ra.

“Mai ca nhi cũng coi như là người nhà ta, cũng phải từ cửa nhà ta gả ra ngoài, sao có thể không có của hồi môn.” Diệp Thanh Tri cười nhạt nói.

Một bộ trang sức bằng bạc, ước chừng hơn ba mươi lượng bạc, lại đi mua hai cuộn vải bông, làm hai bộ xiêm y cùng chăn, gối.... Diệp Thanh Tri nghĩ nghĩ, lại cho người làm một cái tủ cùng một cái giường, ở nông thôn mà nói, tuyệt đối là hiếm thấy.

Nhìn thấy nhiều đồ vật thế này, Thanh Mai không cầm được đỏ hốc mắt, không nghĩ tới chỉ tính là có chút que biết, mà đặt mua cho hấn ta một phần của hồi môn như vậy.

Đồ vật mua đều là có sẵn, có điều thời gian bảy ngày là để chuẩn bị tốt, vừa kịp cuối năm làm hôn lễ.

Trong tay Trương Mục còn có chút bạc, nhưng mà ở huyện thành mua phòng, còn kém một khoảng cách thật lớn, có điều ở nông thôn lại có thể.

Diệp Thanh Tri nghĩ nghĩ, liền đem phòng của Trình Huy ở Trần Gia thôn bán cho hấn, chỉ tượng trưng thu năm lượng bạc, đồ vật trong phòng đều cho cả.

Trương Mục về thôn Linh Nam trước, tìm được Trình Huy, muốn mua phòng và ruộng của y ở Trần Gia thôn, mua theo giá thị trường, chỉ là lần này bọn hấn thành thân chỉ còn có chút bạc mua phòng, không thể một lần lấy ra hết, trước hết tính thanh toán một phần trước.

“Các người sau khi trở về có tính toán gì không sao?” Diệp Thanh Tri đem kế ước bán mình cho Thanh Mai, cười hỏi.

“Trương Mục từng học y, tính ở nông thôn làm thầy lang xem vài bệnh nhỏ, khi nhàn hạ lên núi hái thuốc, còn có vài mẫu ruộng, làm sao đều không đói chết.” Mới thành hôn không đến mấy ngày, sắc mặt Thanh Mai hồng nhuận, không còn vẻ tối tăm lúc trước, không khó coi ra cuộc sống hấn ta hiện tại không tồi.

Diệp Thanh Tri gật đầu, cuộc sống đều do mình làm chủ, bọn họ có thể giúp được đến đây đã là cực hạn, còn lại phải xem bọn họ.

Chờ thời tiết ấm lại, Cây nhỏ đã một tuổi, Diệp Thanh Tri đỡ nó đi đường, trong lòng cảm khái vạn lần, ai có thể nghĩ đến hấn lại có thể có con, hơn nữa còn là chính hấn sinh.

“Thanh Tri, người xem mấy cái tên này như thế nào?” Trình Huy từ bên ngoài chạy vào, cao hứng hỏi.

Mặc kệ là khi nào, đặt tên đều là đại sự, hầu hết đều là trưởng bối đặt tên, nếu không có trưởng bối, vậy

phụ thân lấy, đáng tiếc trình độ Trình Huy đặt tên thật sự quá kém, Diệp Thanh Tri cũng tự mình chọn mấy chữ, phát hiện cũng đều không tốt lắm, liền vẫn luôn kéo dài tới hiện tại.

“Trình Cảnh Ân? Trình Cảnh Bách? Trình Cảnh Tùng? Đây là ai hỗ trợ vậy?” Không phải Diệp Thanh Tri xem thường Trình Huy, lúc trước y lấy mười mấy tên, không một cái nào dễ nghe, hôm nay mấy cái tên không tồi.

“Ta tìm trong thành có người chuyên môn đặt tên, hẳn tính qua, nói Cây nhỏ mệnh trung thiếu mộc, cho nên muốn ở tên mang mộc, này không, ta chọn mấy cái, người nhìn xem cái nào hảo?” Trình Huy hỏi.

“Cảnh Bách không tồi.” Diệp Thanh Tri nhìn tên, chọn một cái.

Trình Huy không có nửa điểm do dự liền gật đầu đồng ý, “Được, vậy Cảnh Bách.” Như thế, ở một tuổi, Cây nhỏ rốt cuộc có đại danh, chỉ chờ lần tới hồi thôn, thỉnh tộc trưởng đem tên Cảnh Bách thêm vào gia phả.

Tương đối mà nói, Cẩn ca nhi cũng hơn năm(?) tuổi, tiểu ca nhi thế giới này thay cho thế nữ nhân, nhưng là bọn họ so nữ nhân lại tự do nhiều hơn, phần lớn trong thành đều có học viện chuyên môn dạy dỗ ca nhi.

Tuổi Cẩn ca nhi, vừa lúc đi học.

Trong thành Thanh Hà có hai học viện ca nhi, Diệp Thanh Tri tìm hiểu qua, bên thành bắc kia, sẽ dạy đọc sách biết chữ cùng thêu thùa, một năm năm lượng bạc, đồ dùng cần thiết của ca nhi, toàn tự mang.

Thanh Uyển ở Thành đông, chẳng những dạy đọc sách biết chữ, còn dạy dỗ cầm kỳ thư họa, lễ nghi, thêu thùa cũng trừu nghệ, còn có chờ tới tuổi, còn sẽ dạy một ít tri thức quản lý tài sản, đồ dùng cần thiết, học viện đều sẽ hỗ trợ chuẩn bị, không cần trưởng bối trong nhà phiền toái, đương nhiên, học phí tự sẽ không thấp, một năm cần năm mươi lượng, ước chừng là gấp mười lần học viện Thành bắc kia.

Trải qua hiểu biết sâu, Diệp Thanh Tri trực tiếp chọn Thanh Uyển, Cẩn ca nhi thân là ca nhi, học thêm chút tri thức ở trên người luôn là tốt.

“Chọn Thanh Uyển?” Trình Huy nhìn thấy đơn báo danh, không phải không có kinh ngạc.

Hắn không phải hoài nghi Diệp Thanh Tri đối với Cẩn ca nhi không tốt, chỉ là không nghĩ tới hắn sẽ hào phóng như vậy, một năm năm mươi lượng, mười năm đó là năm trăm lượng, tuyệt đối không phải một số lượng nhỏ.

Lẽ ra Cẩn ca nhi không phải con Diệp Thanh Tri thân sinh, lại là tiểu ca nhi, người giống như bọn họ, có thể đi học viện học là không tồi rồi, huống chi là học viện Thanh Uyển.

“Ân, học viện này ta tìm hiểu qua, trừ bỏ dạy dỗ tài nghệ ở ngoài, còn dạy làm người, rất không tồi.” Diệp

Thanh Tri nhìn lướt qua Trình Huy, “Đều nói nghèo dường tiểu tử giàu dường ca nhi, lời này cũng không phải không đạo lý.”

Cẩn ca nhi biết được đi học, cực kỳ vui vẻ, ngày hôm sau dậy sớm rời giường, mặc vào y phục mới Diệp Thanh Tri làm còn có sách mới liền nhảy đến trước cửa Diệp Thanh Tri.

“U, đây là tiểu ca nhi nhà ai mà đẹp thế?” Diệp Thanh Tri cũng dậy sớm rời giường, mới vừa chải đầu, liền thấy Cẩn ca nhi vào, trêu chọc một câu.

“A ma.” Cẩn ca nhi lớn lên đã hiểu chuyện không ít, bị Diệp Thanh Tri cố ý trêu chọc, đã biết thẹn thùng.

Đưa ca nhi đi học, tự nhiên vẫn là a ma hấn làm tương đối tốt, lúc đến học viện, còn không có bao nhiêu người, bọn họ xem như trong nhóm người đến sớm nhất, Diệp Thanh Tri dẫn theo Cẩn ca nhi vào phòng bá sứ, liền thấy phòng trong cũng có một ca nhi mang theo tiểu ca nhi ở kia.

Hai người tán gẫu vài câu, người nọ là chính quân nhà cử nhân, vừa nghe Diệp Thanh Tri chỉ là một phu lang tiểu thương, liền không còn tâm tư nói chuyện với nhau.

Diệp Thanh Tri cười nhạt không nói, trong lòng lại nghĩ liệu học viện này được không, vạn nhất bên trong có thân phận tiểu ca nhi giống như người này, có thành kiến, kia Cẩn ca nhi nhà hấn chẳng phải sẽ bị khinh thường sao?

Đợi một lát, một vị lão a ma tóc hoa râm vào cửa, nhìn thấy đám người Diệp Thanh Tri, cười nhạt nói: “Viện trưởng đang tiếp đãi một vị bạn cũ, thỉnh nhị vị phu lang chờ một lát.”

“Không sao.” Cử nhân phu lang rất là khéo léo đáp lại, Diệp Thanh Tri liền đi theo y nói một câu.

Gần đến giữa trưa, viện trưởng trong miệng lão a ma mới vội vàng đến, nhìn thấy hai đứa nhỏ, cười rất hòa ái, nghe được thân phận hấn cùng vị phu lang cử nhân, biểu hiện vẫn giống nhau, đối xử bình đẳng, cái này làm cho Diệp Thanh Tri thoáng thở ra.

Diệp Thanh Tri ngồi xổm xuống, cùng Cẩn ca nhi nói nói mấy câu, liền rời đi.

Không biết cha mẹ khác sẽ là thế nào? Diệp Thanh Tri từ học viện về đến nhà, liền không ngừng nghĩ Cẩn ca nhi rời bọn họ có thể sợ hãi hay không, có thể bị người khinh thường hay không, có thể bị đối linh tinh hay không, thẳng đến chạng vạng, nhìn thấy Triệu a ma đón Cẩn ca nhi êm đẹp đứng trước mặt hấn, hấn mới có thể thả lỏng mình.

“Người quá mức lo lắng rồi, Thanh Uyển là học viện tốt nhất thành Thanh Hà, sao có thể làm Cẩn ca nhi bị ủy khuất.” Trình Huy lắc đầu cười nói.

Diệp Thanh Tri không để ý tới hấn, kéo qua Cẩn ca nhi đến bên người tới, hỏi: “Ở học viện được không? Lão sư đối với người được không? Đồng học đối với người được không?”

“A ma yên tâm, lão sư cùng đồng học đều rất tốt.” Cẩn ca nhi vùi đầu vào lòng Diệp Thanh Tri, cười nói.

“Vậy là tốt rồi.” Diệp Thanh Tri sờ sờ đầu Cẩn ca nhi, yên lòng.

Cẩn ca nhi đi học, Cảnh Bách còn nhỏ, trong lúc nhất thời, Diệp Thanh Tri nhàn ra không ít, dư ra không ít thời gian, cũng không biết làm gì cả.

Chủ yếu là những thứ giải trí ở cổ đại thật sự quá ít, đặc biệt là máy tính, lúc trước đã dần dần quên, kết quả hiện giờ rảnh rỗi, liền bắt đầu nhớ đến

Hấn xem như biết, nữ nhân cổ đại còn có ca nhi thế giới này vì cái gì luôn thích trạch đấu, đều vì nhàn cả.

Cuối cùng thật sự không có việc gì làm, Diệp Thanh Tri dứt khoát thêu chút đồ, chọn một ít thứ đẹp đi tặng, còn lại đặt ở trong tiệm bán, thêm chút tiền tiêu vặt.

“Nếu thật sự nhàm chán, người về quê một thời gian có lẽ sẽ tốt hơn.” Trình Huy nói.

Y hiện tại thật sự vội, không có nhiều thời gian bồi Diệp Thanh Tri, mà Diệp Thanh Tri ở trong thành cũng không quen nhiều người, xác thật không có ai bồi cả.

“Không sao, mấy ngày này Cảnh Bách đang tập đi, ta lúc nào cũng phải nhìn chăm chăm, đã không còn nhàn.” Diệp Thanh Tri nói chính là nói thật, Cảnh Bách thật sự là quá nghịch ngợm, nháy mắt cái, là không biết chạy đi đâu.

Bất quá đối với trẻ con, Diệp Thanh Tri cảm thấy nghịch ngợm tốt hơn, thân thể mới khỏe mạnh.

Ngày này, Diệp Thanh Tri mới rời giường, liền nghe Triệu a ma nói: “Chủ quân, bên ngoài có người nói là từ thôn Linh Nam tới, muốn gặp ngài?”

Diệp Thanh Tri sững sốt, hấn ở đây, đâu nói với người khác, người tới sao có thể biết hấn tại đây

?

Bảo Triệu lão đầu đem người tiến vào, Diệp Thanh Tri thay đổi y phục ra ngoài, thấy người tới, hấn liền sững sốt.

“Quý ca nhi? Người sao biết ta ở đây?” Nhìn xung quanh một chút, thấy không có người khác, càng thêm tò mò, Quý ca nhi là ca nhi, nhà hán khẳng định sẽ không cho một mình hán tới.

“Ta cùng hán tử nhà ta lại đây, vừa lúc gặp Huy ca, mới biết được người ở đây.” Quý ca nhi cao hứng tiến lên, “Thanh ca ca cũng thật là, dọn đến trong thành cũng không nói với ta một tiếng, hơn nữa ăn tết cũng không quay về.”

“Vốn dĩ muốn nói cho người, chỉ là lúc đi hơi gấp, người lại gả đi, thôi không nói nữa, ta đưa cho a ma thêm trang cho người thích chứ?” Diệp Thanh Tri cười nói.

Nghe thấy cái này, Quý ca nhi luôn luôn đỉnh đặc thể nhưng có một chút ngượng ngùng, “Thích, chỉ là cũng quá mức quý.” Một đôi kim hoa tai, lúc hán cầm đến nhà chồng, chính là làm hai ca sao phía trên hâm mộ không thôi, cũng đủ mặt mũi.

“Vây là tốt rồi.” Người nông thôn, có thể có một hai món bạc cũng đã rất có mặt mũi, một đôi kim hoa tai nho nhỏ, tuyệt đối hàng xa xỉ.

Diệp Thanh Tri cũng không phải cố ý khoe khoang, chỉ là con người Quý ca nhi không tồi, lúc hán mang thai ở cũ, cũng giúp đỡ không ít, hán tự nhiên sẽ không bạc đãi Quý ca nhi.

Ban đầu là nghĩ tặng vòng tay bạc, sa hán muốn dọn đến trong thành, dứt khoát tặng một đôi hoa tai bằng vàng, trước sau gì bọn họ cũng mở cửa hàng ở trong thành, không cần như lúc trước giấu diếm.

Vốn định giữ Quý ca nhi lưu lại ăn trưa, không nghĩ bọn họ còn phải đi mua đồ, còn vội vàng về nhà, Diệp Thanh Tri liền không thật giữ lại, chỉ cho làm người lấy ít điểm tâm cùng một con gà nướng, để Quý ca nhi mang về.

- —

Có ai thấy Diệp Thanh Tri quá tốt với Cẩn cả nhi ko nhỉ. Ngoài đời mình thấy chẳng thể nào tốt được như vậy cả

38. Chương 38: Xảy Ra Chuyện

Edit: tiểu khê

Ngày này, trời trong xanh, hiếm khi thời tiết tốt, vừa lúc Cẩn ca nhi được nghỉ, Diệp Thanh Tri liền muốn mang hai đứa nhỏ đi đạp thanh, liền bảo người thay y phục cho hai đứa nhỏ.

Cây nhỏ mặc áo choàng ngoài màu xanh non, có vẻ sinh cơ bừng bừng, một mảnh xuân ý, “A ma, con

không muốn mặc cái này.” Cây nhỏ mới ba tuổi, thế nhưng đã biết kén cá chọn canh.

“Vậy con muốn mặc gì?” Diệp Thanh Tri quét mắt nhìn qua nó, tiểu tử này, còn nhỏ như vậy biết cái gì đẹp hay không đẹp.

“Con muốn mặc giống như a ma.” Cây nhỏ chỉ tay vào Diệp Thanh Tri.

Diệp Thanh Tri cũng mặc áo choàng ngoài màu xanh lá, chỉ có điều tối hơn một chút, một phen bế Cây nhỏ lên, vỗ vỗ mông nhỏ của nó, “Mặc cái này, không cho con đổi.” Lúc này mới bao lớn, mà đã dám như vậy, cũng không thể cứ chiều nó mãi.

Cây nhỏ chu chu miệng, biết không có thể thay đổi ý kiến của a ma, xoay người bạch bạch bạch chạy đi tìm ca ca.

Chuẩn bị xong, mang theo hai đứa nhỏ đi đến cửa hàng, liền thấy một đám người vây quanh bên ngoài.

“Đây là làm sao vậy?” Diệp Thanh Tri không vào được, tùy tiện túm lấy một người hỏi.

“Nghe nói là có người đặt xiêm y ở Cẩm tú các, về nhà liền phát hiện hỏng rồi.” Người nọ mắt nhìn nao nhiệt, miệng thì cũng không ngừng bát quái.

Không có khả năng? Bọn họ đi theo lộ tuyến tinh phẩm, mỗi ngày chỉ làm một ít, hơn nữa từng kiện từng kiện đều là tinh phẩm, tuyệt đối sẽ không xuất hiện vấn đề về chất lượng, trừ phi là có người cố ý.

Hắn mang theo hai đứa nhỏ, nhất thời không thể vào được, chỉ có thể đứng bên ngoài lo lắng suông.

Hồi lâu, cửa hàng truyền đến tiếng bang bang, Diệp Thanh Tri không nhịn được nhú mày, chẳng lẽ đánh nhau rồi?

Đang nghĩ có nên chen vào hay không, liền thấy đám người lại tản ra, một ca nhi trung niên bị mọi người vây quanh đi ra.

“Không phải nói là không cần phải nói cho chủ quân sao.” Trình Huy nhìn thấy Diệp Thanh Tri mang theo hai đứa nhỏ đứng ở bên ngoài, có chút sinh khí quát.

“Không phải bọn họ nói cho ta, là ta tự mình đi, vừa khéo lại đến đây.” Diệp Thanh Tri ôm Cảnh Bách, nắm tay dẫn Cẩm ca nhi vào cửa hàng, chỉ thấy bên trong đã bị làm hỗn loạn(?), “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Trình Huy thấy không giấu được nữa, chỉ đành nói: “Vừa nãy là người Phương gia.”

“Người Phương gia?” Diệp Thanh Tri sững sốt, trong thành khi nào có thêm một hộ Phương gia?

“Vì người rất ít khi ra ngoài, cho nên không biết cũng bình thường, nhiệm kỳ Ngô huyện lệnh năm nay đã kết thúc, bị điều đến nơi khác, Phương gia này chính là nhạc gia của tân Huyện lão gia điều tới, Tân huyện lệnh đến này, bọn họ cũng đi theo dọn đến, tới tìm việc chính là đại tiểu tử Phương gia.” Trình Huy phất tay cho người thu dọn, còn mình dẫn theo Diệp Thanh Tri đi đến hậu viện.

Diệp Thanh Tri sững sốt, cái này Thanh Liễu sao lại chưa nói cho hắn?

“Nghe nói quan trên Ngô huyện lệnh xảy ra chuyện (?)” Vào buồng trong, Trình Huy lập tức nhỏ giọng nói.

Bất luận là cổ đại hay là hiện đại, ở bên quan trường, nếu không có quan hệ gì, khó có thể đứng được nơi quan trường này, huyện Thanh Hà ở Giang Nam, đồng ruộng phì nhiêu, tuyệt đối được tính là nơi tốt, Ngô huyện lệnh mới vừa được phong tiến sĩ mà có thể đến đây nhậm chức, khẳng định là có quan hệ.

Đến được đây là tốt, nhưng cũng có chỗ hỏng, hiện tại quan trên Ngô huyện lệnh đã xảy ra vấn đề, như vậy thân là cấp dưới, theo tình cảnh nào Ngô huyện lệnh đều phải đi theo.

“Sao Liễu ca nhi chưa từng nói với ta?” Hôm kia là sinh thần tiểu tử Liễu ca nhi, hắn còn qua dự tiệc, chính là Liễu ca nhi không đề cập tới việc đó.

“Hắn ta là trác thất, sao Ngô huyện lệnh lại có thể nói chuyện này với hắn ta chứ.” Trình Huy thở dài, “Còn về chuyện cửa hàng chúng ta, chỉ trách là cửa hàng chúng ta quá nổi, cả phủ thành ai cũng biết, Phương gia là cái loại người chó cạy thế chủ, cho nên mới tới huyện thành đã đến tìm ta muốn mua lại cửa hàng này.”

“Cái gì?” Diệp Thanh Tri đứng lên, “Bọn họ ra bao nhiêu bạc?”

“Năm trăm lượng.” Trình Huy cắn răng nói.

“Sao bọn họ không đi cướp luôn đi?” Diệp Thanh Tri thật sự tức giận.

Trình Huy cũng tức giận, nói: “Nhà chúng ta còn đỡ chút, Bất bảo lâu ở đầu phố, cũng bị bọn họ coi trọng, cũng trả năm trăm lượng bạc.”

Bất bảo lâu xem như từ lâu lâu đời nhất ở huyện thành bọn họ, sinh ý rất tốt, nếu thật sự muốn bán ra ngoài, không có mấy vạn lượng bạc trắng là không được, kết quả Phương gia khen ngược, thế nhưng chỉ ra năm trăm lượng.

Hồi lâu, Diệp Thanh Tri hòa hoãn hạ ngữ khí, nói: “Trước hết ta đi tìm Thanh Liễu thương lượng việc này, tuy nói dân không đấu được với quan, nhưng cũng không thể trắng trợn cướp đoạt như vậy được.” Diệp

Thanh Tri sợ tính tình Trình Huy sẽ đắc tội với Tân Huyện lão gia, đến lúc đó mất nhiều hơn được, “Người trước hết đừng làm gì cả, đợi ta về rồi nói sau.”(?)

Đêm đó, Diệp Thanh Tri trực tiếp tìm Diệp Thanh Liễu, kết quả có thể nghĩ, hần ta cũng không có được biện pháp nào, cũng vì cửa hàng này là hần ta gặt Ngô huyện lệnh mở, hiện tại Ngô huyện lệnh đang sốt đầu mẻ trán, nào còn có công sức quản cửa hàng này.

“Xem ra này cửa hàng này phải bán rồi, chỉ là năm trăm lượng khẳng định không được.” Diệp Thanh Liễu thở dài.

“Đừng vội, ta nghĩ lại biện pháp.” Bảo hần cứ như vậy mà bán cửa hàng, hần thực sự không cam lòng.

Diệp Thanh Tri suy nghĩ một đường, đột nhiên nghĩ đến Bát bảo lâu, liền kêu Trình Huy, hỏi y mới biết thế mà còn có mấy cửa hàng khác cũng bị người Phương gia ác ý thu mua.

Hần liền bảo Trình Huy đi liên hệ lão bản mấy cửa hàng kia, ba anh thợ giày còn hơn một Gia Cát Lượng, mọi cùng nhau bàn bạc, tổng so với chỉ mình bọn hần ngồi suy nghĩ.

Trình Huy đi Bát bảo lâu, liền thấy mấy lão bản còn lại cũng ở kia, thấy Trình Huy, vài vị lão bản cũng rất khách khí.

Lão bản Bát bảo lâu đập bàn,” Phương gia kia thật khinh người quá đáng, chẳng lẽ là cho rằng con rể nhà gã lên làm huyện lệnh, liền có thể vô pháp vô thiên trong thành.”

Có thể tại đây mở từ lâu chừng ấy năm, tự nhiên không thể không có một chút bản lĩnh nào, vì thế lão bản Bát bảo lâu mới có tư cách tức giận như vậy.

Mấy người trao đổi một phen, cuối cùng tính toán đi phủ thành, không nghĩ còn chưa kịp hành động, liền thấy Tân huyện lệnh mang theo phu lang vội vàng tới rồi, phía sau còn có một hán tử trung niên, đúng là hán tử muốn mua cửa hàng bọn họ.

“Chư vị lão bản, thật xin lỗi, đại cữu tử này mấy hôm trước bị bệnh, mới có thể nói những lời như vậy, còn thỉnh chư vị lão bản đừng chấp nhặt với hần.” Tân huyện lệnh ôm quyền tạ lỗi, khiến cho một đám chưởng quầy kinh ngạc không thôi.

Sau bữa cơm, mấy người mới biết được Phương gia không được coi là nhạc gia Tân huyện lệnh, chỉ là người nhà sủng hầu, lúc trước hần ta không chịu được sủng hầu cầu xin, liền mang theo một nhà Phương gia lại đây, không nghĩ tới mới đến huyện Thanh Hà, lại đào cho hần ta một cái hố lớn như vậy.

Tân huyện lệnh tự mình nhận lỗi, mấy chưởng quầy mặt trong mặt ngoài đều biết cái nào lợi, hại, tự nhiên coi như chưa từng xảy ra chuyện.

Có điều tân huyện lệnh lại không dám coi như chưa từng xảy ra chuyện, hấn ta còn chưa có lên làm huyện lệnh, Phương gia liền dám chớ cậy thế chủ, về sau chẳng phải muốn kéo chân hấn ta sao.

Lần này hấn ta cũng mặc kệ cái gì sủng hầu hay không, trực tiếp sai người bắt người Phương gia về quê, nói thẳng ra là nếu tiếp tục xằng bậy, trực tiếp đem sủng hầu kia bán đi, so với chức quan của mình, một sủng hầu thì tính cái gì.

Diệp Thanh Tri nghe được kết quả, sững sốt một chút, hấn liền nói, huyện lệnh kia sao lại có thể để nhạc gia tùy ý xằng bậy, thì ra có nguyên nhân như vậy.

Ngô huyện lệnh rốt cuộc cũng bị buộc khởi hành, Diệp Thanh Tri lén tìm Diệp Thanh Liễu, “Người còn có không ít đồng ruộng ở trong tay, không bằng đổi thành ngân phiếu cho người mang đi.”

Không nghĩ Diệp Thanh Liễu cự tuyệt, “Nói thật, chuyến này không biết là hung hay cát, còn không bằng cứ để chỗ người, còn có một chuyện, mong người giúp ta được không?”

“Người nói.” Diệp Thanh Tri gật đầu, hấn cũng nghĩ như vậy, vạn nhất Ngô huyện lệnh xảy ra chuyện gì, Diệp Thanh Liễu và con của hấn ta, còn có chỗ để dựa vào.

“Ta muốn người thay ta chăm sóc cho Phong nhi.” Diệp Thanh Liễu nhìn chằm chằm Diệp Thanh Tri, trịnh trọng nói.

“Người nói cái gì?” thanh âm Diệp Thanh Tri lập tức cao lên, sau đó lập tức hạ thấp xuống, “Việc này là lão gia nhà người nói, hay là tự người quyết định?”

“Ta tự mình quyết định.” Diệp Thanh Liễu cũng dè dặt thanh âm, “Đã nhiều ngày nay ta luôn có dự cảm không tốt, coi như đứa nhỏ ở nhà người mấy ngày, nếu không có việc gì, ta lập tức phái người tới đón nó, nếu thật xảy ra chuyện.....” Diệp Thanh Liễu khẽ cắn môi, “Những mẫu ruộng đó chỉ chứa hai mươi mẫu cho Phong nhi, còn lại đều là của người.”

Diệp Thanh Tri nhú mày, nói thật, hấn cũng không xem trọng chuyến đi này của Ngô huyện lệnh, nghĩ đến Phong nhi trắng trẻo mập mạp lại khiến người ta đau lòng, “Nơi này đến kinh thành gần ngàn dặm đường, xa như vậy.....”

“Không sao, chỉ cần nó không có chuyện gì xảy ra.” Diệp Thanh Liễu nhìn chằm chằm Diệp Thanh Tri, mở to đôi mắt, bên trong toàn là chờ mong.

Rốt cuộc cũng là nhiều năm tương giao, Diệp Thanh Tri mềm lòng, liền gật đầu đáp ứng rồi ra về.

Đầy bụng tâm sự về đến nhà, nói chuyện với Trình Huy, quả nhiên y cũng đồng ý, lần này Ngô huyện lệnh đi kinh thành báo cáo công tác, bọn họ đều không xem trọng, đứa nhỏ để bọn họ trông coi như vậy cũng tốt.

Diệp Thanh Tri không biết Diệp Thanh Liễu nói như thế nào với Ngô huyện lệnh, hoặc là gạt Ngô huyện lệnh, tóm lại Phong nhi gởi nuôi ở nhà hần, không xảy ra chuyện gì, cũng may người trong nhà hần cũng ít, đột nhiên thêm đứa nhỏ, cũng không ai lăm miêng.

Lúc Phong nhi vừa đến, ban đêm còn sẽ khóc lóc tìm a ma, rốt cuộc cũng chỉ là đứa nhỏ, chỉ qua ba năm ngày, liền dính lấy Diệp Thanh Tri, không đòi tìm a ma nữa.

Ngày ngày trôi qua nhẹ nhàng như thế, hôm nay, Diệp Thanh Tri nghĩ đến lúc cho Cảnh Bách học vỡ lòng, liền thấy Trình Huy vội vàng chạy vào.

“Làm sao vậy?” Diệp Thanh Tri vội đóng cửa phòng lại, miễn cho đánh thức hai đứa nhỏ.

“Ta mới vừa nhận được tin, Ngô huyện lệnh bị bắt giữ vào đại lao.” Trình Huy sắc mặt không đổi, y cùng Ngô huyện lệnh vốn là không có quan hệ.

Diệp Thanh Tri cũng chỉ nhíu nhíu mày, “Vậy Liễu ca nhi đâu?” Hỏi xong liền nói: “Ta cũng hồ đồ rồi, hần ta là trắc thất, làm sao có thể có tin tức được.”

“Hần là hần ta cũng theo vào nhà tù, chỉ là không biết Ngô huyện lệnh sẽ như thế nào?” Chuyện này cũng hần là chuyện lớn(?), lớn nhất tự nhiên là diệt cửu tộc, nhẹ hơn chút là diệt cả nhà, nhưng Trình Huy tin tưởng, Ngô huyện lệnh hần là không đến mức đó.

Diệp Thanh Liễu là trắc thất, phần lớn là sẽ bị bán đi.

Trình Huy có thể nghĩ đến, Diệp Thanh Tri tự nhiên cũng có thể nghĩ đến, “Chúng ta cách kinh thành gần ngàn dặm, hiện tại qua đó, sợ là cũng không kịp rồi?” Giao thông lúc này vẫn là xe ngựa hoặc là thuyền, một ngàn dặm, ít nhất phải đến một hai tháng đi lại.

Ai, rốt cuộc cũng là tương giao, Diệp Thanh Tri vẫn cho tiểu tử Triệu gia chạy đến, không có việc gì là tốt nhất, nếu là xảy ra chuyện, cũng có thể chuộc lại Diệp Thanh Liễu.

- —

Chương này dài quá, đã vậy còn làm trên điện thoại nữa, cảm giác nó dài dã man .

P/s: còn 3 chương nữa....

39. Chương 39: Mười Năm

Edit: tiểu kê

Cuối cùng Triệu tiểu tử cũng chậm một bước, sau khi hỏi thăm, Diệp Thanh Liễu bị một phú thương phía nam mua đi, cụ thể thì không thể hỏi được nữa.

Chờ đến khi Diệp Thanh Tri nhận được tin, đã là ba tháng sau, nơi này rộng lớn, sao có thể dễ dàng tìm được một người.

Nhìn Cảnh Bách đang chơi với Phong nhi trong sân, Diệp Thanh Tri thở dài, tin có thể được xem lại tốt tính là Diệp Thanh Liễu bị Phú thương phía Nam mua đi, có lẽ có thể gặp được nhưng cũng có thể không.

Cuộc gặp mặt này mãi cho đến mười năm sau, Cảnh Bách và Phong nhi đều đậu tú tài, mới có thể gặp nhau được.

Nói đến việc này cũng khéo, tuổi Cảnh ca nhi sắp đến lúc đính hôn, Diệp Thanh Tri liền mang theo ba đứa đi dâng hương, kết quả ở trong miếu thể mà có thể gặp được Diệp Thanh Liễu vẫn luôn khổ công tìm kiếm.

“Tri ca ca.” Diệp Thanh Liễu vừa thấy Diệp Thanh Tri, nước mắt lập tức rơi xuống.

“Người sao lại thành như vậy?” Không trách Diệp Thanh Tri kinh ngạc, thật sự là Diệp Thanh Liễu biến hóa quá lớn.

Lẽ ra Diệp Thanh Liễu nhỏ hơn hẳn hai tuổi, kết quả nhìn lại lớn hơn hẳn chừng mười tuổi.

“Nói ra thì rất dài.” Diệp Thanh Liễu giữ chặt tay Diệp Thanh Tri, nôn nóng hỏi: “Phong nhi đâu?”

Biết hẳn ta nhớ con, Diệp Thanh Tri cũng không chần chừ, đem hết mọi chuyện của Phong nhi từ nhỏ đến lớn nói cho Diệp Thanh Liễu, nghe tới Phong nhi đã đậu tú tài, sang năm còn muốn đi thi cử nhân, Diệp Thanh Liễu liền cảm giác nhân sinh được viên mãn.

Chịu mọi cực nhọc hiện giờ đều biến thành ngọt, cũng biết Phong nhi có thể có thành tựu hôm nay, khẳng định đều nhờ Diệp Thanh Tri, lời kéo tay Diệp Thanh Tri, vô cùng cảm kích nói: “Ta biết nói cảm ơn người cũng không đủ, nhưng ta vẫn muốn nói một tiếng cảm ơn với người.”

“Đây đều là Phong nhi tự mình nỗ lực, sao có thể nói là vì ta chứ.” Diệp Thanh Tri đánh giá một lượt Diệp Thanh Liễu, một thân y phục không mới không, hẳn là ngày thường trôi qua nhất định không tốt, “Người hiện giờ ở đâu, ta nghĩ biện pháp chuộc người ra, về sau người đi theo Phong nhi, là có thể hưởng phúc.”

Không nghĩ Diệp Thanh Liễu quả quyết lắc đầu, “Không được.”

“Sao lại không được?” Diệp Thanh Tri đầu óc vừa chuyển, nói: “Người có phải sợ thế lực chủ quân quá lớn hay không, nếu là thật chúng ta sẽ bàn bạc kỹ lại.”(?)

“Không phải, ta là trắc thất, Phong nhi vừa sinh ra chính là con vợ lẽ. Nếu về sau nó làm quan bị người ta biết có a ma như vậy, sẽ chặt đứt tiền đồ của nó.”

Thương thay cho tấm lòng của cha mẹ, Diệp Thanh Tri lúc này chỉ nghĩ đến những lời này, “Vậy người có từng hỏi qua ý Phong nhi chưa? So với công danh lợi lộc cái nào quan trọng hơn, người chỉ thấy có tiền đồ. Còn đối với Phong nhi mà nói khẳng định là a ma quan trọng hơn người có từng nghĩ cả đời của nó sẽ tiếc nuối chưa?”

Diệp Thanh Liễu trực tiếp đánh gãy lời Diệp Thanh Tri nói, “Coi như ta đã chết đi, dù sao tuyệt đối không thể nói cho Phong nhi.”

Diệp Thanh Tri lắc đầu, “Liễu ca nhi, nếu như người là Phong nhi, người sẽ chọn cái nào, không phải ta nói quá, liên tính xuất thân người không tốt, nhưng cũng sẽ không ảnh hưởng lớn đến tiền đồ của nó như vậy, hoàn toàn là do người tự mình đa tâm.” Tuy rằng Diệp Thanh Liễu sẽ mang đến cho Phong nhi vấn đề danh dự, nhưng cũng không khoa trương như hấn ta nghĩ.

Một khi con người có tâm lý tự ti, thì càng ngày càng nghĩ nhiều, nếu Phong nhi không ưu tú như vậy còn tốt, hiện giờ biết được Phong nhi trúng tú tài, Diệp Thanh Liễu càng thêm tự ti về khuyết điểm của mình.

Hai người hàn huyên vài câu, cuối cùng Diệp Thanh Tri khuyên được Diệp Thanh Liễu, để hấn ta đồng ý nhận Phong nhi.

“Đây là Cẩn ca nhi ư, đã nhiều năm không gặp, khó trách ta không nhận ra?” Diệp Thanh Liễu nhìn Cẩn ca nhi, cười nói, lại tháo vòng ngọc trên tay xuống đưa cho Cẩn ca nhi, coi như lễ gặp mặt.

Thấy Cẩn ca nhi nhìn mình, Diệp Thanh Tri gật gật đầu, nếu lúc này không nhận, ngược lại khiến Diệp Thanh Liễu mất mặt.

Trên đường trở về, Diệp Thanh Tri lại hỏi hấn ta mấy năm nay trải qua như thế nào, lần này Diệp Thanh Liễu không có thoái thác.

”Năm đó ta bị một phú thương mua đi, về sau đi theo hấn trở về phía nam, lúc đầu vẫn tốt, không nghĩ chính quân trong phủ là **miệng nam mô bụng bồ dao găm(*)**, đáng thương đứa nhỏ của ta chưa được ba tháng, bị hấn ta làm hại mà mất đi, cũng bởi vì thế mà tổn hại thân mình, về sau không thể mang thai được nữa, lại chờ qua nửa năm, có người mới vào trong phủ, từ đó lão gia không bao giờ tiến vào phòng ta nữa.” Diệp Thanh Liễu nói đến đứa nhỏ không thể sinh ra, nước mắt xoạch xoạch rơi.

“Về sau nữa, ta sống ở trong phủ cũng trở nên gian nan, càng về sau lại càng sa sút, cho tới bây giờ, cũng chỉ là sống cho qua ngày mà thôi.” Diệp Thanh Liễu thấp giọng nói.

“Vậy sao hôm nay người có thể lên đây dâng hương?” Một đường xuống núi, Diệp Thanh Tri cũng không gặp ai khác.

“Ta hiện giờ ở trong phủ ăn chay niệm phật, hy vọng Phong nhi có thể sống tốt, ông trời phù hộ, hiện giờ nó đậu tú tài, lần này cũng là đại thọ tám mươi lão chính quân, ta nói đến đây tụng kinh cầu phúc, bọn họ cũng đồng ý, vốn có tiểu ca nhi hầu hạ ta, có điều đã xuống núi mua đồ rồi (?)” Diệp Thanh Liễu thấp giọng nói.

Diệp Thanh Tri nhìn hắn ta, “Nếu người có thể ra phủ, sao lại không tới tìm chúng ta?”

“Chúng ta ở cách người ba(?) huyện thành, Lâm huyện là nhà cũ lão gia, lần này là đại thọ tám mươi lão chính quân, muốn quay về tổ trạch chuẩn bị thọ yến, cũng sẽ không trở về.” Diệp Thanh Liễu nhìn Diệp Thanh Tri, sao hắn ta có thể chưa từng nghĩ đến bọn họ, nhưng khoảng cách ba huyện, cũng phải đến vài trăm dặm đường, sao một ca nhi đến cửa phủ cũng không thể ra có thể đi được mấy trăm dặm đường đó.

Diệp Thanh Tri gật gật đầu, xem như đã hiểu lời hắn ta nói, liền nói: “Kia muốn chuộc người ra, có thể rất khó hay không?”

“Kia hắc sẽ không, lão gia đã sớm không vào phòng ta nữa, người chỉ cần giả làm người nhà ta, muốn ta về nhà, thừa dịp đại thọ lão chính quân, có lẽ không cần đến bạc lun.” Diệp Thanh Liễu nói.

Dưới chân núi, Diệp Thanh Liễu lại không thể đi theo Diệp Thanh Tri được nữa, rốt cuộc hiện tại hắn ta còn chưa được tự do, Diệp Thanh Tri chỉ đành bảo hắn ta viết ra địa chỉ, chờ hắn tới cửa chuộc hắn ta ra.

Đêm đó, Diệp Thanh Tri đem chuyện này nói cho Phong nhi, tuy rằng sắc mặt đứa nhỏ không đổi, nhưng ánh mắt lại thay đổi không ít, nào có đứa trẻ nào không nghĩ đến cha mẹ của mình, huống chi những năm gần đây, Diệp Thanh Tri cũng không lừa Phong nhi.

Ngày hôm sau, Phong nhi liền đi chùa, nhưng cũng là đi không công, sau đó liền trở về, chờ Diệp Thanh Tri đem a ma trở về.

Tới địa chỉ Diệp Thanh Liễu viết ra, liền thấy bọn hạ nhân ở kia rất bận rộn, Diệp Thanh Tri tìm tới người gác cổng, đưa chút bạc, hỏi: “Đây chính là phủ Lưu lão gia?”

“Là Lưu phủ, người là ai?” Thái độ người gác cổng còn tính là khách khí, cũng không có vẻ ỷ thế hiếp người.

Kỳ thật chủ yếu vẫn là vẻ ngoài Diệp Thanh Tri tốt, y phục cũng không tính quá kém, bằng không thái độ người gác cổng tuyệt đối không thể tốt như vậy.

“Hôm kia ở chùa miếu ta thấy một người, lớn lên trông rất giống đệ đệ nhà ta, liền đi hỏi thăm, mới biết là người trong phủ, chẳng biết có thể hỗ trợ thông báo một tiếng hay không?” Diệp Thanh Tri lại cho thêm một khối bạc vụn.

Ngũ khí người gác cổng càng tốt, “Không biết ngài muốn hỏi thăm ai?”

“Một vị ca nhi họ Diệp, tên là Thanh Liễu, tuổi cũng cỡ ta.” Diệp Thanh Tri cười nói.

Người này gật gật đầu, nhắc chân vào cửa đi thông báo.

Chỉ qua vài phút, người nọ lại trở về, để Diệp Thanh Tri và Trình Huy đi vào.

Nhìn thấy tất nhiên không phải Diệp Thanh Liễu, mà là một lão ca nhi trông có vẻ phúc hậu, phỏng chừng là chính quân, nhìn thấy Diệp Thanh Tri còn tính khách khí, để cho bọn họ ngồi xuống, mới hỏi: “Người là ca ca Liễu ca nhi?”

“Đúng vậy, tại hạ Diệp Thanh Tri, lớn hơn Liễu ca nhi hai tuổi.” Diệp Thanh Tri trực tiếp nói ra.

Vị chính quân kia nhìn hắn từ trên xuống dưới, sau đó cười nói: “Lẽ ra người là người nhà Liễu ca nhi, nên để người gặp hắn ta, chỉ là hiện tại hắn đang trải giới vì lão chính quân, không tiện gặp người ngoài.”

“Không sao, biết được đệ đệ ta tại đây là tốt rồi, lại nói tiếp, chúng ta tìm hắn mười mấy năm, lại không nghĩ hắn ở Lâm huyện, thật là.....” Diệp Thanh Tri ra vẻ bộ dáng thương tâm.

Lại nói chuyện phiếm với chính quân vài câu, Diệp Thanh Tri mới vào chính đề, muốn chuộc thân cho Diệp Thanh Liễu, không nghĩ rằng chính quân lại từ chối.

“Dù sao cũng là người bên cạnh lão gia, ta cũng không thể tùy ý làm chủ, chờ lão gia trở về, ta sẽ nói lại với lão gia.” Chính quân chậm rãi nói.

Diệp Thanh Tri hết cách, chỉ đành lưu lại lễ vật, chờ lần sau lại đến.

Lần thứ hai tới, là ngày mừng thọ lão chính quân, Diệp Thanh Tri lén đi tìm chính quân, lần nữa nhắc tới việc chuộc thân.

“Lẽ ra là không được, chỉ là hôm nay đại thọ tám mươi của lão chính quân, thấy cốt nhục các người chia lìa ngân ấy năm, ta cũng thật sự không đành lòng, chỉ là.....” Chính quân hạ thấp giọng, cười nhìn Diệp Thanh Tri.

Vừa thấy bộ dáng này, Diệp Thanh Tri sao lại không biết ý là gì, từ trong tay áo lấy ra một tờ ngân phiếu, nói: “Ta chỉ là nông phu, thật sự không có nhiều tiền, ngài xem như vậy đã đủ chưa?”

Chính quân thấy chỉ có năm mươi lượng, đáy mắt hiện lên tia khinh thường, có điều xem bộ dáng Diệp Thanh Tri, cũng biết như thế này đã không tồi, liền gật đầu đồng ý.

Kỳ thật Lưu lão gia đối với việc thiếu Diệp Thanh Liễu ngược lại rất cao hứng, một ca nhi nhan sắc tàn phai, lại không thể sinh con, lưu lại trong nhà còn tốn lương thực.

Mang theo Diệp Thanh Liễu trở lại huyện Thanh Hà, dọc theo đường đi, Diệp Thanh Liễu không ngừng khóc, nhưng Diệp Thanh Tri biết, đây là cao hứng.

“A ma.....”

Diệp Thanh Liễu xuống xe ngựa, liền nghe được hai tiếng ấy, gần như không thốt lên được tiếng nào, thân mình run rẩy, ngẩng đầu nhìn thân ảnh phía trước, thân mình lung lay, sau đó vọt tới người nọ ở phía trước, “Phong..... Phong nhi.....”

Sau đó lớn tiếng khóc rống nói: “Con của ta a!”

Ngô Phong thấy a ma như vậy, nước mắt chảy xuống theo.

Cốt nhục chia lìa hơn mười năm, đến khi gặp nhau, mặc cho ai cũng đều như thế này.

Diệp Thanh Tri ở một bên, cũng không nhịn được đỏ hốc mắt, sau lại thấy hàng xóm gia có người ra nhìn, hẩn vội vàng bảo hai người vào trong.

Năm đó, Cảnh Bách cùng Phong nhi đều trúng cử, thành cử nhân, có thể miễn thuế ruộng, đối với việc này khiến Diệp Thanh Tri cao hứng vài ngày, đặc biệt Diệp Thanh Liễu, mỗi ngày đều thắp hương bái Phật, nói là Phật Tổ phù hộ.

Đậu cử nhân khác với đậu tú tài, đó là chân chính thay đổi địa vị, từ đây, bọn họ không còn là hộ nông, mà thành thư hương, đặc biệt là Cẩn ca nhi, sẽ chọn được người chồng tốt hơn, đây cũng là nguyên nhân Diệp Thanh Tri chờ Cảnh Bách thi đậu cử nhân, mới tính đến chuyện của Cẩn ca nhi.

- —

Còn 2 chương.....

40. Chương 40: Gả Cưới

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: tiểu khê

Cảnh Bách quen một người cùng trường, lớn hơn hắn bốn tuổi, cũng chính là lớn hơn Cẩn ca nhi một tuổi,

đã cùng Cảnh Bách tới nhà vài lần, là người không cổ hủ, cũng không tự cao tự đại, Diệp Thanh Tri còn rất thích này tiểu hài tử.

Có điều hiện tại, Diệp Thanh Tri tỏ vẻ mình không thích tên tiểu tử này chút nào.

Bởi vì tên hôn tiểu tử này thế mà dám muốn cầu hôn Cẩn ca nhi nhà hân.

Hiện tại nhìn tên tiểu tử này, Diệp Thanh Tri cảm thấy nhìn chỗ nào cũng thấy ngốc, chỗ nào cũng không vừa ý, thế mà cũng dám thác môi tới Cẩn ca nhi, hừ, người tưởng bở.

Bên kia Trình Huy cũng vậy, nhìn tên tiểu tử này chỗ nào cũng không vừa mắt.

Phải biết rằng, Diệp Thanh Tri là nam nhân, tuy rằng đời này hân là ca nhi, nhưng là tư tưởng, quan niệm đã được hình thành từ nhỏ, cho nên không phải là đổi thân phận là có thể dễ dàng thay đổi được, cho nên lập trường của hân không phải là nhạc mẫu, mà là nhạc phụ.

Cùng lúc đối mặt với hai vị nhạc phụ khó tính, nên thấp cho tiểu tử này nén nhang.

Có điều chờ bà mối rời đi, Diệp Thanh Tri bình tâm tĩnh khí ngẫm lại, trước mắt tiểu tử này thật sự không tồi, muốn gia thế có gia thế, muốn tiền có tiền, lớn lên cũng dễ nhìn, quan trọng nhất chính là, hân và người nhà cam đoan với Diệp Thanh Tri, đời này tuyệt đối sẽ không nạp tiểu, chỉ cần một mình Cẩn ca nhi.

Những cái khác không đáng nói, cái điều kiện cuối cùng kia mới làm Diệp Thanh Tri chân chính động tâm.

Hân tử nào có chút tiền, chút quyền đều phong lưu, nạp tiểu, trừ phi là hân tử nông thôn ngay cả ca nhi cũng chưa chắc có thể cưới được, tự nhiên sẽ không nghĩ đến chuyện nạp tiểu, có điều Diệp Thanh Tri và Trình Huy sẽ đồng ý gả Cẩn ca nhi cho một hân tử lỗ mãng sao?

Mỗi người đều có tiêu chuẩn riêng(?), với mình Diệp Thanh Tri cảm thấy chỉ cần hai người có thể hiểu nhau là được rồi, nhưng nếu là với con của mình, tiêu chuẩn hoàn toàn khác nhau.

Đặc biệt là ca nhi, gả đến nhà người khác khiến bọn họ khó có thể yên tâm, tự nhiên muốn chọn gia đình trong sạch, không để cho Cẩn ca nhi chịu khổ, còn có thể đối xử tốt với hân, này phỏng chừng là tâm ý của bậc cha mẹ trong thiên hạ đi.

Cho nên đối với nửa kia của Cẩn ca nhi, Diệp Thanh Tri đã bắt đầu để ý từ rất sớm, chỉ là vẫn luôn không tìm được đối tượng thích hợp.

“Ta cảm thấy hân không tệ.” Ban đêm, Diệp Thanh Tri đột nhiên nói.

“Hân thì được chỗ nào chứ?” Hiển nhiên, Trình Huy cũng không ngủ.

“Hân hứa hẹn không nạp tiểu, riêng điểm này đã không tệ.” Diệp Thanh Tri ngồi dậy nói.

Trình Huy không nói, điểm này y cũng vừa lòng, nhưng chỉ cần nghĩ đến Cẩn ca nhi phải gả cho hân tử, trong lòng liền cảm thấy không thoải mái.

Diệp Thanh Tri phụt cười, “Cẩn ca nhi sớm muộn gì cũng phải xuất giá, vẫn nên đính hạ hôn ước sớm một chút mới tốt, bằng không ngược lại hại nó.”

Vốn dĩ ca nhi mười ba, mười bốn tuổi đã bắt đầu đính ước, nhưng hân và Trình Huy luyện tiếc Cẩn ca nhi xuất giá sớm, vì thế nên kéo dài tới hiện tại.

“Điểm này ta tự nhiên biết, chỉ là không nghĩ tới nhanh như vậy.” Trình Huy cảm thán.

Đúng vậy, Diệp Thanh Tri cũng thở dài trong lòng, không nghĩ tới hân đã tới thế giới này đã được mười mấy năm, con cũng hơn mười tuổi, thật là thế sự vô thường.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Thanh Tri dặn người gọi Cẩn ca nhi tới, thấy nó thanh tú đứng trước mặt hân, không kìm được cảm thán, “Mới chớp mắt thôi con đã thành đại ca nhi rồi.”

“A ma.” Cẩn ca nhi then thùng kêu một tiếng, nhưng lại không có một chút vẻ nữ tính.

Chủ yếu là bởi vì Diệp Thanh Tri không thích như vậy, nên Cẩn ca nhi cũng bị ảnh hưởng.

“Hôm trước có người tới cửa cầu hôn, con hẳn là cũng biết, hôm nay ta muốn hỏi con nghĩ như thế nào?” Diệp Thanh Tri kéo nó ngồi bên cạnh, hỏi.

Cẩn ca nhi nghĩ nghĩ, ngẩng đầu hỏi: “A ma cảm thấy người này như thế nào?”

“Ta cảm thấy không tệ, có điều con là người sẽ sống cùng hẳn cả đời, cho nên quan trọng vẫn là suy nghĩ của con.” Trong việc giáo dục con cái, so với bậc cha mẹ ở thời đại này tương đối gia trưởng mà nói, Diệp Thanh Tri tuyệt đối là tôn trọng con cái.(?)

“Ta nghĩ lúc nào đó con nên nói chuyện riêng với hẳn để tìm hiểu.” Cẩn ca nhi mới chỉ biết tên tiểu tử đó cầu hôn, nhưng vẫn chưa nói chuyện, rốt cuộc tiểu tử và ca nhi vẫn có sự khác nhau.

“Được ạ.” Cẩn ca nhi đồng ý.(?)

Chẳng lẽ thế giới này đã không thể yêu đương còn không cho thân cận gặp mặt nhau sao? Chỉ cần không truyền ra ngoài, hoàn toàn không có vấn đề.

Để Cảnh Bách đi truyền lời, liền ước định ở ngoài thành Thanh Sơn Tự, nói thật, Diệp Thanh Tri cũng muốn đến đó để khảo sát xem.

Tới chùa miếu, Diệp Thanh Tri mang theo Cẩn ca nhi đi bái Phật trước, rồi sau đó hẳn mới dẫn theo Cẩn ca nhi đi đến hậu viện, không đợi lâu lắm, liền thấy Cảnh Bách chậm rãi tiến vào, sau đó nháy mắt với Diệp Thanh Tri.

Diệp Thanh Tri để Cẩn ca nhi đi theo Cảnh Bách, còn mình thì ngồi trong phòng.

Giữa trưa, Diệp Thanh Tri đang muốn dặn người gọi Cẩn ca nhi trở về ăn cơm, liền thấy đứa nhỏ này đỏ mặt trở về, thấy Diệp Thanh Tri chỉ gật gật đầu, cũng không nói lời nào.

“Thật đúng là con lớn rồi không quản được nữa<?>, mới như vậy đã bị tiểu tử lừa gạt rồi. Thật là làm a ma thương tâm.” Diệp Thanh Tri vỗ ngực, ra vẻ thương tâm, càng làm mặt Cẩn ca nhi đỏ rực như sắp xuất huyết.

Về đến nhà, sau khi nói với Trình Huy, hai người liền thông tri Liễu gia, cũng chính là người nhà tiểu tử kia để trao đổi, sau đó thỉnh bà mới tới lần nữa.

Cẩn ca nhi mười bảy tuổi, Diệp Thanh Tri rất muốn lưu nó ở nhà thêm mấy năm nữa nhưng lại không thể, chỉ có thể chọn ngày hoàng đạo thành hôn.

Từ lúc Cẩn ca nhi năm tuổi, Diệp Thanh Tri đã bắt đầu chuẩn bị của hồi môn cho nó.

Đá quý lúc trước hẳn mang từ trong phủ ra đem làm thành trang sức, một bộ hồng bảo thạch[1], một bộ ngọc bích thạch[2], một bộ trang sức bằng ngọc và một bộ bằng vàng, còn có một bộ gia cụ mới đóng, ngoài ra còn có thêm mấy quyển sách quý, một cây cầm, một căn nhà trong thành, hơn trăm mẫu ruộng tốt cách huyện Thanh Hà không xa, đặc biệt hẳn cho Cẩn ca nhi hai ngàn lượng bạc áp đáy hòm.

Của hồi môn như vậy, phỏng chừng ngay cả huyện lệnh cũng lấy không ra, đặc biệt bốn bộ trang sức, trừ bỏ bộ làm bằng vàng, thì đều hiếm thấy.

Đương nhiên, muốn nói Diệp Thanh Tri không có tư tâm là không có khả năng, lúc trước hẳn đã lưu lại mấy thứ tốt nhất, tính để lại chờ lúc Cảnh Bách thành hôn, đây cũng là nhân chi thường tình.

Tuy là như vậy, khi Trình Huy nhìn mấy thứ này, bị dọa sợ không nhẹ.

Tuy rằng y biết Diệp Thanh Tri có chút trang sức, nhưng trước giờ không thấy hẳn mang ra nên cũng chỉ cho rằng có vài món bằng vàng, lại không tưởng được có nhiều đến thế.

“Mấy bộ đồ trang sức kia, có nên giữ lại cho Cảnh Bách hại bộ không?” Trình Huy nói.

“Yên tâm, ta đã giữ lại cho Cảnh Bách.” Diệp Thanh Tri cười nói, sau đó đi tìm Cẩn ca nhi, đem tờ danh sách của hồi cho Cẩn ca nhi, “Của hồi môn này về sau chính là vốn riêng của con, nhất định phải nắm chắc trong tay.”

“Này, cũng quá nhiều đi.” Cẩn ca nhi cũng bị dọa sợ, thứ này thật sự quá nhiều, những bộ hồng bảo thạch và ngọc bích chưa nói đến trị giá biết bao nhiêu tiền, bạc áp hòm những hai ngàn lượng, này cũng quá nhiều.

Diệp Thanh Tri cười cười, “Con là ca nhi duy nhất của nhà chúng ta, những thứ này không cho con thì cho ai.”

Chờ đến nhà trai đưa sính lễ, Diệp Thanh Tri nhìn qua, cũng có bốn bộ đồ trang sức, tuy nói kém hơn hẳn, nhưng cũng coi như không tồi, xem ra điều kiện nhà trai quả thực không tồi, bằng không cũng không có sính lễ như vậy.

Diệp Thanh Tri không giữ lại một chút sính lễ nào, toàn bộ đều đưa vào cửa hồi môn cho Cẩn ca nhi, sau đó đem y phục của hàng nhà mình gấp gấp tạo ra, xuân hạ thu đông tổng cộng tám bộ, còn có hai mươi bộ chăn gối, cũng không biết Cẩn ca nhi dùng đến năm nào mới hết.

Ngoài ra, Diệp Thanh Tri còn chuẩn bị một ít thứ khác nữa, nữ nhân đâu có ai ngại trang sức, quần áo nhiều, tiểu ca nhi cũng giống như vậy.

Chờ đến ngày Cẩn ca nhi xuất giá, hơn 48 dài của hồi môn, dọa sợ tất cả mọi người có mặt, đặc biệt người Liễu gia.

Lúc trước bọn họ sẽ đưa sính lễ nặng như vậy, cũng có chút lo lắng nền tảng Diệp gia quá nông, chỉ mong của hồi môn của Cẩn ca nhi không đến mức khó coi thôi.

Nhưng hiện giờ, nhìn của hồi môn Cẩn ca nhi mang đến, có vài thứ còn tốt hơn so với nhà bọn họ.

Liễu gia là thư hương dòng dõi, những cái khác thì không nói, những quyển sách quý kia, trong mắt họ chính là vật báu vô giá, còn có cây cầm kia, tuyệt đối cũng là vật khó có thể có được, đến lúc này, người Liễu gia không còn ai dám xem thường Cẩn ca nhi.

Cẩn ca nhi gả đi, trong nhà dần dần khôi phục bình tĩnh, lại qua một thời gian, Cảnh Bách và Phong nhi phải vào kinh thăm gia khoa khảo, hai đứa nhỏ này được xem như đại nhân, kỳ thật đều còn chưa thành niên, để cho bọn nó thượng kinh như vậy, Diệp Thanh Tri thật sự không yên tâm, liền nghĩ hay để cả nhà cùng đi, đáng tiếc bị Cảnh Bách ngăn cản.

Bên kia Phong nhi cũng khuyên Diệp Thanh Liễu, “A ma, con đi cùng Cảnh Bách ca ca, còn có những đồng sinh khác nữa, tuyệt độ sẽ không có việc gì.”

Sau khi Ngô Phong trúng cử nhân, Diệp Thanh Liễu kiên trì muốn dọn ra ngoài, rốt cuộc Ngô phong cũng coi như là đại nhân, lại qua một hai năm nữa, Cảnh Bách và hắn đều phải cưới ca nhi rồi sinh con, nếu cứ tiếp tục ở nhà Diệp Thanh Tri, có ra cái gì nữa chứ.

Diệp Thanh Tri không ngăn cản, đem phần tiền mấy năm nay thuộc về hắn ta, một phần đồng ruộng, còn lại còn có không ít bạc nữa, ước chừng năm ngàn lượng bạc và sáu trăm mẫu ruộng cho hắn ta, tuyệt đối là một bút không nhỏ.

Bạn đầu Diệp Thanh Liễu không chịu, cuối cùng vẫn vì Diệp Thanh Tri nói phải suy xét vì Phong nhi, hắn ta mới nhận lấy, chỉ là hắn ta nhấn mạnh chỉ là mượn.

Diệp Thanh Tri cũng không khuyên tiếp, chờ về sau lại nói tiếp.

Vừa lúc trong huyện có người lên kinh thành kinh thương, Diệp Thanh Tri liền đưa chút bạc để họ cho đám đồng sinh đi cùng.

Cẩn ca nhi xuất giá, hai đứa nhỏ lại thượng kinh thăm gia khoa khảo, trong lúc nhất thời, Diệp Thanh Tri trở nên nhàm chán, không biết nên làm gì.

“Nếu không, chúng ta quay về thôn đi?” Diệp Thanh Tri đột nhiên rất nhớ những ngày sinh hoạt trong thôn.

“Cũng được.” Mấy năm bọn họ cũng kiếm lời không ít bạc, Cẩn ca nhi gả đến gia đình tốt, Cảnh Bách và Phong nhi đều có tiền đồ, bọn họ tới rồi này tuổi, nghỉ ngơi không làm nữa cũng không sao, dứt khoát bảo người đóng cửa(?), lái xe hồi thôn.

Mấy năm nay bọn họ mỗi năm đều thôn Lĩnh Nam một hai lần, chỉ là lần này về nhà ở lại lâu, tất nhiên sẽ khác.

Ước chừng hơn mười xe đồ vật, khiến người trong thôn xem mà kinh ngạc cảm thán không thôi.

“Đây là người nhà ai sao lại có nhiều đồ như vậy.” Một ca nhi trẻ tuổi kinh ngạc cảm thán không thôi.

“Người mới gả đến trong thôn cho nên không biết, đây là Trình viên ngoại chúng ta.” Một ca nhi giải thích cho cả nhi trẻ tuổi, “Nói thế mà Trình viên ngoại rất may mắn, lúc trước y là người Trần Gia thôn, bởi vì cha, a ma đi sớm, cho nên bị huynh tẩu đuổi ra khỏi nhà, còn có lời đồn nói y là thiên sát cô tinh, sau lại cưới một ca nhi thôn chúng ta, không nghĩ lại trở nên thành đạt như vậy, cũng không biết huynh tẩu y hối hận như thế nào nữa.”

“Về sau ca nhi kia sinh cho y một tiểu tử, đứa nhỏ đó hiện giờ chính là cử nhân lão gia, hiện tại còn đi kinh thành khảo Trạng Nguyên, người nói sao mà không biết đến họ được?”

“A, ta từng nghe a ma nhà ta nhắc đến, không nghĩ tới là bọn họ, chỉ là bọn họ mang nhiều đồ như vậy làm gì nhỉ?”

“Này thì ta không rõ lắm, có thể là bọn họ dọn về đi?”

“Sao có thể, chúng ta muốn ở trong thành còn không được, sao bọn họ lại còn trở lại đây để sống chứ?”

Người ngoài nghị luận như thế nào, Diệp Thanh Tri không thể hiểu hết, hắn chỉ muốn về nhà, nơi này là ngôi nhà đầu tiên của hắn khi đến thế giới này.

Đẩy đại môn ra, liền thấy sân nhà sạch sẽ, hắn biết, đây là Thanh Mai giúp đỡ quét tước, mấy năm nay hắn ta thường xuyên lại đây giúp đỡ quét dọn, tránh để trở nên hoang phế.

Quả nhiên, hắn mới vào cửa, liền gặp Thanh Mai đang lau dọn đồ đạc, nhìn thấy Diệp Thanh Tri trở về, hiển nhiên có chút kinh ngạc, những năm rồi Diệp Thanh Tri đều trở về vào ngày hè để tránh nóng, lần này sao lại trở về sớm như vậy.

“Sao lại chỉ có mình ngươi, Trương Mục đâu?” Diệp Thanh Tri cười tiếp nhận cây chổi, tự nhiên quét dọn.

“Hắn ở hậu viện.” Thanh Mai vẻ mặt đầy ý cười đáp.

Diệp Thanh Tri gật đầu, không đợi hắn ta hỏi, liền nói: “Cẩn ca nhi xuất giá, Cảnh Bách và Phong nhi thượng kinh thăm gia khoa khảo, trong nhà chỉ còn hai người liền nghĩ không bằng trở lại nông thôn sống.”

“Vậy cũng tốt, như vậy chúng ta còn có thể làm bạn.” Thanh Mai mấy năm nay trở nên hoạt bát không ít.

Đang nói chuyện, liền nghe được bên ngoài có người kêu lên: “Thanh ca nhi, nghe nói ngươi đã trở lại.”

Người đến là Trần phu lang, hiện giờ đã là sắp làm a sao rồi, nhìn thấy Diệp Thanh Tri, cười khanh khách nói: “Thật đúng là đã trở lại, ta thấy bên ngoài hơn mười xe đồ, sao thế, lần này trở về không đi nữa sao?”

“Ừm, hài tử lớn hết rồi, liền nghĩ trở lại nông thôn, rốt cuộc ở đây nhiều người quen sẽ náo nhiệt hơn.” Diệp Thanh Tri cười cười, không biết khi nào, Trần phu lang đã càng ngày càng khéo đưa đẩy, đối với Diệp Thanh Tri mà nói, như vậy cũng tốt.

Chăn gối đều mang từ trong thành được sắp xếp xong, còn lại chút đồ chờ khi rảnh liền sắp xếp lại, Diệp Thanh Tri chỉ huy người đem đồ đạc sắp xếp tốt, sau đó lấy ra không ít đồ để tặng người.

Hàng xóm còn có một vài thân thích bên kia của Trình Huy, nên đưa đều đưa hết.

Lại nói tiếp, sau khi hài tử nhà bọn họ trúng tú tài, người trong thôn trở nên rất tôn kính với bọn họ, bao gồm cả đại ca, đại tẩu Trình Huy, cũng mang theo lễ vật đến tìm bọn họ mấy lần.

Sau khi trở lại ở nông thôn, Trình Huy và Diệp Thanh Tri cũng không nhàn rỗi, hai người thu hồi vài mẫu đất, tính toán để tự mình trồng trọt, hậu viện vẫn để trồng rau, khi nhàn hạ, sẽ vào núi săn thú, tất nhiên chỉ ở ngoài rìa thôi, vào núi sâu quá nguy hiểm.

Cũng vì lâu rồi không săn thú, nương tay cũng thường tình.

Lúc đi ngang qua căn nhà cỏ tranh kia, Diệp Thanh Tri đột nhiên cười nói: “Còn nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt không?”

“Sao lại không nhớ chứ.” Trình Huy nhìn Diệp Thanh Tri, rồi sau đó chuyển ánh mắt đến rừng cây sau dòng suối nhỏ, “Khi đó ta thấy đến người ngồi cạnh dòng suối, liền nghĩ, chẳng lẽ là tiên tử trong rừng, bằng không sao lại có người đẹp như vậy.”

Diệp Thanh Tri nghe vậy sững sốt, sau đó cười nói: “Người học được nói những lời này từ khi nào.” Trong lòng lại trở nên ngọt ngào.

Từ khi hai người ở bên nhau, Trình Huy chưa từng nói qua lời ngon tiếng ngọt, không nghĩ tới khi con hai người đều đã lớn, thế mà có thể nghe y nói những lời này.

“Ta chỉ nói thật lòng.” Trình Huy nhìn Diệp Thanh Tri, khẳng định trả lời.

Y thực sự nói thật, khi đó trong lòng y nghĩ hẳn chính là tiên tử, sau lại biết được mình có khả năng cưới được tiên tử, mặc kệ hẳn có bất kì yêu cầu gì, y đều đáp ứng hết.

Diệp Thanh Tri lườm y, đột nhiên nói: “Mau nhìn kia, ở kia có gà rừng.”

Trình Huy lập tức nghiêng người, vèo một tiếng, một mũi tên bay ra ngoài, bắn trúng chân gà rừng, khiến nó không thể chạy được.

“Tay nghề còn chưa lụi nha, không tệ.” Diệp Thanh Tri cười qua đi lấy chiến lợi phẩm, lại không biết đáy lòng Trình Huy ảo não, y rõ ràng muốn bắn vào cổ nó, không nghĩ tới bắn trúng chân, có điều tuyệt đối không thể nói cho Thanh Tri biết.

[1] hồng bảo thạch~aka~ đá ruby

[2] ngọc bích thạch

Vậy là chỉ còn một chương nữa thôi là hết;((
Mọi người có đề cử truyện nào cho bộ tiếp theo của tui ko

41. Chương 41: Cuối Cùng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: tiểu khê

Mùa đông thế giới này tương đối dài, vì vậy kỳ thi xuân muộn hơn ở thế giới cũ Diệp Thanh Tri hơn một tháng.

Qua kỳ thi xuân không lâu là thi đình, bọn họ cách xa kinh thành cũng không biết hai đứa nhỏ thi thế nào.

Giữa tháng tư, trời trong nắng ấm, cảnh xuân tươi đẹp, Diệp Thanh Tri và Thanh Mai cùng đi hái rau dại, thời tiết này là lúc rau dại nhiều nhất, không bao lâu, hai người liền thắng lợi trở về.

Mang rổ lên, “Được rồi, chúng ta nên nhanh trở về thôi.” Diệp Thanh Tri đỡ eo, cảm giác mình thật già rồi, mới ngồi xổm bao lâu mà eo đã đau như vậy rồi.

“Cũng được.” Nhìn rổ mình thấy cũng không ít, Thanh Mai cười trả lời.

Nhà Thanh Mai hiện giờ cũng không tệ, cũng không thiếu chút rau dại, không cần phải tranh với người khác, tìm Diệp Thanh Tri cùng hái rau dại chỉ để hân hoan buồn thôi.

Vừa đến nửa đường, liền thấy tiểu tử Triệu gia vội vàng chạy tới, thở hổn hển, “Chủ quân, ngài mau trở về, người báo tin vui tới.”

Diệp Thanh Tri đầu tiên là sững sốt, ngay sau đó đầy mặt ý cười, tuy nói hần tin tưởng nhi tử nhà hần có thể thi tốt, nhưng khi biết được tin tức xác thực, vẫn khiến hần thở nhẹ nhõm.

Người là kỳ quái như vậy, mình thì chỉ muốn an tĩnh sinh hoạt, nhưng khi có con vẫn mong muốn con mình hóa thành rồng, điểm này, Diệp Thanh Tri cũng không thể ngoại lệ.

Biết được quan sai tới báo tin vui, hần ba bước thành hai chạy về nhà.

Lúc này, ngoài cửa viện nhà hần đã chen đầy, không đợi Diệp Thanh Tri mở miệng, liền có một người thấy hần rồi hô lớn: “A ma thám hoa lang đã trở lại, mọi người nhường đường một chút.”

Đám người rầm rộ nhường ra một con đường, khiến Diệp Thanh Tri cảm khái không thôi.

Thoáng sửa sang y phục lại một chút bởi vì chạy nhanh quá nên hơi rối, chậm rãi tiến vào sân, bên ngoài náo nhiệt, nhưng trong sân vẫn tốt, những hương thân này họ vẫn biết nơi có thể tiến vào hay không, điểm này bọn họ vẫn có mắt nhìn.

Vào trong nhà, liền thấy trưởng trấn và lí chính còn có Huyện thái gia, ngoài ra còn có vài vị rất có danh vọng trong thành.

Đương nhiên, cũng có không ít người tộc trưởng trong thôn và tộc trưởng ở Trần Gia thôn.

Diệp Thanh Tri mỉm cười với mấy người, sau đó hỏi Trình Huy: “Quan sai báo tin vui đâu?”

“Trừ quan sai tới báo tin vui, còn có một vị sứ thần, bọn họ đang ở bên trong nghỉ ngơi, chờ người về mới tuyên thánh chỉ.” Trình Huy sắc mặt bình tĩnh, nhưng là trong giọng nói không kìm được lộ ra ý kiêu ngạo và đắc ý.

Lúc trước ở huyện thành, chỉ là cậu em vợ Huyện thái gia đã bắt nhà y phải bán cửa tiệm, hiện giờ chính Huyện thái gia cũng đến đây chúc mừng y.

Diệp Thanh Tri phi thường lý giải tâm tình của y, bởi vì lúc này hần cũng hưng phấn và kiêu ngạo không kém y.

Lúc mới vừa vào cửa, vị kia đồng hương bên ngoài đã kêu a ma thám hoa lang, đó là nói cho hần Cảnh Bách là thám hoa, sao có thể khiến hần không cao hứng chứ.

Hần buông rổ rau dại, nói: “Ta về phòng đổi y phục đã, miễn cho thất lễ khách quý.” Chủ yếu là hần sợ ăn mặc như vậy sẽ làm bẩn thánh chỉ.

Vô luận như thế nào, hiện tại nhi tử thành thám hoa, về sau sẽ tiến vào quan trường, hần làm a ma, tốt nhất nên cẩn thận một ít.

Diệp Thanh Tri vừa mừng vừa lo tiếp thánh chỉ, hần vốn còn đang nghĩ sao báo tin vui còn có thêm thái giám, hóa ra là bởi vì Hoàng Thượng tứ hôn.

Quận chúa, ca nhi nhà Vương gia, thân phận địa vị này được Hoàng Thượng tứ hôn như công chúa, còn là xuất thân cao quý, cũng không biết có thể sống hòa thuận với Cảnh Bách hay không.

Hiện tại hần lại cảm thấy khá may mắn vì Hoàng Thượng không có tứ hôn công chúa cho Cảnh Bách, bằng không đời này Cảnh Bách chỉ có thể làm một vị quan chức nhàn tản không có cơ hội thực hiện lại khát vọng.

Lúc nửa đêm, trong thôn trừ bỏ ngẫu nhiên truyền ra vài tiếng chó sủa, không còn thanh âm khác.

Trình Huy trần trọc hồi lâu, ngồi dậy, “Ca nhi Vương gia sao lại có thể coi trọng Cảnh Bách nhà chúng ta như vậy, còn được Hoàng Thượng ban hôn nữa?”

Diệp Thanh Tri cũng chưa ngủ, theo Trình Huy ngồi dậy, “Cái này ta cũng không biết, có điều Cảnh Bách nhà chúng ta cũng đâu kém, rất có tiềm lực, kỳ thật ta cảm thấy, cưới ca nhi như vậy cũng tốt, nhà chúng ta tuy tính là giàu có, nhưng lại không có quyền thế, không thể giúp được Cảnh Bách, có nhạc phụ là Vương gia, tương lai Cảnh Bách cũng sẽ bớt phải đi đường vòng.”

Mặc kệ là hiện đại hay là cổ đại, từ trước đến nay có người quen dễ thành chuyện, huống chi có chỗ dựa là Vương gia lớn như vậy, chỉ cần Vương gia không tự mình hại mình, tin rằng tiền đồ tương lai Cảnh Bách tuyệt đối không tệ được.

Hiện tại chỉ lo lắng nhất là vị quận chúa kia, chỉ sợ hấn quá kiêu ngạo, đứa nhỏ Cảnh Bách này tuy chỉ sinh ra ở gia đình như bọn họ, nhưng từ nhỏ chưa bao giờ chịu khổ, lại là tuổi trẻ tài cao, nếu quận chúa quá kiêu ngạo, chỉ sợ hai người khó có thể sống hoà thuận.

Nỗi lo này khi bọn họ vào kinh thành gặp được quận chúa, hoàn toàn tiêu trừ.

Quận chúa tuy xuất thân cao quý, nhưng tuyệt đối có phong phạm thư hương thế gia(*), rất tri thư đạt lý, cùng Cảnh Bách có thể nói là trai tài gái sắc, rất đáng đối.

“Gặp qua Diệp a ma!” Quận chúa không bởi vì Diệp Thanh Tri ở nông thôn mà đến cao ngạo, ngược lại cung cung kính kính hành lễ với hấn.

Diệp Thanh Tri vội miễn lễ, thuận đường tháo vòng tay trên cổ tay ra đưa cho hấn.

Cái vòng tay này là vào 5 năm trước Diệp Thanh Tri giải đá ra, vận khí cực tốt khai ra dương chi bạch ngọc cực phẩm[1], đáng tiếc ngọc không lớn, chỉ có thể làm ra một vòng tay, một khối ngọc bội, một đôi hoa tai cùng vài chiếc nhẫn, còn lại mài thành hạt làm thành tay xuyên[2].(.=.)

Trong đó đôi hoa tai, hai chiếc nhẫn và tay xuyên đều cho Cẩn ca nhi làm của hồi môn, ngọc bội cho Cảnh Bách, hai chiếc nhẫn còn lại hấn và Trình Huy mỗi người một cái, vòng ngọc kia hấn vẫn luôn cất đi, định giữ lại cho phu lang Cảnh Bách.

Đây cũng là lần duy nhất hấn tư tâm, muốn đem cái đặc biệt đều để lại cho Cảnh Bách.

Về điểm này, Trình Huy không nói gì hết, không nói đến khối ngọc này do Diệp Thanh Tri tự mình mua được, coi như không phải, hấn làm a ma, làm như vậy cũng không coi là sai, huống chi của hồi môn Diệp Thanh Tri cho Cẩn ca nhi, tuyệt đối không coi là ít.

Vòng tay được tính là thượng phẩm, trong kinh thành cũng ít thấy, Vương phi không nghĩ tới Diệp Thanh Tri là ca nhi nông thôn, thế mà có thể lấy ra làm lễ gặp mặt.

Quận chúa cũng nghĩ như vậy, ánh mắt không lộ dấu vết nhìn phía Vương phi bên kia.

Hơi hơi gật đầu ý bảo quận chúa có thể nhận lấy, vật như vậy hấn là đồ gia truyền, Diệp Thanh Tri lấy nó làm lễ gặp mặt cũng chứng tỏ nhìn trúng ca nhi nhà mình.

Thấy hấn nhận lấy, Diệp Thanh Tri hơi cong khóe môi, khiến Vương phi và quận chúa thoáng chút ngẩn ngơ.

Nghĩ cũng phải, nhìn vẻ ngoài Trình Cảnh Bách, nháy mắt liền minh bạch là giống a ma, mới tuần tú như vậy, được Hoàng Thượng nhìn trúng điểm chỉ là thám hoa lang.

Ngày Hoàng Thượng tứ hôn đều là ngày lành tháng tốt, là ngày có thể thành hôn nhanh nhất, có điều vì đợi hai người Trình Huy từ quê lên mới trì hoãn.

Hiện giờ Diệp Thanh Tri gặp qua quận chúa, về đến nhà liền thỉnh bà mối đi làm mai, sau đó chọn ngày tốt trao đổi thiếp thân, định ngày hôn sự.

Đây là kết thân với hoàng gia, khẳng định khác hẳn với người bình thường, không có biện pháp, Diệp Thanh Tri chỉ phải tìm Vương phi, nhờ y tìm người tới hỗ trợ xử lý, miễn cho hấn làm sai cái gì.

Đối với việc này, Vương phi cao hứng không thôi, vốn dĩ y sợ Trình gia làm không xong, nhưng y là ca nhi, còn là bên nhà phu lang(~ nhà gái) không tiện mở miệng nghi ngờ, không nghĩ Diệp Thanh Tri sẽ thức thời như vậy, tự mình tìm tới.

Y nào biết rằng, Diệp Thanh Tri ước gì được phủ tay làm chương quây, đối với mấy chuyện thượng vàng hạ cám này, cả đời hấn cũng không học được.

Chuyện khác sự có thể đẩy cho người khác làm, nhưng sinh lễ hấn vẫn phải tự tay làm.

Thương lượng Trình Huy thật lâu, Diệp Thanh Tri nghĩ hoàn cảnh nhà họ hẳn là vương phủ cũng biết, cũng không cần phùng má giả làm người mập, đương nhiên, cũng không thể quá kém.

Trừ bỏ một vạn lượng vàng sinh lễ, Diệp Thanh Tri còn lấy ra trang sức đã được chuẩn bị từ lâu, lại có xiêm y nhà họ làm, còn có nhiều đồ khác, cũng coi như không khó coi.

Tương phản, nhìn thấy sinh lễ Trình gia, vương phủ còn có chút giật mình. Bọn họ chỉ cho rằng nhà Cảnh Bách chỉ là phú nông, gia cảnh cũng không tệ lắm, nghĩ như vậy cũng tốt, bọn họ cũng không cần lo lắng ca nhi nhà mình gả qua sẽ chịu ủy khuất.

Wương phi giữ chặt tay ca nhi nhà mình: “Bà sao người cũng tự mình gặp qua, là người hiền lành, khi gả vào Trình gia, vạn không thể bởi vì mình là quận chúa mà không để họ trong mắt.”

“A ma ~” quận chúa thẹn thùng kêu một tiếng.

Hắn vốn là không phải là người ương ngạnh, thêm nữa khi gặp qua Cảnh Bách, liền vừa gặp đã thương, sao lại có thể thanh cao không để ý tới người.

Ngày này ông trời tác hợp, ánh nắng tươi sáng, Diệp Thanh Tri đã sớm ngồi ở thượng đầu, chờ ca nhi trở về bái đường.

Nhìn Cảnh Bách và ca nhi đội khăn voan đỏ đi bên cạnh từ từ lại gần, trong lòng Diệp Thanh Tri cảm khái vô hạn, ai có thể nghĩ đến, hắn sẽ xuyên đến thế giới này, gặp được một người nắm tay hắn đi trọn đời, còn có một đứa con do chính hắn sinh, làm hắn hạnh diện.

(*) bản qt ghi là tiểu thư khuê các

[1] dương chi bạch ngọc

[2] hần là cái này?

~~~~~TOÀN VĂN HOÀN~~~~~

Vậy là mình đã hoàn thành bộ đầu tiên của mình, tuy mình edit còn nhiều chỗ không đúng, chỉ có thể đạt được 70-80% bản gốc thôi, nhưng mọi người vẫn đón đọc và ủng hộ mình.

Mình rất cảm ơn mọi người*cúi đầu cảm ơn*

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuyen-qua-thanh-tieu-ca-nhi-chung-dien-ky>